

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

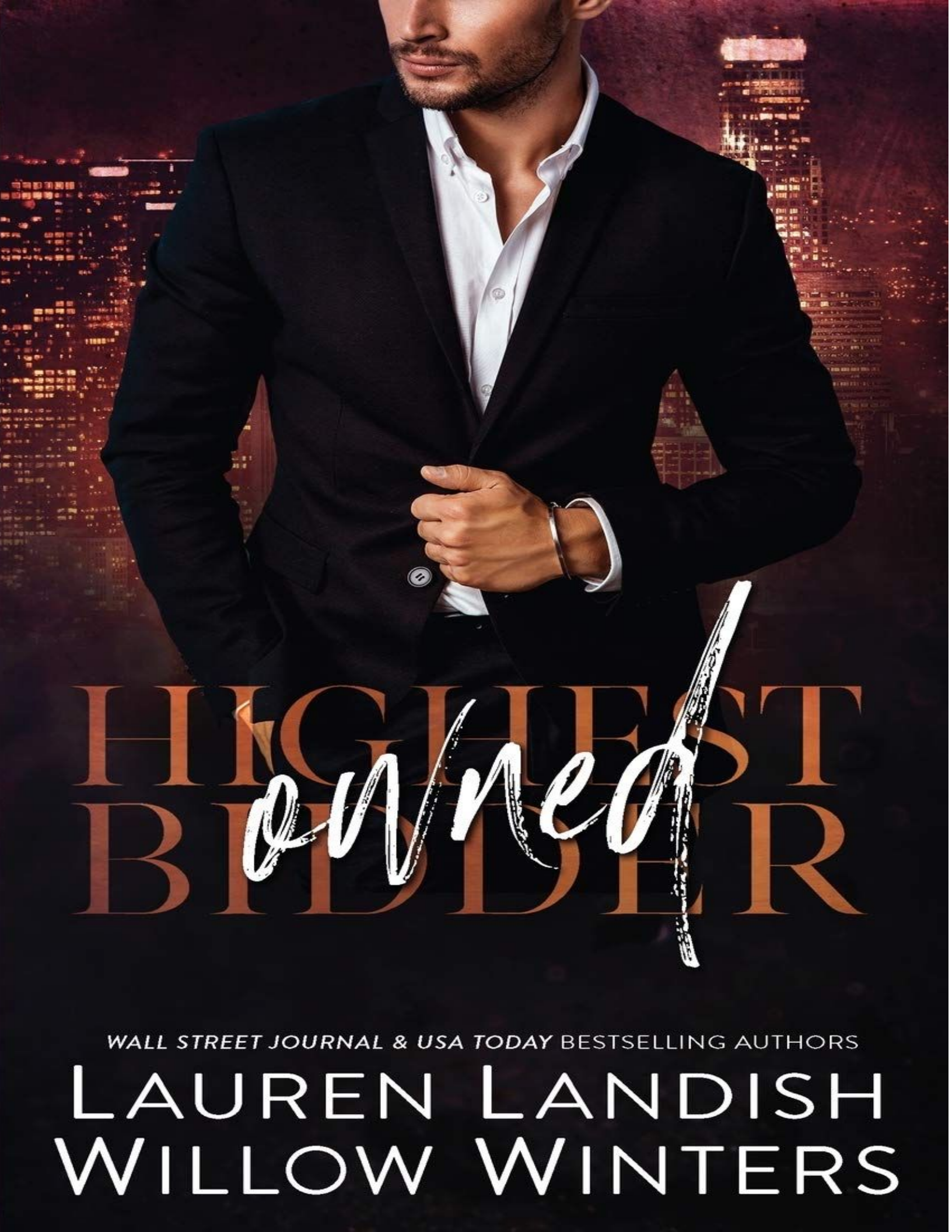
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIGHEST BIDDER

on neo

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHORS

LAUREN LANDISH
WILLOW WINTERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SAHİPLİ. 3. KİTAP

OceanofPDF.com

PROLOJE

OceanofPDF.com

JOSEPH

Lilly'nin haberi olmadan ona bakmayı umarak yatak odama girerken sessizim. Ama içeri girer girmez o hüzünlü bebek mavisi gözleri bana parlıyor.

Benden nefret ediyorlar. delip geçiyorlar, bana daha küçük bir adamı öldürebilecek bir bakış atıyorlar.

Daha çok nefret dolu bakışlara maruz kaldım. Beni öldürmeye niyetli, beni ve varlığımı küçümseyen ölümcül adamlardan. Hiç etkilenmedim.

Ama gözlerindeki bakış beni korkutuyor.

Çünkü nefretin ardında acı sakladığını biliyorum.

"Çıkarın beni," diyor alçak bir sesle, parmaklarını gümüş çelik parmaklıkların etrafına sararken. Sesi, duymamı istediği güç ve inançtan yoksun. Hafifçe ayarlıyor ve bunu yaparken yüzünü buruşturuyor. Gözlerim onun hareketlerini takip ediyor, kafesin ızgaraları dizlerinde bir iz bırakmış. Cezasını çekeli sadece birkaç saat oldu. Ve ben şimdiden pişmanlık duyuyorum.

Kendime bunun onun iyiliği için olduğunu hatırlatmak zorundayım. Bir sebepten dolayı cezalandırılıyor.

Bunu o istedi. Bunu

o istedi.

Şimdi de gitmek mi istiyor?

Buna izin vermeyeceğim.

İlerlerken ellerim yumruk oluyor, çıplak ayaklarım her ağır adımda yemyeşil halıya batıyor. Kafes büyük, kendi boyundan çok daha uzun ve hâlâ dizlerinin üzerinde olmasına rağmen beni karşılamak için ayağa kalkıyor.

İşte onun hiç görmediğim bir yönü. Her zaman orada olan, itaatkâr gözlerin arkasına saklanan vahşi kadın.

İtaatkâr rolü *oynamayı* severdi. Bunun bir oyun olduğunu sanıyordu. Yanlış düşünmüştü.

Ben yere çömelip bakışlarımı onunkilerle aynı hizaya getirirken Lilly gözlerinde hançerlerle bana bakıyor. Mavi gözlerinde dönen ve beni delip geçen öfkeyle bile, saflık ya da masumiyet havası yayıyor. Çok narin, çok tatlı. *Benim çiçeğim*.

Öfkesi onu daha çok istememe neden oluyor.

"İtaat etmeye hazır mısınız?" Başımı hafifçe eğerek ona soruyorum. Sözlerim onu kızdırıyor. Ve ben buna bayılıyorum. İçinde bulunduğu durumu kavraması gözlerinin bir an için kısılmasına neden oluyor. Ellerin yumruk haline gelmeye çalışmasını izliyorum ama o kendini düzeltiyor, yapmak istedikleriyle kendisinden beklenenler arasında savaş veriyor.

Dişlerini sıkıyor ama gözleri sulanıyor. Yemyeşil dudakları aralanırken gözlerinde yaşlar oluşuyor ama sonra ses çıkarmadan hızla kapanıyor.

O küçük anda her şeyi sorguluyorum.

"Siktir git," diye cevap veriyor sonunda alaycı bir tavırla, ama sonra hemen bakışlarını indiriyor. Güçlü, hatta cesur ama gerçek bir itaatkâr. Henüz onun bu yönünü kazanamadım. Ama kazanacağım.

"İstiyorsun," diye cevap veriyorum dudaklarımı yukarı kıvrıran keskin bir sırıtışla ve bu da onun bakışlarını geri getiriyor. Bu bir kısasa kısas. O pes etseydi ben de ederdim ama o karşı koyuyor.

O sözleşmeyi imzaladığında bunun ne kadar yoğun olacağını fark etmemişti. Özgürlüğünü bana devrederken. Ben de bilmiyordum.

Cevap vermiyor ama kalçalarının hafifçe sıkıldığını görüyorum. Bu küçük hareket aletimin anında arzuyla sertleşmesine neden oluyor. Ona yaptığım şeyi seviyor. Benden nefret etse bile hala beni istiyor.

"Tek yapman gereken itaat etmek, çiçeğim." Katı soğukkanlılığımı geri kazanarak cevabını bekliyorum.

Ona taktığım lakap dudaklarının şehvetle biraz daha aralanmasına neden oluyor. Bu da beni ona daha da yaklaştırıyor. Daha fazlasını istiyorum. Parmaklarım onunkilerin hemen üzerindeki parmaklıklara dolanıyor, ona zar zor dokunuyor ama onunla birlikteyken her zaman hissettiğim o sıcak karıncalanmayı hissediyorum.

İyi bir adam olmadığımı biliyordu.

Onu bana çeken şeylerden biri de bu. Öyle olduğunu biliyorum.

"Peki," diyor sadece fısıltıyla. Cevabına kaşlarını kaldırıyorum ve bu saygısız tavrını sürdürmesi için ona meydan okuyorum.

Günlerimiz sayılı ve eğer ona izin verirsem, yapabildiği anda beni terk edebilir ve asla arkasına bakmayabilir.

Ama bunu istemesinin bir sebebi var. Benim arzularımı yönlendiren aynı karanlık onun içinde de var. derinliklerinde kaynıyor, bana olan nefretini körüklüyor ama beni çok daha fazla istemesini sağlıyor.

"Bana bu şekilde hitap etmeni istemediğimi biliyorsun."

"Evet, efendim." Omuzlarını dikleştirirken sesi uygun tonda, itaatkâr bir şekilde söylüyor. Hâlâ benimle göz hizasında, hâlâ sert ama oynamaya istekli. *Ben de onu böyle istiyorum.*

Ona bunun ne kadar iyi olabileceğini göstereceğim.

Ama önce gerçekten cezalandırılması gerekiyor. Kafesin kapısı hafif bir gıcırtyla hafifçe açılıyor. Kalıcı bir etki bırakmalıyım.

Bana kızgın olabilir, ama o hala benim. Ona *sahibim*. Ve gitmesine izin vermeyeceğim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CHAPTER 1

OceanofPDF.com

"W

ne cehennemde?" Okumakta olduğum *Playback* adlı romantik kitabı öfkeli bir hırıltıyla kapattım. Kanım şeytani bir cadı kazanı gibi kaynıyordu.

"Nasıl bitebilir.... böyle bir şey?" Dişlerimi gıcırdatarak bunu yazanın küstahlığı karşısında başımı salladım. Bu hikayeye aşık oldum ve kahraman ile kadın kahramanın yaşadığı kalp kırıklığını ve acımasız acıyı tamamen hissettim. Liam ve Tilda'yı destekliyordum. Onların hikâyesi ilk sayfadan itibaren kalbimi fethetti ve onları ayrı tutan kalp kırıcı engelleri aşmak için verdikleri mücadelenin içine hızla çekildim.

Her sayfayı soluksuz okuyordum, bir sonraki yemeğini arayan aç bir kurt gibi sayfaları çeviriyordum, her şeyin nasıl bittiğini öğrenmek için adeta can atıyordum ve sonra... Boğazım sıkı bir öfke yumağına dönüşürken yutkundum, bir insanın nasıl bu kadar acımasız olabileceğini anlayamadım. Böylesine trajik bir ilişkinin tatmin edici bir sonuçla ödüllendirilmesini umarak hikâyeye kendimden çok şey katmıştım.

Sonra bitti. Aynen böyle. Sonsuza dek mutlu olmak yok. Kararlılık yok. Trajik bir kalp kırıklığı beni ham hissettirdi. Kitaba kadar bağlandığıma, karakterlerin hayatlarının bir parçasıymışım gibi hissettiğime, ama en sonunda elimden kaçırdığıma inanamıyorum.

Öfkeyle yanarak kitabı ters çevirip cildine bakıyorum, yazarın adını hafızama kazımaya kararlıyım, böylece gelecekteki eserlerini okumaktan uzak duracağımdan emin olabilirim. *Lauren Winters*. "Daha çok Sürtük Winters gibi," diye mırıldanıyorum öfkeyle, tamamen aldatılmış hissederek.

Kurgu olduğunu ve gerçek olmadığını biliyorum, ama karakterlere yatırım yaptığımda ve sonra gibi bir şey bu olduğunda nefret ediyorum. Bu beni hissettiriyor

kesinlikle aldatıldım.

Hayal kırıklığıyla inleyerek kitabı sehpanın üzerine fırlatıyorum. Gözlerim önünde oturduğum mermer şöminenin kükreyen alevlerine takılıyor. Ateşin sıcaklığı zaten hararetli olan yanaklarıma batıyor ve sıcacık bir sıcaklık beni sarınca hafifçe gevşiyorum. Buruk anıma rağmen bunu *seviyorum*.

Soğuk kış aylarında en sevdiğim zamanlardan biridir, sıcak bir fincan kahve ile kükreyen ateşin önünde oturmak ve burnumu sürükleyici bir aşk romanına gömmek. Kalbim göğsümden sökölüp önümde ezilmiş gibi hissettirmeyen bir kitap olduğunda bunu daha çok seviyorum.

"Bundan sonra daha akılsız ve müstehcen bir şeye ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, kahve fincanımı alıp bir yudum alıyorum. Şimdi sakınım, ama yine de kitabı alevlerin içine fırlatmak için hafif bir dürtü duyuyorum. Yazarın diğer her şeyde iyi bir iş çıkardığını kabul etmeliyim. Sadece sonunu beğenmedim.

Keşke Kindle'ıma basmasaydım. Okunacaklar listemde 50 tane harika kitap vardı.

İç çekerek, elimde kitapla minderli koltuğumdan kalkıyorum ve uzuvlarımı uzatıyorum, birkaç kemiğim patlıyor. Ama çok iyi hissettiriyorsa, pozisyonumu koruyarak uzuvlarımla hayata dönmesine izin veriyorum.

Gözlerim oturma odama takılıyor ve ruh halim yeniden hafifçe yükseliyor. Yeni evimde kendimi evimde gibi hissediyorum, özellikle de dışarısı bu kadar soğukken. evimde hissetmemi sağlayan sıcak, toprak renkleriyle dekore ettim. Duvarlar kitaplarla dolu dekoratif raflarla kaplı. Bu kitapların her birini okudum. Hatta birkaçı imzalı.

Ben de yeni kitap ayracımı çok sevdim. Her iki ucunda da taştan yapılmış soluk mavi fareler var. Kitapları tutuyormuş gibi görünüyorlar ve onları görmek bile beni gülümsetiyor.

Bu oda tamamen bana ait ve nihayet evim gibi hissettiriyor. Kiraladığım konağın geri kalanına da damgamı vurmam gerekiyor ama bu oda mükemmel. Perdeleri açmak ve akşam ışığının içeri girmesini sağlamak için odanın karşısındaki büyük camlı pencereye doğru yürüyorum. Kıştan kalma soğğun içeri girdiğini hissedebiliyorum.

Dışarıda, elimi cama dayadığımda Yeni Yıl Geçit Töreni'nden sokaklara saçılan konfetileri hâlâ görebiliyorum. Ocak ayının ilk gününü birkaç gün geçti ve birkaç parça hala binanın kenarlarında uçuşuyor.

Her şeyi içime çekerken sırtıyorum, kitabın sonu çabucak unutuluyor. Beni günümü aydınlatacak duygularla baş başa bırakacak bir aşk romanı yazabilirim. Kalbimin biraz acıması sorun değil ama kırılmasını istemiyorum. Aşk romanlarını bu yüzden okumuyorum.

Aslında uzun da olsa çok iyi bir yıl geçirdim. *Kuzey Üniversitesi*'ndeki son dönemimi yeni bitirdim ve tüm derslerimden B veya daha iyi bir notla geçtim. Yerel bir lisede sorunlu öğrencilerle rehberlik danışmanı olarak sıkı bir şekilde çalışırken, benim için her zaman bir mücadele olan ileri matematikten B+ almayı bile başardım. Psikoloji öğrencilerinin neden kalkülüs bilmek zorunda olduklarını asla anlayamayacağım. Bu noktada, sadece mezun olmak ve geri vermeye başlamak ve gençlik gözaltı merkezinde bir öğretim danışmanı olarak başkaları için daha parlak bir gelecek yaratmaya yardımcı olmak istiyorum. Suçlulukları onları devlet okullarının ötesine ve doğrudan hapishaneye göndermeden önceki son şansları bu. Bu hafife aldığım bir iş değil.

Ama liseli çocuklarla başa çıkamam. Orası kesin. Bu son ücretli danışmanlık stajında, program beni yirmi öğrencinin olduğu bir sınıfa attı. Sadece 24 yaşıdayım ve minyonum ve en iyi günlerimde bile 21 yaşından büyük görünmüyorum. Öğrencilerin beni ciddiye almadığını söylemek bile yetersiz kalır. Yaşça büyük gençlerle çalışmayı kaldıramıyorum. Hem de hiç. Hele aynı anda yirmi tanesiyle hiç.

O çocuklardan bazıları beni o kadar sinirlendirdi ki felç geçireceğimi sandım. Beni sinirlendirmek ve olumsuz düşündürmek için çok şey gerekiyor. Ancak dönem ilerledikçe pozitif kalmakta zorlandım. Yine de sebat etmeyi başardım; birkaç öğrenci çok fazla gelişme gösterdi ve onların hayatında olumlu bir fark yarattığımı biliyorum. Sonuçta önemli olan da bu.

O staj bitti, Tanrı'ya şükür. Gelecek yıl bir ortaokulda olacağım ve gerçekten çalışmak istediğim yer orası. En çok yardımı orada yapabileceğimi hissediyorum.

Ve şimdi sıkı çalışmamın ödülü olarak ihmal ettiğim tüm aşk kitaplarına yetişmek için tüm kış tatiline sahibim.

Elimdeki kitaba ters ters bakıyorum ve *bunun gibi başka felaketler okumadığımdan emin olmam gerektiğini* düşünüyorum.

Küçük bir iç çekiş daha çekerek kitaplığıma doğru yürüyorum ve kitabı yerine koymadan önce duraklıyorum. O lanet şeyi gerçekten ateşe atmalıyım. Muhtemelen bir daha asla okumayacağım. Aslında, yapmayacağımı biliyorum. Ama ben

Kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum. Kitaplar benim için kutsal kase gibidir. Sevmediklerim bile. Aklımı başımda ve pozitif tutuyorlar. Bana umut veriyorlar.

Giyinip yola koyulma vakti geldi. Kitap sevgililerimi ve romanlar içinde kaybolmayı seviyorum ama bu gece başka planlarım var.

Vücudum heyecandan çatırdıyor, kitabı yerine geri koyuyorum ve yatak odama gidiyorum. Bu gece Club X'e gidiyorum, okumayı sevdiğim BDSM fantezi unsurlarını tam anlamıyla somutlaştıran bir yer.

Ama bu bir fantezinin hayata geçmiş hali ve ben buna bayılıyorum. Bir süredir bu benim gizli zevkim ve BDSM yaşam tarzını gözlemlemekten büyük keyif alıyorum. Zengin, güçlü erkekler, güzel, istekli seks köleleri, vahşi, evcilleşmemiş seks ile sıcak ve ağır oyun odaları. Bu düşünce yanaklarımı yakarken ve meme uçlarım diken diken olurken nefesimi içime çekiyorum. Bu deneyim düşündüğümünden çok daha özgürleştirici ve sarhoş edici oldu. Henüz katılmamış olsam bile.

Okuldan arta kalan zamanlarımda yazdığım aşk romanımdaki temaları araştırmak için tam da ihtiyacım olan yer. Kitap çok ciddiye aldığım bir şey değil ve yayınlanmasını ya da benden başka kimsenin görmesini beklemiyorum. Sadece aklıma gelen hikayeleri yazmayı seviyorum. Bu, özellikle kötü bir gün geçirdiğimde keyif aldığım, stres giderici bir çıkış yolu.

Heyecandan içim kıpır kıpır yatak odama giriyorum ve dolabımdan güzel kırmızı bir gecelik çıkarıyorum. Sadece bu gece için almıştım. Bu gece Club-X'te PJ teması var ve kulüp protokollerini ihlal ettiğim için eve gönderilmek istemiyorum. Onu yatağın üzerine koyuyorum, parmaklarımı yumuşak, ipek kumaşta gezdiriyorum, ne kadar lüks hissettirdiğini görünce heyecanlanıyorum.

Ona bakarken derim diken diken oluyor. Umarım bu gece bunun içinde güzel görüneceğim. O güçlü, yakışıklı maskeli adamlardan birinin bana nasıl bakacağını düşünmek bile nefesimin hızlanmasına ve amımın sıkılaşmasına neden oluyor. Yanaklarıma ateşli bir kızarıklık geliyor, ne kadar tahrik olduğumdan biraz utanıyorum. Yine de onlarla etkileşime girmiyorum. Eğitimcilerin güvenliğine sadık kalıyorum. Bunun gerçek olmasına hazır değilim.

Club X gibi bir yere gittiğimi bilseler okuldaki insanların nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyorum. Kimsenin öğrenmesini istemiyorum ve Kulüp X'te geçirdiğim bir geceden sonra okula her gittiğimde endişeyle doluyorum. Ama kulüpteki kurallar ne kadar katı ve

Sadece kapıdan içeri girebilmek için imzalanması gereken gizlilik anlaşmaları yüzünden endişemin geçip gitmesine izin verdim.

Bunu nasıl öğrendiğim konusunda hâlâ biraz şaşkınım. Daha doğrusu bana *kimin* söylediğine. Çalıştığım lisedeki öğretmenlerden biri olan Bayan Nicole Flite, öğle tatilinde beni burnumu erotik bir aşk romanına sokmuş halde gördükten sonra bana bu yerden bahsetti. İlk başta temkinliydi, muhtemelen bana kulübün karanlık unsurlarından bahsettiğinde onu küçümseyeceğimden veya müdüre ispiyonlayacağımdan korkuyordu. Ama her şeyin ne kadar ilgimi çektiğini görünce, beni tüm egzotik ayrıntılarla doldurarak serbest bıraktı.

Onun kadar tatlı ve mütevazı görünen bir öğretmenin böylesine karanlık ve cinsel bir dünyanın parçası olabileceğine inanamıyordum. Ama sonra tekrar... ben de öyle. Ve şimdi bağımlısı oldum. Burası, aşk romanlarımı okuduktan sonra hayalini kurduğum şeyi somutlaştırıyor.

Gitmek için cesaretimi toplamam çok zamanımı aldı. Ama sonunda yaptım ve hiç pişman değilim.

Gittiğim haftalarda Nicole'u hâlâ orada görmedim. Ve göreceğimden de emin değilim. Bildiğim kadarıyla evli ve çocuklu ve artık çok sık gitme şansı olmuyor.

Ben de çok fazla gidemedim, okul ve işle meşguldüm. Sadece hafta sonları.

Ama şimdi kış tatilinde bu kadar boş zamanım olduğuna göre, bunu en iyi şekilde değerlendireceğim.

Adrenalinin kanıma hücum hissederek kırmızı geceliği çantama atıyorum ve fanteziler içinde kaybolmuş bir gece geçirmek niyetiyle yatak odamdan çıkıyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 2

OceanofPDF.com

I viskiyi dudaklarıma götürdüm, bir yudum aldım ve sonra elimi tersiyle ağzımı sildim.

Kehribar rengi sıvı göğsümü acımasız bir yanıkla ısıtıyor. Aşağı inerken. Bu hissin tadını çıkarıyorum. Bu noktada sadece hissetmek için buna ihtiyacım var. Hayatım hiçbir şeyden yoksun. Servetim var, güçten vazgeçtim ve şimdi yalnızım.

Yine de doğru kararı verdim. Ailemden ayrıldım, üzerlerindeki baskıyı azaltmak için suçu üstlendim. Ama şimdi hiçbir şeyim ve kimsem yok. Sıkıldım, beni kızdıran da bu.

Aileyi ele geçirmekten iyidir. Bu beni dışlanmış biri yapsa bile.

Ellerimi yumruk yapıp açıyorum. Bugün boks yaptığım için parmak eklemelerim ağrıyor. Zamanımın çoğunu bodrum katındaki spor salonunda geçiriyorum. Şu anda tek yaptığım bu, egzersiz yapmak ve her gün hayatta kalmak. Tıpkı mahkûm olduğum gibi. Kendi yarattığım bir hapisane.

Hiçbir yere uyum sağlayamıyorum. Şatosundaki lanet Canavar gibi. Esprisiz bir kahkaha atıyorum, bir yudum daha almadan önce viskiyi bardağın içinde döndürüyorum. Sıcaklığın her zerremden aktığını, kanımda dolaştığını ve sonunda bana aradığım vızıltıyı verdiğini hissedebiliyorum.

Bu duygunun içinde boğulmak istiyorum. Sadece uyumak için bile buna ihtiyacım var. Gözlerimi kapattığımda yaptıklarının ve hala ellerimde olan kanın görüntüsü içimi yakıyor.

Onları ben öldürdüm. O hırsız, yalancı, katil piçlerin ortadan kaldırılmasına yardım ettim. İntikam için değil, haklı çıkmak için değil. Öldürmek

Romanos bir mesajdı. Toplum ve iş ortaklarının yüksek sesle ve net bir şekilde duyduğu bir mesaj.

Ama birinin suçu üstlenmesi gerekiyordu ve ben de gitmek için can atıyordum. Bir canavar olmak istemiyorum. Yozlaşma ve acı dolu bir hayat istemiyorum. Bu acımasız bir yaşam tarzı. İçine doğduğum bir hayat.

Kucağımdaki yıpranmış günlüğe bakıyorum. Aklıma gelen her anıyı yazıyorum. Kısmen belgelemek için, kısmen de yeniden yaşamak için. Terk etmeye çok hevesli olduğum bir dünyanın anıları tarafından kapana kısılmış olmam berbat bir şey, ama geçmişimin günahları devam etmeme izin vermeyi reddediyor. Ve nedenini henüz bilmiyorum.

Deri dergiyi kapatıyorum ve parmağımı ön yüzündeki isim yazısının gezdiriyorum. Passerotto. *Küçük Serçe*.

Ama benim adım bu değil. Annem bana böyle seslenirdi. Ve bu günlük ondan bana kalan tek şey, birkaç karanlık anı dışında.

Joe Levi. Katil. Kötü adam. Şu anda kullandığım tek isim bu.

Eminim annem bu günlüğün bu amaçla kullanılacağını hayal etmemişti, ama o soğuk ve sert toprağın bir metre altında. Bu düşünceyle viskiyi bıraktım.

Acımasız ve soğuk biri olarak yetiştirildim, kendi babam gibi hasta pislikler yetiştiren bir ortamda büyüdüm.

Suçlamalar düştüğü için benim rüşvetçi ya da belki de muhbir olduğumu düşünüyorlar. Benim üstlenmem gerekiyordu ama nasıl ve neden düştüğünü bilmiyorlar. Bazıları sahip olduğumdan daha fazla güce sahip olduğumu düşünüyor, bu da bazen yardımcı oluyor. Hâlâ korkuluyorum, ki bu sırtımda bir hedef olmasından daha iyi, ama beni yalnız bırakıyor.

Geniş çalışma odasındaki ateş çıtırdıyor. Kütüklere bakıyorum, ateş kütüklerin arasındaki yarıklardan taşıyor. Tuğlanın (şömine şeyi) arkası isle simsiyah.

Korkularından zevk alıyorum. Hayatta kalmaya devam etmek için buna ihtiyacım var. Daha da kötüsü, bu bana hayat veriyor.

Başka seçeneğim yoktu.

Yalan! Kafamın içindeki sesler benimle alay ediyor. Daha fazlasını yapabileceğimi söylüyorlar.

Hepsi ölmeliydi. Babam, kardeşim. Sadece Romano'larla yetinmemeliydim.

Boş bardağı yere bırakıp öne doğru eğildim, başımı ellerimin arasına aldım ve dirseklerimi dizlerime dayadım.

Korkunç şeyler yaptım. Yapmak zorunda değildim. Hayatta kalabilmek için bunu seçtim. Böylece tüm hayatım boyunca başımın üzerinde asılı duran ölüm tehdidiyle koşmak zorunda kalmadım. Ama yine de yapmak zorunda değildim. Ve şimdi anılar peşimi bırakmıyor.

Telefonum sehpanın üzerinde çalıyor, dikkatimi çekiyor ve asla kaçamadığım tekrarlayan düşüncelerimi kırıyor.

Yavaşça ona uzandım. Sadece üç kişi olabilir. Ailemden olanlardan korkuyorum. Hepsi siktirip gidebilir. Ama mesajı almış gibi görünmüyorlar. Işıklı ekrandaki ismi okuyorum ve içimden rahatlama ve başka bir şey akıyor. Rahatlık.

Kiersten. Ya da Madam Lynn, bugünlerde ona böyle hitap edilmesinden hoşlanıyor.

Bana yaptığım tek iyi şeyi hatırlatıyor. Viski, o anının göğsüme getirdiği sıcaklığın yanında sönük kalıyor.

Onu ölüme terk ettiler. Ama onu kurtarmasına yardım ettim.

Tüm günahlarımın affedilmesi, tüm yanlışlarımın düzeltilmesi için yeterli değildi, ama o olmasa bile onun hala burada olmasından gurur duyuyorum.

O yakın bir arkadaş, daha fazlası değil. Son zamanlarda bu evden ayrılmaya başladım ve bu onun yüzünden. Sürekli bana ne kadar borçlu olduğundan bahsediyor; hiçbir fikri yok. Ona borçlu olanın ben olduğuma hiç şüphem yok.

Bana yardım etmek istiyor ama edemiyor. Tamir edilemeyecek durumdayım ve ondan istediğim hiçbir şey yok. Karanlık günlerimi *bir şeylerle* doldurmaya çalışması tatlı bir jest.

Gözlerimdeki uykuyu siliyorum, kalın perdelerin kapalı olduğu loş odada geç olmuş gibi hissediyorum, ama karanlık bu evin duvarlarının ötesine yeni yeni yerleşiyor. Kendimi içinde tuttuğum bu hapishane.

Bu gece geliyor musun?

Mesajını okudum ve cevabım üzerinde tartıştım.

Günahkâr fantezilerim var, bazıları yetiştirilme tarzımın bir ürünü, ancak diğerlerini kendi isteğimle arzulamaya başladım. Beni Kulüp X'e gitmeye dürtüye henüz boyun eğmedim. Doğası gereği çekici ve sarhoş edici. Atmosfer seks ve gücün karışımı, o kadar yoğun, tek başına bir uyuşturucu.

Daha geçen hafta Club X'teki açık artırmasında bir köleye teklif verdim. Bu terimin hayranı değilim, evcil hayvanı tercih ederim, ama ikisi de gerçekten önemli değil.

Daha önce seks için hiç para ödememiştim. Açık artırmalarda mesele para değil, sözleşme. Tam olarak istediğimi elde etmek ve çizgilerin çizilmesini ve her şeyin siyah beyaz yazılmasını sağlamakla ilgili. Her şey rızaya dayalı. ... doğası öyle olmasa bile.

Bu teklif zevk için bir teklif değildi. Beni meraklandırırsa da onu istemiyordum. Efendisi ona Katia derdi, yavru kedisi.

Isaac'in onu küçük düşürdüğünü, kimsenin ona teklif vermeyeceğini bile bile sahneye çıkmasına neden olduğunu düşündüm. İstenmediğini hissettiriyordu. Adamı tanıyorum ve neler yapabileceğini biliyorum.

Çok kızmıştım. Ona nasıl böyle davranabilirdi? Sahnede titriyordu, endişesi ve korkusu her halinden belliydi. Yaptığı şeyi ona ödetmek istedim. Ve yavru kedisini çalmak, hatta onu serbest bırakmak.

Ama yanılmışım.

Onları, kulübün üyelerini ve orada rahat eden elit çevreleri anlamıyorum. Bu yaşam tarzı benim için yeni.

Ama kontrol öyle değil. Seks değil.

Güç benim kanımda var.

Telefonum yine çalıyor. Okumak istemiyorum. Beni hep gitmeye ikna ediyor. Belki de onu ve yaşadıklarını hissettiğim içindir ama oyun oynamak ve ait olmadığım bir yere uyum sağlamaya çalışmakla ilgilenmiyorum.

Günlüğü ve kalemi sehpanın üzerine fırlatıp yerimden kalkıyorum ve kaslarımın bana zevk veren bir acıyla inlediğini hissediyorum. Hatırlatma çanı çaldığında elimdeki telefonuma bir atıyorum.

Kiersten metni okuyor:

O da orada olacak.

Bu boşlukta yaşadığım son üç yılda ilgimi çeken tek şeyi düşünerek ona bakıyorum. Müzayededen çıktığımda ona rastladım. Gerçekten. Doğruca onun küçük, narin gövdesine çarptım ve neredeyse onu deviriyordum. Dikkat etmemiştim. Tamamen benim hatamdı.

Ama suçu üstlendi.

Diz çökerek, uygunsuz bir şekilde ve kısık bir sesle özür dileyerek.

Mükemmel derecede kusurluydu. Bir efendiye ihtiyacı vardı. Ama kabul etmiyordu. Hâlâ öğreniyor. Kulübe daha sık gelmeye başladığımda Kiersten ilgimi çekti.

Onu izliyordum. Onu gözlemlemem gerekiyordu.

Doldurabileceğimden emin olmadığım arzuları var. Acı çekmeyi arzulaması, içimde gizlenen canavarı besleyen bir şey. Zincire vurmaya çalıştığım ahlaksız bir canavarı.

Ondan uzak durmalıyım. Ama merakımı uyandırıyor ve onu gerçekten arzulamamı sağlıyor. Ya da en azından o yumuşak iniltileri duymak ve dudaklarından kendim dökmek için can atıyorum.

Geçen ay onu izledim. Fark ettiğinden emin değilim. Hâlâ sınırlarını bulmaya çalıştığı için kimse ona fazla ilgi göstermiyor. O da bir partner için hevesli değil. Öğitmenlerle takılıyor, gölgelerde ve köşelerde kalıyor, gözlerden uzak duruyor.

Ona sahip olmak, ona doğru teknikleri öğretmek için beni baştan çıkardığını inkar edemem. Parmaklarımı ahşap sehpaye ritmik bir şekilde vuruyorum. Bu gece gitmeyi düşünüyorum.

Pozlarını uygularken kıcının kıvrımını, kendine gizlice dokunduğunda dudaklarının şehvetle ayrılışını hayal ediyorum. Kimsenin onu fark etmediğini düşünüyor olabilir ama ben fark ettim. Ve onu istiyorum.

Kiersten'a mesaj attım, *orada olacağım*.

OceanofPDF.com

CHAPTER 3

OceanofPDF.com

I

Club-X'in kapılarına doğru yürürken, arka planda devasa malikane benzeri bir yapı beliriyor, kırmızı ortam aydınlatması binanın önünü aydınlatıyor ve

kabul edilmeyi bekleyen değerli konuklar. Serin bir esinti içeriye doğru süzülüyor. Hava tenimi usulca okşayıp elektrikle çatırdattığında tenim karıncalanıyor ve kapıdaki koyu renk takım elbiseli koruma beni tanıyor.

Gözleri, Honda'dan çıkmadan önce üzerime geçirdiğim kırmızı ipek kısa geceliğimi, üzerimdeki cılız kıyafeti takip ediyor. Bakışları altında neredeyse çıplak hissediyorum, ama aynı zamanda seksi, beni istediğini hissettiriyor. Yine de bu çekim kesinlikle tek taraflı.

Artık buna alışmış olmalıyım, ama yine de heyecandan geriliyorum. Birkaç dakika içinde ondan çok daha güçlü adamların bana bakacağını biliyorum ve bu beni endişelendiriyor. Bilinçsizce parmağımı bileziğimin üzerinde gezdiriyorum. Hala kauçuk, yani hala yeni öğreniyorum ve bir partnerde ne istediğimi gösterecek bir üyelik bileziği seçmedim, dominant veya Master veya BDSM'nin daha acı verici yanlarından hoşlanan biri. Bakire olduğumu itiraf etmekten korkuyorum, bunun için de bir bileklik var. İtaatkâr ya da köle bir bilekliğim olmasını tercih ederdim, ancak henüz hangisinden emin değilim. Çizgiler benim için hala bulanık. Ve gerçekten ne kadar kontrolden vazgeçmek istediğimden emin değilim. Tamamen başkasının merhametine kalmış olma fantezisi beni arzudan zayıf düşürüyor. Ama gerçeğin tamamen farklı bir etkisi var.

Sanırım beni en çok ilgilendiren şey zevk ve acı yönü. Henüz bir kırbacın acısını hissetmedim. Ama gerçekten istiyorum. Canım çok çekiyor.

tatlı dişli ucube bir sonraki Twinkie'lerini taklit ediyor. Sadece ben istemedim. Bir antrenöre hazır olduğumu söylemek kadar kolay. Ama henüz adım atmadım.

Aslında içten içe biliyorum ki bu işe girişmek çok zaman alacak. Ve şu anda sadece gözlem yapıyorum. Hepsi kitabım için araştırma. *Ya da kendime öyle söylüyorum.*

Kara gözlüklü koruma tarafından kapıdan içeri alınıyorum ve kulübe adımımı attığımda nefes almak zorunda kalıyorum. Buraya çok geldim, en az yarım düzine kez, ama her girdiğimde büyüleniyorum. Club X, kalın yemyeşil halısı, abartılı mobilyaları, muhteşem ortam aydınlatması ve kanımı kaynatan yumuşak, kışkırtıcı müziğiyle güzelin de ötesinde.

Ama beni en çok etkileyen şey, insanları çevreleyen hava.

Kulübün katlarında dolaşan erkekler hayal bile edilemeyecek bir güç ve zenginlik yayıyor, onları takip eden kadınlar ise kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel. Maskeli bir adamın ürkek partnerini pırıl pırıl parlayan gümüş bir zincirle çekiştirmesini izliyorum, gözleri kararlılıkla dolu ve şehvetle dönüyor. Bakışlarımı güvenli bir şekilde uzak tutuyorum, öfkesini çekmek istemediğim sürece bir efendinin ya da dominantın doğrudan gözlerinin içine bakmanın bana düşmeyeceğini biliyorum. İtaatkâr olmam gerekiyor ve bunun dışında bir şey yaparsam başım belaya girer. Sadece izlemek için burada olsam bile. Kulüp X'in mükemmel bir şekilde sunduğu fanteziyi mahvedemem.

Kulübün atmosferi vücudumu sararken ürperiyorum, meme uçlarım çakıllaşılıyor. Burayı seviyorum. Kitaplarımı okumaktan bile daha iyi ve bu çok şey söylüyor.

Ciğerlerim derin ve sabit bir nefesle doluyor, duygularımı kontrol altına almaya çalışıyorum. Sanki güçlü bir uyuşturucu almışım da kafam güzelmiş gibi. Burası insana bunu yapıyor. Şehvetle, güçle, seksle kafayı bulduruyor.

Fuayenin hemen ilerisindeki bara yaslanıp derin bir nefes alıyorum ve ısınan kanımı soğutuyorum.

Zindana gitmek istediğimi biliyorum ama önce sanırım bir içkiye ihtiyacım var. Aşağısı karanlık ve ilk başta bir parçamı uyuşturmadan bununla başa çıkabileceğimden emin değilim. Çekingenliğimden kurtulmalıyım.

Bar görevlisini beklerken geniş salona şöyle bir göz gezdiriyorum. Arka duvardaki sahne bu gece karanlıktı, perdeler kapalıydı ve

Bu iyi bir şey. Gösterileri dört gözle bekliyorum, sadece heyecan verici değil, aynı zamanda harika bir öğrenme deneyimi.

Bakışlarımı güvenli bir yerde tutmaya dikkat ederek bir shot tekila sipariş ediyorum. Birkaç saniye içinde shot bardağını önüme uzun siyah saçlı, diğer çalışanların giydiği profesyonel üniformayı giymiş güzel bir bar cadalozu koyuyor. Burada kimin çalıştığını ve kimin oyun için burada olduğunu karıştırmak mümkün değil.

Sıvı boğazımdan aşağı inerken yakıyor ama bu rahat bir his. Zindan deneyimiyle başa çıkmama yardımcı olacağını biliyorum. Deneyim için aç olsam da, alkol vücudumda dolaşan yoğun cinsel duygularla başa çıkmama yardımcı oluyor. Alkol, zindandaki manzaraların ne kadar sarhoş edici olabileceğinin yanında hiçbir şey. Misket limonunu ısıriyorum ve likörün tadını ağzımdan atmasına izin veriyorum, ekşilik gözlerimin sıkıca kapanmasına neden oluyor.

İçimi bitirdiğimde, ateşli sıvı karnımı ısıtıyor, bardan çıkıyorum ve koridorlarda ilerliyorum, kalabalığın arasına karışıp kaybolmaya çalışıyorum.

Oyun odasının önünden geçerken birkaç adam bana yaklaşıyor. Yutkunuyorum, adımlarımı durdururken kalp atışlarım hızlanıyor. Onlara bakmıyorum ama bilekliğimin görünür olduğundan emin oluyorum. Gördüklerinde yollarına devam ediyorlar. Kimse hala ne istediğini bilmeyen biriyle ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Bileğimde lastik bileklik varken benimle konuşan tek kişiler partnerlerini bekleyen itaatkârlar ya da eğitmenler oluyor. Böyle olması hoşuma gidiyor. Bileziği sonsuza kadar saklamak istiyorum. Kendimi güvende hissettiriyor. Ama günler sınırlı. Buradaki üyelik pahalı. Hem de çok pahalı. Bu bilezikle ilk ayımız müesseseden. Sanırım sahibi Madam Lynn, bana uygun olup olmadığını görmek için kalabileceğimi söyledi. Ama gelecek ay eşleşmezsem ödeme yapmak zorundayım. Ve buna hazır olduğumdan emin değilim. Ya da hazır olup olmayacağımdan. Ama ay bitmek üzere.

Yanlarından geçerken durup oyun odasında gerçekleşen cinsel eylemlere bakmamak elde değil. Erkekler ve kadınlar vahşi bir ahlaksızlıkla birbirlerine saldırıyorlar. İnlemeleri, çığlıkları, homurtuları ve homurdanmaları kulaklarıma saldırıyor, etlerinin birbirine çarpması zaten ısınmış olan kanımı cinsel arzuyla dolduruyor.

Nefes alışım hızlansa da elimden geldiğince görmezden geliyorum ve nabzım heyecanla atarken karanlık koridorlarda ilerlemeye devam ediyorum.

Bu dünyada girmek üzere olduğum yer gibisi yok. Oyun odaları yoğun bir deneyim, ama burası çok daha... ilkel, sahiplenici, kelimenin her anlamıyla ham. Karanlık bir koridordan geçerek büyük bir demir döküm kapının iki yanında bekleyen koyu renk takım elbiseli iki adama doğru ilerliyorum. Onlar çalışanlar, her şeyin yolunda gittiğinden emin olan muhafızlar. Ve hiçbir yasanın çiğnenmediğinden. Kapıyı açmadan önce bana üstünkörü bir bakış atıyorlar, gıcirtı sesi kalbimin göğsümde zıplamasına neden oluyor.

Karanlık bir merdiven boşluğuna girmeden önce keskin bir nefes çekiyorum, tek aydınlatma duvardaki küçük, parlayan kırmızı çörekler, alana neredeyse şeytani bir his veriyor. İnerken ve çıkarken yanımdan birkaç maskeli adam geçiyor, karanlık bakışlarında kanımı donduran sırlar saklıyorlar. Hatta bir adam durup bana bakıyor, sanki kaçırılmak istediğimi düşünüyormuş gibi, ama bileziğimi görünce oyun odasındaki adamlar gibi hareket etmeye devam ediyor.

Hazır olmadığımı saygı duyuyorlar ve tek bir kişi bile beni zorlamaya çalışmadı. Kulübün kuralları var ve bunlara sıkı sıkıya uyuluyor. Bu beni güvende hissettiriyor. Buranın doğası düşünöldüğünde böyle düşünmek garip. Ama gerçekten güvende hissediyorum.

Bana baktıklarında Efendilerin ve Dominantların aklından neler geçtiğini düşünmek bile beni ürpertiyor. Heyecan verici ve heyecan verici bir şekilde. Meme uçlarımı sertleştiren ve klitorisime zonklayan bir ihtiyaç gönderen bir yol. Onların sorgulayan bakışları, delici bakışları ve gözlerinin ardında gizlendiğini bildiğim günahkâr düşünceleri beni ne kadar tahrik ettiği için neredeyse utaniyorum.

Kitaplarımda böyle hayal ediyorum. Umarım buranın hakkını verecek şekilde yazabilirim. Bu, kanımda dolaşan diğer duygularla birlikte şehvetli baştan çıkarıcı tarafı da yakalar.

Hedefime yaklaştığımda, zevk ve acı karışımı tiz bir çığlık merdiven boşluğunu yırtıyor. Bunu inilti ve inlemeler takip ediyor. Duraklıyorum, destek için tırabzana tutunuyorum, nefesim ciğerlerimde tıkanıyor. Buraya birçok kez geldim ama yine de kendimi zindanda olan bazı karanlık şeylere hazırlayamıyorum. Cinsel açıdan o kadar yoğun ki arzu ve duygulardan başım dönüyor. Tanrı'ya şükür tekilayı içtim.

Kendimi sakinleştirdikten sonra en alt kata ulaşana kadar devam ediyorum. İnleme sesleri ve baştan çıkarıcı yalvarışlar kulaklarımı dolduruyordu.

Burası 17. yüzyıl İngiliz zindanlarını andıran bir yer; odanın her iki yanında kafesler ve raflar, duvarlar boyunca da meşale ışıkları var. Zindan

Ambiyans bu odayı yapan her şeydir... tehlike ve korkuyla karışık cazip ve yasak.

Burası daha özel, özellikle de bu kadar erken, ama burada göreceğimi hiç hayal etmediğim birçok şey gördüm. Daha da fazlası, beni tahrik eden şeyler. İzlediğim ve daha sonra tahrik olduğum için utandığım sahneler. Bir kadının yanaklarından yaşlar süzülene kadar kırbaça dövüldüğünü gördüm. Kıçı kırbacın izleri yüzünden kıpkırmızıydı. Ama o buna boyun eğdi. Daha fazlası için yalvardı. Ustası ona ihtiyacı olduğunu düşündüğü şeyi verdi ve sonrasında onu alma şekli aynı acımasız dokunuşu arzulamama neden oldu.

Onun hissettiklerini hissetmek istiyorum. Bunu neden bu kadar çok arzuladığımı anlamak için deneyimlemek istiyorum.

Çıplak, siyah saçlı bir kadın bir banka bağlanırken odanın kenarlarında sinsice izliyorum, kaba ip kaba ve cildini yıpratacak ama maskeli efendisi altına ince bir ipek parçası yerleştiriyor. Adam onu o kadar sıkı bağlarken kadının dudakları yumuşak bir inilti ve sızlanmayla karışık bir şekilde aralanıyor ve kadın zar zor hareket edebiliyor. Kocaman sert sikinin ipek pantolonuna baskı yaptığını görebiliyorum. Her tarafımda yoğun bir uyarılma dalgası yaratıyor.

Efendi ya da dominant, emin değilim, üyelik bileziği takıyor. İki gümüş bant ve ortasında kırmızı. Bileziğin ne anlama geldiğini görünce ürperiyorum.

Bu adam karanlık işlerle uğraşıyor. Sadizm ve Mazoşizm.

İsimlerini bilmesem de bu çifti daha önce görmüştüm. Aslında kimsenin gerçek adını bilmiyorum. Tuhaf, bir süredir buraya geliyorum ve kimse hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Deneyim için buradayım. Ve Kulüp X'te isimler nadiren kullanılır.

Başka bir çift bankta oturuyor, onları daha önce de görmüştüm. Adam beni hiç olmadığı kadar ürpertiyor. Ve iyi anlamda değil. Gözleri boncuk gibi ve simsiyah. Eli hayvanının omzunu kavırıyor, sıkıyor. Sürekli ona dokunuyor ya da tasmağını çekiyor. Şu anda yaptıklarından başka bir şekilde etkileşime girdiklerini hiç görmedim. Kız yerde diz çökmüş, dosdoğru önüne bakıyor ve adam da onun arkasında, kulağına fısıldıyor.

Saçları dağınık ve dağınık, bu da onları öne çıkarıyor. Diğerlerinin hiçbiri ona benzemiyor. Onun bakmadığı şekilde bakılıyorlar. Buradaki kadınların çoğu bana kıskançlık dolu bakışlar atıyor, elimde değil. Ama o öyle değil, ona duyduğum sempatiye engel olamıyorum.

Buradaki insanlar arasında buraya ait olmayan tek kişi o. Ve ona davranış şekli yüzünden. Daha fazlası için ona yalvarmıyor. Dokunuşları onun ruhunu güçlendirmek yerine solduruyor gibi görünüyor.

Gözlerimi onlardan kaçırıyorum, burada olmalarından nefret ediyorum. Ne zaman gelseler onları görmezden gelmek zorundayım. Bunun yerine odanın ortasındaki çift odaklanıyorum, herkesin bu odada bulunma sebebine. İdeal çift. Bu yaşam tarzının fantezisi olarak gördüğüm şeyi örnekleyen çift.

dudaklarından usulca öperken ve gözlerini bağlarken izliyorum. Sağ taraflarında bir muhafız var, dikkatle izliyor. Odanın sonunda bir tane daha var, o da çifti ve benim gibi seyircileri izliyor. Bu adamlar her şeyi ve her detayı gözlemliyor. Her şeyi görüyorlar. Takım elbiseli adamlar işlerin çok ileri gitmesi durumunda düzeni sağlamak için buradalar. Güvenli kelimeleri önceden biliyorlar. Yine de her şey gizli yapılır. Ve bazı çiftler güvenli kelimeleri hiç kullanmazlar.

Bu adamlardan birinin seansı böldüğünü ilk gördüğümde şok olmuştum. Yine de nedenini anlayabiliyordum, partnerinin durması için çığlık atıyordu. Gardiyanın araya girme ihtiyacı hissetmesi beni itaatkâr için korkuttu. Muhafız sadece öne çıktı ve itaatkârdan güvenli söz vermesini istedi. Dominant hemen geri çekildi, onun üzerinde kullandığı raketini indirdi ve itaatkâr nefes nefese ve hala onu tutan bağların içinde kıvranarak verdi. Yeşil kelimesini fısıldadı ve sonra efendisine baktı, daha fazlasını bekliyordu. Bir gardiyanın onları ilk kez bölmediğı hissine kapıldım.

Takım elbiseli adam geri çekildi ve sahne devam etti. Efendisi onu acımasızca becerirken, vücudunu acımasızca kullanırken, onu acımasız bir ihtiyaçla becerirken ve onu neredeyse ilkel zamanlardan kalma bir mağara adamı gibi alırken küreğı cildine vururken itaatkâr çığlık atmaya devam etti.

Gözlerimin önünde canlandırılan bir tecavüz fantezisiydi. İzlemesi çok zordu ve gözlerim sürekli yakınımda duran gardiyana gidiyordu. Ama artık hareket etmiyordu. İtaatkâr güvenli kelimeyi söylemediğı sürece, dominant onun üzerinde tam bir kontrole sahipti. Tam bir güvenlik içinde paylaştıkları fantezileri gerçekleştirmekte özgürdüler.

Güvenli kelimeleri olmayan çiftler için, iyi olup olmadıkları sorulduğunda gardiyanlara başlarını sallamakla yetiniyorlar. Ya da bana öyle söylendi. Sadece bir kez bir görevlinin araya girdiğini gördüm. Ne kadar çok çiftin güvenli kelimeleri olmadığına şaşıyorum. Bazıları sadece 'dur' diyor. Sanırım her ortaklık için durum farklı.

Buradaki müşterilerin çoğu bu ikisi gibi eşleşmiş görünüyor. Bu beni onlara imrendiriyor. Özellikle de yakalı olduklarında. Yakalar evlilik yüzüğü gibidir. Gözlerim yere düşüyor ve kalbim güm güm atıyor. Belki de aşk romanlarımın etkisi daha fazladır. Buradaki insanların yakalara bu kadar değer verdiğinden emin değilim.

Gerçekle hayali birbirine karıştırmamak zor. Ama burada bunu yapmak çok kolay.

Burası bir fantezinin hayata geçmesi gibi.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket etrafıma bakmama neden oluyor. Nefesim boğazımda düğümleniyor ve kalbim küt küt atıyor. İşte oradaydı. Ona bakarken ayakta zor duruyorum, dizlerimin bağı çözülüyor. Karanlık bir prens gibi, simsiyah giyinmiş ve kenarları yırtılmış gibi görünen yarım maskesi var. Bu sadece onun yontulmuş yüz hatlarını belirginleştirmeye yarıyor. Gözleri derimi diken diken eden bir yoğunlukla beni delip geçerken nefesim hızlanıyor. Oda ona boyun eğmiş gibi görünüyor. Her şey beni onun iradesine boyun eğmeye çağırıyor. *Ve ben de istiyorum.*

Yere bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. Omzumdan aşağıya ve omurgama doğru bir ürperti yayılıyor. Üzerimde herkesten daha yoğun bir gücü var. O kadar güçlü bir çekim ki, bakışlarını üzerimde hissettiğimde neredeyse teslim olup dizlerimin üzerine çökeceğim.

Bu adamı daha önce de görmüştüm. Aslında, kulübe yeni geldiğimde onunla karşılaşmıştım. Onun bana karanlık bakışlarını, dizlerimin üzerine çöküp sakarlığım için özür dilerken tenimin kızarmasını hatırlayınca yanaklarım yanıyor. Bazen kulübe geldiğimde beni izliyor ve ben her zaman neredeyse bunalmış oluyorum. İlk başta beni süzmesinin kafamda kurduğum bir şey olduğunu düşündüm, sonra da fantezilerime kapıldığımı sandım. Ama beni buraya kadar takip etti.

Benden bir şey istiyor olmalı. Bu düşünce bedenimin arzuyla canlanmasına neden oluyor.

Ya da belki de gerçekten hepsi kafamın içindedir, diye düşünüyorum kendi kendime. Burada kimse beni tanımıyor. Kendimi mümkün olduğunca görünmez kılmak için elimden geleni yaptım.

Ama uzaklaşıp kırbaç ve ip rafının yanında duran Aziz Andrew haçına doğru yürürken, onun beni takip ettiğini, her hareketimi izlediğini hissedebiliyorum.

Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaparken nefes alışverişim hızlanıyor. Yavaşça diz çöküyorum ve eğitmenin bana doğru duruş hakkında gösterdiği her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyorum. Bunu yapmak üzere olduğuma inanmıyorum. Ama bedenim gizemli bir güç tarafından zorlandığını hissediyor.

Ona teslimiyet gösteriyorum.
Onu üzerimde güç sahibi olmaya davet ediyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 4

OceanofPDF.com

JOSEPH

I gözlerimi ondan alamıyorum. Buraya her geldiğinde oluyor. *Lilly*. Güvenli bir mesafede durarak onu takip ediyorum, muhteşem kıvrımları beni sürüklüyor. Ona asla itiraf etmeyeceğim.

Benim üzerimde sahip olduğu güç; onu kulüp boyunca takip etmekten, onu izlemekten ve çeşitli karışıklıklara verdiği tepkiyi ölçmekten kendimi alamıyorum. Bu sefer beni gördüğünü biliyorum.

Bundan rahatsız olmuyor. Onu etkilediğim açık olmasına rağmen korkmuş görünmüyor. Sanki beni bekliyormuş gibi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. Hiç kimseyi kişisel alanına davet etmemişti. Bırakın beni bekler gibi diz çöküp bana boyun eğme şansı vermeyi.

Onu orada diz çökmüş, savunmasız ve sikimi sertleştiren kırmızı geceliğiyle çok seksi görünürken görünce kalbim daha hızlı atıyor. Damarlarımın derinliklerinden yükselen sahiplenici bir tarafımla odaya hızlıca bir göz atıyorum, ama kimse ona gitmek için hareket etmiyor. Birkaç göz üzerimde, sorgulayan bakışlarla daralıyor, ama ben onlara doğru baktığımda düşüyorlar.

Hepsini görmezden geliyorum. Hep öyle yapıyorum.

Benim hakkımda bir bok bilmiyorlar. Ve ne yaptıkları umurumda değil. bildiklerini *sanıyorlar*.

Bu maskeler erkeklerin kimliklerini itaatkârlardan saklamak için iyidir. Ama birbirimize karşı kim olduğumuz bir sır değil. Bu şehri yöneten sıkı sosyal çevreler, hem gökdelenlerin ve çatı katlarının en yüksek tepelerinden hem de sokakları yöneten nabızların en kirli alçaklarına kadar. Hepimiz birbirimizi tanıyoruz. Kimin kiminle işi olduğunu ve her birimizin hangi tarafta yer aldığını biliyoruz. Şu anda ben ikisine de ait değilim ama ikisi tarafından da iyi tanınıyorum.

Bir santim bile kıpırdamadan, nefes bile almadan göz ucuyla bana bakmalarından anlayabiliyorum. Her ne pahasına olursa olsun benden uzak durmalarından ve kaçınmalarından. Benim kim olduğumu *bildiklerinden* eminim. Ve ben de onların kim olduğunu bildiğimden eminim.

Burada hepimiz bilge adamlarız, güçlüyüz ve tanımadığımız insanların yanında bu tür faaliyetlerde bulunmak için kaybedecek çok şeyimiz var. Sözleşmeler ve gizlilik anlaşmaları olsa bile güvenmemek üzere yetiştirildik. Düşecek çok yolu ve kaybedecek çok şeyi olan bu adamların çoğu, peşinden koşacakları ve şımartacakları birini bulduklarında özel odalarda kalırlar.

Ama ben? Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Ve tam olarak ne istediğimi biliyorum. Daha doğrusu *kimi istediğimi*.

Sanki çok hızlı hareket etmek onu korkutup kaçıracaktı gibi ona yavaşça, neredeyse temkinli bir şekilde yaklaşıyorum. Bana bu hediyeyi sunma düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor.

Sanki bir şey arıyormuş gibi, sanki sadece burada bulabileceği bir tür ahlaksızlığa ihtiyacı varmış gibi zindana daha sık geliyor. Ama henüz bir şey yapmadı. Ben de bunu bekliyordum. Zevkinin acıya nasıl tepki verdiğini ve kontrolü devrederek ne kadar özgürlük elde edeceğini test etmeye hazır olduğu o an için.

Kırbacın kuyruklarının bir itaatkârın yumuşak tenine vuruşunu izlerken gözlerinde parlayan arzuyu görmek ilgimi çekti. Bundan korkmuyordu. İlgisini çekmişti. *Tahrik* olmuştu. Henüz acıyı tatmadı. Gerçekten zevk alıp almayacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama öğreneceğim için heyecanlıyım. Beklenti yargımı bulandırıyor ve sadece ona odaklanmamı sağlıyor.

Odadaki muhafızlar diğer çifte göz kulak oluyor. David ve Nadine. Kulüpte iyi tanınıyorlar. Bir yılı aşkın süredir birlikteler, ancak güvenli kelimeleri yok. Seanslarını uç noktalara taşıyorlar. İzlemesi sarhoş edici. Tıpkı Lilly'nin aleve tutulmuş bir pervane gibi onlara çekilmesi gibi.

Bir an için Lilly'nin yanında duruyorum, Barker Black ayakkabılarımı çimento zeminde hafifçe kaydırıyorum. Gözleri onlara doğru kayıyor ve başı hafifçe eğiliyor. Kırbacımın sırtında saklayacağı düşüncesiyle sıkıttığım dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyorum. Hareketsiz olmalıydı. Sırtı kavisli. Öğrenmesi gereken çok şey var. Dönüp ona bakıyorum ama ona hitap etmiyorum; sadece varlığımı hissetmesine izin veriyorum.

Nefes alış verişinin hızlanmasından, onun da beklentiyle dolu olduğunu anlıyorum. Neredeyse altımda titriyor.

Adını zaten biliyorum, kulüpte birkaç kişiye daha söylediğini duydum. Ama sanki yapılması gereken kibarca bir şeymiş gibi sormak zorunda hissettim. Yanına çömeldim, elimi hafifçe başına koydum. Yumuşacık sarı saçları, parmaklarımla sert dokunuşları altında ipek gibi. Saç telleri parmaklarımla arasından kolayca kayıyor ve bilinçaltında olsun ya da olmasın, Lilly hafifçe dokunuşuma doğru eğiliyor. Gözleri kapanıyor ve dolgun dudakları aralanıyor. Onaylanmaya ihtiyacı olan bir kadın. Ve umutsuzca dokunulmaya ihtiyacı var.

Elimi çekerken boğazımı temizliyorum, itaatini ve bilgisini test ediyorum. Gözleri yere sabitlenmiş bir şekilde yerde kalıyor, ancak dili hızla dışarı fırlayıp dudaklarının kenarını ıslatıyor.

Bir an bekliyorum, ayağa kalkıyorum ama o hâlâ kıpırdamıyor. Aferin kızım. Ben ona bakması için izin verene kadar soluk mavi gözleri benimkilere ulaşmak için kalkmıyor. Bebek mavisini gözleri saf arzu dolu bir bakışla bakışlarımla buluşur buluşmaz, mavinin buğusunda dönen ve şehvetle parıldayan küçük altın benekler, aramızda kalbimi ateşleyen bir kıvılcım hissediyorum.

Bu şimdiye kadar en yakın olduğumuz an, ona ilk kez dokunuşum. Neredeyse kendimi korumak için uzanmak zorunda kalıyorum, içimden akan elektrige şaşıyorum. Gözlerindeki yoğunluk ve kırılganlık beni şok ediyor. Bu kadar çabuk duygusallaşacağını, bu kadar güveneceğini tahmin etmemiştim. Belki de bu onun doğasında vardır. Yine de bu şekilde düşünmeyi sevmiyorum. Sadece ve sadece benim için olmasını istiyorum. Bu andaki gözlerinin görüntüsü ayrıldıktan sonra da benimle kalacak, bunu biliyorum.

"Hangi isimle anılıyorsun?" Onu hemen burada, hemen şimdi sahiplenmem için bana bağırarak çekiciliği görmezden gelerek ona kolayca soruyorum.

"Lilly," sesi alçak ve nazik. *Lilly*. Ona yakışıyor. Ona ilk kez adıyla sesleniyorum. Adının yumuşak seslerinin dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum.

"Ya sen?" diye soruyor, bana doğru bir bakış atıyor, geyik gözleri beni öyle bir çağırıyor ki neredeyse başka bir yöne bakma ihtiyacı hissediyorum. Bu yoğun teması kesmek için ama yapmıyorum. Meydan okumayı kabul ediyorum.

"Bana efendim diyebilirsin," diyorum ona. Alt dudağını yalıyor, nefesi kesilirken gözleri başka yöne kayıyor ve sonra hızla bakışlarıma geri dönüyor. Ona sırtıyorum, "Bu seni tahrik ediyor mu?"

Öyle olduğunu zaten biliyorum, ama dolgun dudaklarından dökülen "evet"i duymak bana inkar edilemez bir tatmin veriyor.

Nadine odanın öbür ucundan inliyor ve sonra duvarlarda yankılanan keskin bir nefesle tıslıyor. Bu ikimizin de dikkatini dağıtıyor. David onun üzerinde bir mum yakmış, elinde bir kibrit, ateşi fitilin üzerinde tutuyor. Balmumu yavaşça çıplak vücuduna damlıyor ve süt beyazı tenini kaplayan kırmızı lekeler bırakıyor. Sırtüstü bankta bağlı, fazla hareket edemiyor ama mum ona her çarptığında kaçmak için hafifçe kıpırdanıyor.

David'in onu uyardığını belli belirsiz duyuyorum. "Kıpırdamaman gerek, aşkım." Hemen bankta kıvrınmayı bırakıyor, başı geriye düşüyor ve bir sonraki balmumu damlası göğüslerinin arasına düşerken ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor. Elleri yumruk haline geliyor ve ayakları hafifçe dışa doğru hareket ediyor, ancak efendisine itaat ederken vücudunun geri kalanı tamamen hareketsiz kalıyor.

"Onları izlemek ister misin?" Lilly'ye usulca soruyorum, nazıkçe çenesini kaldırıyorum ve dikkatini tekrar bana çekiyorum.

Bana bakmaya başladı. Ama kendini durdurdu. "İsterdim. Eğer izin verirsiniz." İkinci cümleyi zar zor fısıldıyor. Aletim anında sertleşiyor, sesindeki savunmasızlığa bayılıyorum, bana güç vermesine bayılıyorum. Ve davranışları konusunda kararsız olduğu gerçeğinden zevk alıyorum. Onu bir itaatkâr olarak arzulamama neden olan şey bu belirsizlik. O kırılabilir. Ve ben onun bu yönünü seviyorum.

"Benimle oyun mu oynuyorsun, çiçeğim?" Ona derin ve sert bir sesle soruyorum.

Gözleri benimkilere bakıyor ve sözlerimle birlikte genişliyor. Cevap vermek için kekeliyor, nefesi daha hızlı geliyor. Gözlerinde korku parlıyor, ona ne sorduğumu anlamıyor. Onu rahatlatmak için yumuşak bir gülümseme veriyorum ve yumuşak ama sert bir sesle, "Yani benden Efendin rolünü oynamamı mı istiyorsun?" diyorum.

Damarlarından akan rahatlamayı neredeyse görebiliyorum. Başını kaldırıp kendinden emin bir şekilde, "Oynamak istiyorum," diye cevap verirken gerginlik vücudunu terk ediyor. "Bir dominant ya da efendiye ihtiyacım olup olmadığından emin değilim" diye eklerken sesindeki güç azalıyor.

İtaatkârlar fark ettiklerinden daha fazla güce sahiptir. İlişkiyi gerçekten kontrol ederler. Sınırları onlar belirler, tüm eylemleri onlar başlatır ve durdurur, baskın olanın kaçmasına izin verirler. Baskın olanın bir kontrol yanılması vardır. İllüzyonla ilgilenmiyorum. Ben mutlak güç istiyorum. Onun efendisi olmak istiyorum.

"Ben itaatkâr birini aramıyorum, çiçeğim." Açıkça belirtiyorum. Yanlış bir izlenime kapılmasını istemiyorum. Onun sınırlarını ben belirleyeceğim, kendisini zorladığından çok daha hızlı zorlayacağım.

Gözleri hızla benden öteye bakıyor, söylediklerimi düşünürken sol duvarda sıralanan kafeslere bakıyor.

"Seninle oynamaya hazırım, şimdilik." Vücudum ısınıyor ve adrenalın damarlarımda rahatsız olduğum, henüz deneyimlemediğim bir endişeyle pompalanıyor. Beni inkar etmesini istemiyorum.

Başını yavaşça sallıyor.

"O zaman benimle oynamak ister misin?" Ona soruyorum.

"Köle olarak mı?" Az önce söylediklerimi açıklığa kavuşturmak için bana soruyor.

Küçük bedeninin üzerinde yükseliyorum. "Bu ortamda etmez. Sadece bir süreliğine oynayacağız."

Söylediklerimi düşünürken alnı hafifçe kıvrılıyor. "Burada olduğumuz sürece dediklerimi yapacaksın. Ve eğer hoşuna gitmezse, kolayca gidebilirsin."

İlk başta sözlerimden etkilenmiş gibi görünüyor ve aramıza başka bir şey yerleştikçe aramızdaki bağ zayıflıyor. Güvensizlik. Kafası karışık ve ne yapması gerektiğinden değil, benim ona ne verebileceğimden emin değil.

Onu hemen rahatlattım, "Her zaman gidebilirsin. Efendi ya da Dominant fark etmez. Her zaman korkmadan gidebilirsin." Ona ne söylediğimi anladığında ifadesi yumuşuyor. Bir anlamda, onu rahatlatmak için kelimeleri çarpıtıyorum, böylece onu elimde tutabilirim. Ama umurumda değil. İstediklerimi elde etmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

Sesi nefes nefese geliyor, "Sanırım oynamak istiyorum."

"Aferin kızıma." Dudaklarım belirgin bir gülümsemeyle kıvrılıyor, hafif bir nefesle karşılık verdiğinde, yavaş ve kolay. Ve cinsel. Şu anda duruşundan göz bebeklerinin büyümesine, nefes alışından kalçalarını sıkmasına kadar her şey benim onayımdan ne kadar tahrik olduğunu gösteriyor.

O diz çökmeye devam ederken ben banka doğru yürüyorum. Odadaki diğer adamların farkındayım ama ona yaklaşmaları mümkün değil. Denemeye cüret ederlerse ölü bir adam olurlar.

Biz izlerken onun kucağında sert sikime sürtünmesini istiyorum. Ben söylemeden önce dört ayak üzerine kalkıyor, yanıma gelmek için can atıyor. Sürünmek isteyip istemediğini, aşağılanmak isteyip istemediğini merak ediyorum. Henüz sınırlarını öğrenemedim. Sınırlarını bilmediğinden bile eminim. Ama onları zorlayarak bulacağım.

Gerçek fantezisinin ne olduğunu ve ne kadarını görmeliyim. Bu onu korkutabilir ama sonunda bana teşekkür edecek.

"Bana gel." Ona komutu veriyorum ve tepkisini bekliyorum. Hemen bana doğru sürünüyor. Yerde kedi gibi hareket edişini, çıplak dizlerini soğuk, sert zemine dayayışını ve geceliğinin uyluklarının arkasına kadar yükselişini izlerken emrime bu kadar hızlı itaat etmesi beni tahrik ediyor. Beni hiç hissetmediğim kadar sertleştiriyor. Yanıma gelir gelmez uzanıp onu kalçalarından tutarak kaldırıyorum ve kucağıma oturtuyorum. Güçlü kavrayışım karşısında nefesi kesiliyor, bu da sikimin onun için daha fazla zonklamasına neden oluyor.

Bu ses. Tekrar ve tekrar ve tekrar duymak istiyorum.

Onu ensesinden kavradım. Güçlü bir tutuş ama yine de nazik davranıyorum, onu zar zor kavriyorum. Vücudu beklediğimden çok daha hafif. Onu hareket ettirmek, kalçalarını kavramak ve vücudunu gideceği yönlendirmek çok kolay. Kıcının ağırlığını kucağımda hissederken, onu ne kadar kolay alabileceğimi hayal edebiliyorum. Armut şeklindeki minyon vücudu cezalandırıcı bir sikiş için yaratılmıştı.

"Buraya gelmenin bir sebebi var çiçeğim." Sıcak nefesim yanağını gıdıklayarak hafifçe titremesine neden oluyor.

"Emredersiniz efendim," diye dümdüz önüne bakıyor ama bana dönüp gözlerimin içine bakarak "Merak ediyorum," diyor.

Zindanın odak noktası acıdır. Bu isim uygun ve burada toplanmamızın nedeni bu duvarlar arasında yaşananların başkaları için rahatsız edici olabilmesi. Nadine ve David'i daha önce de izledim. Oyunlarından zevk alıyorum. Çok, çok daha kötülerini de gördüm. Yaptıkları şey benim için erotikten bir şey değil.

"Ellerini arkana koy." Lilly bana tereddütle bakıyor ama o sırada bile bana itaat ediyor, iki elini de arkasına koyuyor ve kucağımda hafifçe kayarak kendini dengeliyor. Bu tereddüitten kurtulmak istiyorum. Benimle ne kadar çok oynarsa, o kadar çok güvenmeyi öğrenecektir.

Aletim onun yumuşak kıcında zonkluyor ve bunu hissetmesi gerektiğini biliyorum. Koltuğumda kayıyorum, etinin derinliklerine bastırıldığından emin oluyorum, titreşen kalınlığı hissetmesine izin veriyorum. Onu ne kadar çok istediğimi bilmesini istiyorum.

Yanımdaki bir depolama tezgahında ip bağları, deri kemerler ve her türlü esaret aleti var. Sağ tarafımdaki duvarda asılı kancalarda farklı çeşitlerde birkaç tane daha var. Çok yönlülüğü ve kullanım kolaylığı nedeniyle hemen kösteği seçiyorum. Toka için delikleri olan geniş bir deri kumaş parçası, D halkaları ve O halkaları ile tamamlandı, böylece bant kelepçe gibi kısıtlama olarak veya halkalar olmadan basit bir yaka olarak kullanılabilir. Ben sarıyorum

deriyi bileğinin etrafına dolayın ve ilk halkadan geçirin ve ardından iki ucu toka ile birbirine tutturmadan önce aynısını diğerine yapın.

Bileklerinin tamamen arkadan bağlanması için her ikisinin de sonuna kadar sıkıldığından ve bağlandığından emin oluyorum.

"Güvenli bir kelime istiyorum," diye hızlıca konuşuyor Lilly, ben deri kayışı ilmeğe geçirirken kelimeleri korku dolu. Nadine'in zevk seslerine karışan kalbinin daha hızlı ve daha hızlı attığını neredeyse duyabiliyordum.

Yüzümde bir çatıklık oluşuyor ve alnımı düğümlüyor. Güvenli kelimelerden nefret ediyorum. Onun sınırlarını ondan önce ben bileceğim. İnsanları okumakta iyiyimdir ve zevk ile acı arasındaki farkı çok iyi bilirim.

Gardiyanların gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, artık odanın ortasında gelişen sahneyi izlemiyorlar. Bunun yerine ikimize ve onun güvenli bir kelime istemesine verdiğim tepkiye odaklanmış durumdalar. Vücudum öfkeyle ısınıyor. Ama bunu aşmam lazım, daha yeni sarılmama izin verdi. Bunu daha önce hiç yapmadı. Öğrenecektir.

"Peki bu kelimenin ne olmasını istersin?" Ona soruyorum. Bu kadar kolay pes ettiğimde odanın karşısındaki piçin yüzündeki şaşkın ifadeyi kaçırmıyorum. Adını bilmiyorum ve umurumda da değil; odanın oturuyor ve gösterinin tadını çıkarıyor. David ve Nadine'in oynadığı değil.

"Lolipop," diye yanıtlıyor Lilly çabucak.

Cevabına neredeyse kahkaha atacaktım. *Lolipop* mu? Bunun komik olduğunu mu sanıyor? Bunun bir tür şaka olduğunu mu? Bir an kaşlarımı çatıyorum ve sonra öfkemi bastırarak başımı sallıyorum. Bunun bir oyun olduğunu düşünmesi önemli değil, onunla işim bittiğinde böyle düşünmeyecek.

"Lolipop olsun o zaman." Öne doğru eğildim, dudaklarımı kulağının kabuğuna hafifçe yerleştirdim ve fısıldadım, "şimdi sana verdiğime göre, onu akıllıca kullandığından emin olmalısın." Başını sallarken kalçaları kucağымda sıkıştı. Kalçalarını hızla birbirinden ayırıyorum, iki dizini de ellerimle kavriyorum ve bacaklarını kendi bacaklarıımın dışına yerleştiriyorum. Onu ne kadar hızlı bir şekilde benim için hazır hale getirdiğimi görünce dudaklarından dökülen o şok olmuş nefes, dudaklarıımın yukarı kıvrılmasına neden oluyor.

Elim kalçalarının arasına kayıyor, parmaklarıım tenini zar zor okşuyor. Hareketlerimin yavaş olmasına dikkat ediyorum, geldiğini görsün diye değil, sadece parmak uçlarıımı yumuşak teninde gezdirirken tüylerini diken diken edebilmek için. Her şeyi *hissetmesini* istiyorum. Parmaklarıımı onun dar amcığının içine soktuğымda sıırılsıklam olmasını istiyorum.

Parmağımı dantel külotunun ortasında gezdiriyorum. Ve yine fısıldıyorum, "Bir dahaki sefere buraya gelmeden önce bunları çıkaracaksın." Tırnağımı ileri geri klitorisine sürttüğümde dudaklarından yumuşak bir inilti kaçıyor. "Anladın mı?"

"Evet efendim," diye cevap veriyor. Meme uçları sertleşmiş ve geceliğinin ince kumaşından dışarı fırlamış. Onu çıkarıp meme uçlarını ağzıma almak, dilimi onların etrafında döndürmek ve zevkini arttırmak istiyorum. Ama burada olmaz. Herkes izlerken olmaz. Onu eve götürmeliyim. Ama sabırlı olmalıyım. Öğrenmesi gerek ve benim de onun sınırlarını bulmam gerek.

Kahretsin, beni çok sertleştiriyor. Onu hemen almak, sikimi o ıslak, dar amına sokmak istiyorum.

Dizlerimi daha geniş açtığımda sırtım beton duvara çarpıyor, bu da onunkileri açıyor. Alt dudağını ısıyor ama itiraz etmiyor. İnce dantel kumaşı itiyorum ve parmaklarımı sırlıklam dudaklarında gezdirip boynunun kıvrımında inliyorum. "Benim için çok hazırsın." Vücudundan bir ürperti geçerken gözleri kapanıyor.

O sahneyi izlerken ben klitorisine odaklanacağım. O kadar duyarlı ki. Zevkinin yüzündeki ince değişimlerin ne kadar güzel olduğuna hayranım.

"Bir efendinin kölesine ne yaptığını izleyeceksin," biraz daha yaklaştım, kulağının memesini nazikçe öptüm ve sonra daha yumuşak bir sesle ekledim, "ve bundan zevk alacaksın, ama sadece ben söylediğimde."

Başını sallıyor ve hemen cevap veriyor, "Evet, efendim."

Ensesini kavıyorum, sert değil, sadece pozisyonunu kontrol ettiğimi bilmesine yetecek kadar. Bilekleri bağlı, bacakları açık, ellerimden biri kalçalarının arasında, diğeri ensesindeyken, onun üzerinde tam bir kontrole sahibim.

David bir bıçak çıkarırken odada gümüş bir parıltı parlıyor. Nadine'in vücudundaki balmumunu sıyrıyor, bıçak bunu yaparken Nadine'in tenini gıdıklıyor.

Adam sertleşmiş meme ucuna yaklaşırken Nadine inliyor, hassas cildini kazıyor ama onu kesmemeye dikkat ediyor. Duygu ezici hale geldikçe inliyor. Her küçük dokunuş ona zevk veriyor. Tehlikeli olanlar bile.

"Hareketsiz kalmayı öğrenmesi iyi bir şey," diye fısıldıyorum Lilly'nin kulağına, sahneyi bozmamaya dikkat ederek. Kulübün diğerk birkaç üyesi de

toplandılar ve izliyorlar. Kulüpte böyle sahnelere nadiren rastlanır. Birine bu kadar yürekten güvenmek için çok şey gerekir. Çoğunun gözü odanın ortasındaki çiftin üzerinde. Bu ikili her zaman kalabalığı çekmeyi başarıyor.

Ama bazı adamlar bize odaklanmış durumda.

Parmaklarımı dudaklarından aşağıya, girişine kadar gezdiriyorum, onunla alay ediyorum ve sonra klitorisine geri dönüyorum. Onunla oynuyorum ve hassasiyetini test ediyorum. "Ona çok güveniyor olmalı." Boynunu öpüyorum, kokusunu içime çekiyorum. Çok tatlı. O gerçekten bir çiçek.

Gözlerimi açıyorum ve David'in vücudunda aşağı doğru ilerlediğini, bıçakla ilerlerken balmumunu sildiğini görüyorum. Karnındaki deri bıçağın baskısı yüzünden kızarmış. Keskin kenarın cildine yaptığı hassas vuruşlar endorfinleri yüzeye çıkarıyor. Bütün mesele bu. Her hissi çok daha yoğun hale getiriyor. Daha da yaklaşıp bacaklarının arasına çömelmesini izliyorum. Kasık kıllarının etrafında birkaç damla kırmızı balmumu birikiyor. Ve onları kazıyor, giderken kısa tüyleri kesiyor.

Orta parmağımı Lilly'nin sıcak amının ortasından aşağı kaydırıyorum ve sonra sert, zonklayan klitorisine geri dönüyorum, sert daireler çizerken ona giderek daha fazla baskı yapıyorum. David Nadine'in bacaklarının arasına eğilip amını yalamaya başladığında sertleşmiş çıkıntıyı hafifçe çimdikliyorum.

Bu kadar güçlü, bu kadar hızlı tepki vermesini beklemiyordum ama Lilly'nin vücudu titriyor ve kalçaları geriliyor, hemen kucağıma kapanmaya çalışıyor. Baş sol omzuma çarparak geriye düştü ve kucağıma boşalırken yüksek sesle . Onu bu kadar hızlı bir şekilde sınırına getirdiğimi bildiğim için aletim ihtiyaçla titreşiyor.

Vuruşlarımı daha sert, daha sert yapıyorum, titreyen vücudundan orgazmının her parçasını çıkardığımdan emin oluyorum. Kavrayışında titriyor, sol elim ensesinden beline doğru hareket ediyor, orgazmı içinde yankılanırken onu sabitliyor.

Ona hayretle bakıyorum, ne kadar güzel olduğuna hayret ediyorum. Bu da onu daha çok boşaltma isteği uyandırıyor.

Vücudu avuçlarımın arasında titriyor, tamamen dengesiz, orgazmının yoğunluğundan dengesi bozulmuş. Daha önce de kendine dokunduğunu görmüştüm ama böylesi hiç olmamıştı. İzinsiz boşaldığı için onu uyarmalıyım. Dudaklarımda hınzır bir sırıtış beliriyor. Benim tatlı kızımın cezalandırılması gerekiyor. Bundan gerçekten zevk alacak.

Onu göğsüme yaslayıp, amından kucağıma damlayan uyarılmayı hissedebilmem için daha fazla açamadan şöyle seslendi

bana, "Lolipop."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, görünüşe göre benim kadar şaşırılmış. Tereddüt ediyorum, ama sadece bir an için. Sadece kızgın olduğum için. Güvenli bir kelime istemiyorum, onun da buna ihtiyacı yok. Kendimi bir şekilde kazıklanmış hissediyorum. Onu bir an için sıkıca kavıyorum, onu güvenli kelime yapmak için her ne yaptıysam nefret ediyorum. Durumun yoğunluğundan kaynaklandığını düşünüyorum. Bu yüzden olduğunu tahmin edebiliyorum. Tabii cezasının yaklaştığını bilmiyorsa...

Bileklerindeki bağı çözmekte acele ediyorum. İstedğim değil, kesinlikle bununla başa çıkamayacağı için de değil. Sadece bunu kabul ettiğim için.

"Özür dilerim," diye özür diliyor, nefesi daha hızlı geliyor. "Ben sadece-"

Sözünü bitirmiyor, korku ve şokla parlayan kocaman gözlerle bana bakıyor. Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Bu senin için yeni bir şey. Vücuduna neler yapabileceğime, seni nelerin tahrik ettiğine şaşıracaksın. Bunun seni korkutmasına izin verme."

Kalın kalın yutkunuyor ve tekrar özür dilemeye başlıyor ama ben buna izin vermiyorum. Gerçekten üzgün görünüyor. Ama bu anı tek bir olumsuz düşünceyle hatırlamasını istemiyorum.

Hâlâ sert ve onu Aziz Andrew haçına bağlayıp kırbaçlayamadığım için kızgın bir şekilde onu ayağa kaldırıp arkasında duruyorum. "Özür dileme, çiçeğim. Çok iyi yaptın." Daha iyisini yapabilirdi. Keşke bana daha fazla kontrol verseydi. Ama bu güven gerektirir. Ve ben bunu kazanmak için beklemeye hazırım.

Onu zindandan çıkarırken birkaç adamın yanından geçiyorum. Hepsi maske takıyor ama ben yanlarından geçerken gözleri bizi takip ediyor, gözlerinde benim hakkımda ne düşündüklerini anlamamı sağlayan bir bakış parlıyor. Hiçbiri bana güvenmiyor. Ama umurumda değil. Ben de onlara güvenmiyorum.

Günah evinin altındaki bu zindanda bile geçmişimden kaçamıyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 5

OceanofPDF.com

A Bir önceki günün olayları zihninden geçerken endorfin hormonu kol ve bacaklarından akarak beni heyecanla dolduruyor. Yazmaya hazırlanırken her şeyi hatırlamaya çalışıyorum.

Oturma odanın köşesindeki Ikea masası.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Biri bana hiç bu kadar tamamen sahip olmamıştı. Çok hızlı bir şekilde beni ele geçiriyordu. Maskeli adamın sert vücudunun benimkine bastırılmış hissi, beni kontrol altına alma şekli, sert horozunun bana bastırması, zonklaması ve titreşmesi, bunun için yalvarmak istememe neden olması...

Kendimi ona bu şekilde teslim ederken bana ne oldu hiçbir fikrim yok. Ama bu deneyimden bir an bile pişmanlık duymadım. O kadar sarhoş ediciydi ki şimdi bile vücudum gevşemeyi reddediyor, sabah boyunca sinirlerimi şok eden küçük elektrik sarsıntıları. Kendimi şimdiden kitabımdaki bir sahneyi yansıtırken, o zindan odasında olanlardan daha sıcak ve daha ağır hale getirirken görebiliyorum. Eğer korkum beni güvenli bir kelime kullanmaya zorlamasaydı, keşke sonrasında neler yaşanmış olsaydı.

Hay sikeyim. Şimdiden ıslanıyorum ve gün daha başlamadı bile.

Kafamı temizlemek için sallayarak dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve masaüstünü getiriyorum. Zihnimi günahkâr düşüncelerimden uzaklaştırmak için yazmam gerekiyor. Word belgemi açıp beni rahat bırakmayan sahneyi yazmaya başlayamadan, ekranımda bir e-posta bildirimi beliriyor ve ardından bir *çınlama* sesi geliyor.

GÖNDEREN: ZACH WHITE

Kime: Bayan Lilly

Wade Konu:

Yardımaınıza ihtiyacım

var.

Tatilde ailenle meşgul olduğunu biliyorum ve seni rahatsız etmekten nefret ediyorum ama bana bir iyilik yapabilir misin? Başımı büyük bir belaya soktum ve şimdi hapse istemiyorsam kamu hizmeti yapmak zorundayım. Olanlar hakkında detaylara girmeyeceğim çünkü bana kızmanı istemiyorum. Sömestr bitmeden önce yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum ve dinlemediğim için gerçekten utanıyorum.

şanslıyım. Yargıç, gerçekten üzgün gösterirsem mesaimi nerede seçmeme izin verebileceğini söyledi, ancak bu onun onaylayacağı bir şey olmalı. Şu anda beni umumi tuvalet temizliği için kaydettirdiler. Bunu yapamam. Umumi tuvaletler tüylerimi diken diken ediyor. Cidden, annemin pis iğneleri, her yerdeki boruları ve her yerde sürünen hamamböcekleriyle bana çektiirdiği boktan sonra tam bir mikrop fobisiyim. İstemenin boktan olduğunu biliyorum ama lütfen yardım eder misin? Beni başka bir yere falan atayabilir misin?

Okulda bir tane kullanmak zorunda kaldığımda dayanamıyorum ve mecbur kalmadıkça o boku yapmamın hiçbir yolu yok.

Zach

Sözlerini okurken sandalyemde arkama yaslandım. İlk tepkim ona cevap verip büyümesini ve bununla başa çıkmasını söylemek oldu. Umumi bir tuvaleti temizlemek, oldukça iğrenç olsa da, daha ciddi bir yere düşmemek karşılığında ödenecek küçük bir bedeldir. Ben de çok kızgınım. O kadar çok konuştuk ki, her birine kalbimi ve ruhumu koydum, hareketlerini bir araya getirmesi ve okuluna daha fazla çaba göstermesi hakkında. Ve birkaç yıl içinde nerede olmak istediğini. Harika şeyler yapabiliirdi. Birlikte bir plan yaptık ve o da daha iyisini yapacağına söz verdi.

Ama sonra onun yaşadığı onca şeyi hatırlıyorum ve öfkem yatışıyor.

Zach bu dünyaya gelirken bazı zor kartlar dağıtılmıştı. Onu terk etmeden önce düzenli olarak döven kötü niyetli bir babası vardı, onu uyuşturucu kullanan ve oğlunun mutlak sefalet içinde yaşamasına izin veren bir anneyle bıraktı, bu da mikrop fobisine neden oldu. Pek çok açıdan sadece bir çocuk.

Ofisime geldiği her gün gözlerindeki acıyı, onu rahatsız eden incinmişliği görebiliyordum. Bunu görmek kalbimi parçalıyordu. Hiçbir çocuk onun yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamalı.

Parmaklarımı klavyenin üzerine yerleştirirken yumuşak bir iç çekiyorum. Ona kızamam, bu ona yardımcı olmaz. Hayatında onu önemsediyini gösteren biri olmazsa, o da pes edebilir. Bunun olmasına izin veremem. Yaptığı kötü şey ne olursa olsun, ona elimden gelen yardımı sunmalıyım. Ondan vazgeçmeyi reddediyorum ve onun da kendinden vazgeçmesine izin vermeyi reddediyorum.

Ama ben de onu etkinleştiremiyorum.

Kaküllerimi gözlerimden uzaklaştırarak cevabımı yazarken parmaklarım tuşların üzerinde uçuşuyor.

Kimden: Bayan

Wade'e: Zach

White

Zach,

Başınızı belaya soktuğunuzu duyduğuma çok üzıldüm, ancak mevcut yolunuzda devam ederseniz böyle bir şey olabileceği sizi uyarmıştım. Yalan söyleyip hayal kırıklığına uğramadığımı söylemeyeceğim. Aslında kızgınım. Sana yardım etmek için çok fazla zaman ve çaba harcadım ve bu sana yapışmış gibi görünmüyor. Umarım yanıldığımı kanıtlayabilirsin.

Annenizle olan geçmişinizi göz önünde bulundurarak neden umumi tuvaletleri temizlemek istemediğinizi anlıyorum.

Ve sizin için mevcut olan seçenekleri bulmak için elimden geleni yapacağım... ama sadece bana neyi neden yaptığınızı söylerseniz. Sana yardım etmek istiyorum ama beni ezip geçmene izin vermeyeceğim. Tam olarak ne yaparken yakalandığınızı bilmezsem size yardım edemem. Konuşmak ve senin için belirlediğimiz plan üzerinde çalışmak için hazırım. Bu da üstesinden geleceğinizi bildiğim bir başka engel. Sizden haber bekliyorum.

Saygıları

mla,

Bayan

Wade

Gönder tuşuna basarken tekrar iç çekiyorum. Kalbim, ona kolay bir çıkış yolu sunamayacağım gerçeğinden nefret ederek acıyor. Onu şu anda bulunduğu yerden alıp daha iyi bir yere, cesaret ve daha fazla fırsatla çevrili bir yere taşıyamam. Bu durum onun için daha da fazla kapıyı kapatacak ve bu basit gerçekten nefret ediyorum. Durumu kendisi için daha da zorlaştırdı.

Çocuğun bu çıkmazda olmasından nefret ediyorum ve ona karşı sert davrandığım için kendimi gerçekten kötü hissediyorum, ancak bu kadar kolay kurtulmasına izin veremem. Benden yardım isteyip sonra da işlediği suçu örtbas etmeye çalışamaz. Umarım doğru olanı yapar ve temize çıkar. Ondan gerçekten hoşlanıyorum ve hayatında bir şeyler yaptığını görmek istiyorum, beleşçi bir baba ya da annesi gibi uyuşturucu bağımlısı olup suç dolu bir hayat yaşamasını değil.

Zach gibi sorunlu öğrencilere yardım etmek hayatıma anlam katıyor ve benim için çok şey ifade ediyor. Keşke elimi sallayıp hepsinin hayatını daha iyi hale getirebilsem dediğim zamanlar oluyor. Ha, keşke böyle bir sihir var olsaydı. Dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Ama bazen itiraf etmeliyim ki...

Hepsine yardım edemezsiniz. Değişmek istemeleri gerekir. Ve Zach'in gerçekten isteyip istemediğini bilmiyorum.

Ugh. Şu anda ne kadar çaresiz hissettiğimi düşünmek bile beni depresyona sokuyor. Yazmaya çalışmalıyım, kafamı dağıtmalıyım.

Daha sonra yanıtını almak için e-postamı kontrol etmeyi aklıma not ettikten sonra Word belgeme geri dönüyorum. Sonraki beş dakika boyunca orada oturup yanıp sönen imlece bakarak ne yazacağımı düşünmeye çalışıyorum. hiçbir şey gelmiyor. Bu sinir bozucu. Bir önceki günden o kadar çok malzemem var ki, yine de tek bir kelime bile yazamıyorum. Cidden, parmaklarımın tuşların üzerinde road runner gibi uçması, ekranı en iffetli kadının bile Bay Tavşan'la çıkmak isteyeceği ateşli paragraflarla doldurması gerekirdi.

Sinirli bir şekilde içimi çektim.

Sanırım artık yazacak havamda değilim.

Tekrar iç geçirerek masamdan kalktım ve kitap raflarıma gidip erotik romanlar bölümümü karıştırmaya başladım. Beni durgunluktan kurtarmak için iyi bir kitap gibisi yoktur. Kapağında karın kasları olan, gömleksiz, seksi bir adam olan *Deep Inside* adlı kitabı aldım. Böyle bir başlıkla ne elde edeceğimi zaten biliyorum ve iç karartıcı işimi unutmak için ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu umuyorum. Bazı günler zordur. Ama bu iyi günleri çok daha güzel kılıyor.

En sevdiğim koltuğuma yerleştim ve okumaya başladım. paragraf sonra daha ateşli bir şeylere ihtiyacım olduğuna karar veriyorum. Doğrudan seks sahnesine geçiyorum, ancak birkaç paragraf sonra zihnimin dolaştığını fark ediyorum. Kelimeler tutkuyla dolu ama ben hiçbirini hissetmiyorum. Kuru görünüyorlar. Boş. Karşılaştırmaya bile başlamıyor...

Zihnim bir gün önce teslim olduğum maskeli efendime geri dönüyor ve hissettiğim üzüntü yok oluyor. Vücudumu nasıl kullandığına ve beni nasıl boşalttığına dair görüntüler gözlerimin önünden geçiyor. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

Tanrım, çok sıcaktı, inanılmaz derecede yoğundu. Şimdi bunu düşünmek bile beni nefessiz bırakıyor. Orgazmımın yoğunluğu ve beni nasıl kontrol ettiği, farkına bile varmadan güvenli kelimesini söylememe neden oldu.

Lolipop.

Bu kelime üzerine küçük bir kıkırdama duydum. Ona böyle olmasını istediğimi söylerken ne düşündüğümü bilmiyorum. Belki de sevimli olduğunu düşünmüştüm. Öyle düşünmüş gibi görünmüyordu ama sonuçta umurunda değildi. O daha çok vücudumla ve beni sınırlarıma kadar zorlamakla ilgileniyordu.

Sanırım bunu söyleyerek onu kızdırdım. Ama kendime engel olamadım. Bunalmıştım.

Yine de beni rahatsız eden bir şey var ki o da bana karşı herhangi bir bağıllık göstermemiş olması. Numaramı istemedi ya da kulüpten sonra beni takip etmek için herhangi bir ilgi göstermedi. Hiçbir şeyden bahsetmeden gitmeme izin verdi. Bir dahaki sefere iç çamaşırı giymemek dışında. Bu normal bir olay değil. Eminim erkeklerin bir kadını kulüpten takip etmesine karşı kurallar vardır, ama yine de benden daha fazlasını isteseydi kendimi özel hissettirirdi. Daha fazlasını istediğimden eminim.

Bunun nereye gideceğini merak ediyorum. BDSM hakkında her şeyi okudum ve efendi ve köle ilişkilerini araştırdım. Bir M/s ilişkisini gerçekten anlamamın tek yolunun onu yaşamak olduğunu bilerek, eğer beni takip ederse en azından bunu deneyebileceğimi düşündüm. Bu konuda okuduklarımdan edindiğim bilgiler, üstesinden konusunda kendime güvenmemi sağlıyor. Bu benim için bir kazan-kazan ilişkisi. Bu karanlık cinsel dünyayı keşfediyorum ve kitabım için araştırmalarımı ilerletiyorum.

Yine de, yasak ve karanlık yönler beni tam olarak bağlanmaktan alıkoyuyor.

Kulüp X için teşekkürler.

Kapının çalınması beni hayallerimden uzaklaştırdı. Boğazımı temizleyerek ne olduğuna bakmak için ayağa kalktım. Kapıyı açtığımda posta kamyonu uzaklaşıyordu ve ayaklarımdın dibinde, ön merdivenlerimin üzerinde duran büyük bir paket vardı, etrafına beyaz bir fiyonk bağlanmış güzel beyaz bir kutu. Merakla kaşlarımlı çatarak paketi aldım, boyutuna göre oldukça hafifti ve içeri götürüp mutfak masasının üzerine bıraktım.

Kâğıt mendili açtığımda dudaklarımdan kaçan nefesi durduramıyorum, kalbim küt atıyor. Beyaz dantelli ve oldukça

Baştan çıkarıcı yerleri transparan, açık beyaz bir elbise. Onu giyme düşüncesiyle yanaklarım al al oluyor. Elbiseyi ışığa tuttuğumda kalbim hızla çarpıyor.

Çok güzel. Lüks ve belli ki pahalı. Ve benim bedenim.

Göğsüme bastırıldığında, bunun önemi gözümünden kaçmıyor. Bu gece, Kulüp X'in teması tamamen beyaz. . Elbiseyi masanın üzerine koyuyorum ama koluma bir şey sürtünüyor. Yere baktım.

Elbiseye iliştilmiş bir not var. Onu elime alıyorum ve basit kelimeleri okurken kalbim daha da hızlanıyor.

BU GECE GÖRÜŞÜRÜZ, ÇİÇEĞİM.

Efendim.

OceanofPDF.com

CHAPTER 6

OceanofPDF.com

JOSEPH

A Club X'in ön girişinde, fuayenin hemen dışındaki uzun maun barda beklerken kardeşimden gelen mesaja bir kez daha bakıyorum. Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyorum. Hiç niyetim yok ona mesaj atmaktan. Artık ailemle herhangi bir ilişkim olması için bir sebep yok. Onların bana verebileceği bir şey yok, benim de onlara verebileceğim bir şey yok. Kardeşimin düşündüğünün aksine.

Roberto birkaç yaş daha genç olabilir ama aileyi devralacak kişi o olacak. Şu anda onun söylediği hiçbir şeyi dinlemek zorunda değilim. Babamı da dinlemek zorunda olmadığımı eminim.

O hayatın içine geri çekilmeyeceğim. Onlara geri dönmek gibi bir niyetim yok. Onlar için bir kukla olmayacağım. Yapmam gerektiği gibi yönetimi devralmayacağım. Rolümü oynadım ve suçu üstlendim; onlarla işim bitti.

Normal bir hayat yaşamayı hiç beklemiyorum. Bunun benim gibi bir adam için olmadığını biliyorum.

Normal biri olarak yetiştirilmedim. Yaptığım affedilemez şeyler var. Geçmişimin günahları her zaman benimle kalacak ve beni şu an olduğum adam haline getirdiler. Hoşuma gitse de gitmese de bu doğru.

Benim annem bir fahişeydi. Babam, Angelo ve Levi ailesinin Don'u, erkek çocuk istiyordu, bu yüzden iki oğlu olana kadar birbiri ardına birkaçını hamile bıraktı. Fahişeler ve uyuşturucu kartelleri arasında büyüdüm. Silah sesleri ya da bıçaklamalarla sona eren akşam yemeklerinde oturdum. Bu normaldi, güvenliğin bir olasılık olduğu hiçbir an yoktu. Bir sadakat sözü vardı ama aslında herkes birbirini sırtından bıçaklamak için bekliyordu.

Ben de böyle bir hayat yaşırdım. Bu benim yaşadığım boktan şey. Ailemden ayrıldığımda bile geçmişim beni takip etti. Adım hala beni takip ediyor.

Kardeşıme, aslında üvey kardeşıme cevap vermemek güçlü bir mesaj gönderiyor. Yine de umurumda değil. Cevap göndermek gibi bir niyetim yok. Buluşmamız için bir sebep yok. Hiçbir ortak noktamız yok. Benim bir vicdanım var. Bir çıkış yolu bulmak uzun zamanımı almış olabilir ama cehenneme mahkûm edilmiş olsam bile farklı bir hayat sürme arzum var. Kardeşimin yok. Onun tek derdi para, açgözlülük ve bencillik. Bir gün babamı öldürürse hiç şaşırمام. Bunun için gözyaşı dökmeyeceğimden değil. Yaptıkları yüzünden ikisi de aşağılık.

Hayatım boyunca bir gün bile çalışmama gerek kalmayacak kadar param var, Romano'nun parasının hesabıma gönderilmesinin beklenmedik bonuslarından biri. Bana karşı kullanılacak bir kanıt olması gerekiyordu ama asla gerçekleşmedi. Yeni bir hayata, dört gözle bekleyeceğim bir şeye ihtiyacım var. Bana bir amaç verecek bir şeye.

Lilly'yi düşünüyorum, elim yavaşça bardakta viskiyi döndürmeye başlıyor. İlgimi çekmekten çok daha fazlasını yapıyor. Telefonu cebime geri koymadan önce yan tarafındaki düğmeye basıyorum ve bir yudum alıyorum. Yanık, Lilly'nin geri gelmeyeceği düşüncesiyle midemin çukurunda kıpırdanan rahatsızlığı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor.

Ona karşı nazik olmam gerektiğini biliyorum. Eskiden olduğum gibi acımasız bir adam olamam. Onun bana tamamen güvenmesini sağlayana kadar içimdeki karanlığı elimden geldiğince saklamam gerekiyor. Ben de buradan siktir olup gitmeliyim.

Çiftler etrafımda dolaşıyor, itaatkârlar kim olduğumu bilmedikleri gibi umursamıyorlar da. Gözlerinin çoğu yere odaklanmış durumda. Bazı erkekler ikinci kez bakmadan yanımdan geçip gidiyor, ama çoğu beni küçümsüyor. Gazeteler beni çarmıha gerdi, olması gerektiği gibi. Adım neredeyse bir hakaret. Bana sertçe bakmaya cesaret eden tek adama bakıyorum. Gözlerim onunkilerle buluştuğu anda, bakışlarını benden kaçırıyormuş gibi yaparak kırıyor. Lanet olası korkak.

Sağıma bakıp bir tane daha içmek için barmene işaret ediyorum. Malum sebeplerden ötürü Club X'te iki içki sınırı var ama toleransım artık o kadar yüksek ki içkiler beni neredeyse hiç etkilemiyor. Barmenle göz göze geldiğimde, sağ tarafımda bir adamın yine bana baktığını fark ediyorum.

Bu Zander. Zander Payne. Onun kim olduğunun ve neler yapabileceğinin farkındayım. Buradaki adamların çoğunun hiçbir fikri olmasa bile. Bu düşünceye homurdanıyorum. Buradaki adamların gerçekten korkması gereken biri.

Zander'ın yüzünde garip bir ifade var. Sanki söyleyecek bir şeyi varmış gibi.

Barmen viski bardağımı önümdeki tezgâha koyarken bakışlarını üzerimde tutuyorum. Parmaklarımı bardağın etrafına doluyor ve gözlerimi Zander'dan ayırmadan dudaklarıma götürüyorum. O da bakışlarını kaçırmıyor.

O adama tek bir kelime bile etmedim. Buradaki hiçbir erkeğe tek kelime etmedim. Söylemem için hiçbir sebep yok.

Sadece Kiersten'a iyilik olsun diye geldim. Benim için endişeleniyordu. O her zaman her şey ve herkes için endişelenir.

Viski boğazımı yakıp göğsümü rahatlamak için güvenmeye başladığım sıcaklıkla doldururken, Zander sonunda amaçlı adımlarla bana doğru yürüyor. Birkaç çiftin etrafından dolaşmak zorunda kalıyor. Kızlardan biri Zander'in yanımdan geçtiğini fark ediyor; bir taburede öne doğru eğilmiş oturuyor, beyaz iç çamaşırı vücuduna sarılmış ve boynuna bağlanmış, göğüslerini yukarı ve dışarı doğru itiyor. Başını eğip kalın kirpiklerinin arasından ona bakıyor, itaatkâr olmaya çalışıyor ama bunu pek beceremiyor. Ama adam onu görmezden geliyor.

Tıpkı buradaki tüm kadınları görmezden geldiği gibi. Kimse görmüyor olabilir ama Zanders'ın burada olmasının tek sebebinin iş olduğunu biliyorum. Mal varlığına göz kulak olmayı seviyor. Etrafındaki herkese göz kulak olmayı sever. O böyle bir adam. Ve bunu kabul etmek zor olsa da gerçekten takdir ediyorum. Ben ise tam tersini yapıyorum, bana eskiden ne olduğumu hatırlatan her şeyden ve her şeyden uzak durmaya çalışıyorum. Tek sorun, bunun bana ne bıraktığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bay J? Burada böyle mi anılıyorsunuz?" Zander benden birkaç adım ötede durmuş, elini bara dayamış, görünüşte rahat bir duruşla bana soruyor.

"Efendim'i tercih ederim." Viskiye bırakıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve aklında ne varsa söylemesini bekliyorum.

"Ah," diyor kolayca. Hayatındaki her şeye bu şekilde yaklaşır. Onu zararsız gösteren rahat bir havayla. Hatta büyüleyici. Ama neler yapabileceğini biliyorum. İlk elden gördüm. Herkes ona borçlu. Ama ben borçluyum. Ve onun gibi kurnaz bir köpekbalığıyla iş anlaşması yapmayacağım.

"Efendim?" Ellerini ceplerine sokup yanımdan geçerken küçük bir kahkaha attı. "Ben de ne zaman şımartmaya başlayacağınızı merak ediyordum."

Ona cevap vermedim. Lilly'den mi yoksa açık artırmadaki teklifimden mi bahsettiğinden emin değilim. Her iki durumda da değil. Burada ve kulüp dışında ne yaptığım onu ilgilendirmez. Bu adam benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Onun yanından geçip Lilly'yi bekleyen ön girişe doğru bakıyorum. Paketimi aldığını biliyorum. Tek merak ettiğim bana itaat edip etmeyeceği, ona verdiğim elbiseyi giyip giymeyeceği ve iç çamaşırı giymeden gelip gelmeyeceği. Asıl merak ettiğim şey ikincisi. Ona bu emri dün vermiş olmam bir yana, onu tanıdığım kadarıyla, bu kadar küstah olmak onun tarzı değil.

Zander omuz silkiyor, "beni ilgilendiren bir şey değil." Barmene işaret eder ve bir fiçı bira sipariş eder.

"Bana sormak istediğin bir şey mi var Zander?" Sadede gelmek ve bu maskaralığa son vermek için söylüyorum.

Hala içki şişelerinin sıralandığı rafların bulunduğu arka duvara bakıyor olmasına rağmen güzel çocuk yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bilmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir şey duymuş olabilirim."

Bir adam hızla bize doğru yürüyor, onu daha önce bir ya da iki kez görmüştüm, ancak adı aklıma gelmiyor. Kendisi bir işadamı, geçmişte ilişkide olduğum biri değil. Her ne kadar kim olduğumu biliyor gibi görünse de, bakışlarımdan ne pahasına olursa olsun kaçındığına bakılırsa. Onu en son Lilly ile zindandayken görmüştüm. Etrafında evcil hayvanı Adela'yı arıyorum ama o bugün yok. Ona tekrar zarar verdiğini düşünerek kanım kaynıyor. Kiersten bana ondan, bir *olaydan* bahsetti. Adama ters ters bakıyorum, onunla aynı havayı solumak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Zander'ın sağ omzunu sıvazlarken boğazını temizliyor ve dikkatini benden uzaklaştırıyor.

"Efendi Z," adamın sesi beklediğimden daha sert ve alçak. Gözlerim boğazındaki bir çürüğe takılıyor, sanki parmaklar hâlâ nefes borusunu sarmış gibi. Zander'a bakıyorum ve iki ile ikiyi bir araya getiriyorum. Hafifçe geri çekilip onları yalnız bırakıyorum. Onlardan tamamen uzaklaşmadan Zander'ın adama olan kızgınlığını fark ettim. Adamın Zander'ın omzuna koyduğu eline baktı ve tehdit içeren alçak bir sesle, "Evet?" diye cevap verdi.

Adam kıpır kıpır görünüyor, öne doğru eğiliyor ve pek de yumuşak olmayan bir sesle fısıldıyor: "Bir dakikanız varsa konuşmak istiyorum."

Zander adama başıyla selam verdikten sonra bana dönüyor ve bardaki birayı alıyor.

"Eğer konuşmak istersen," diyor Zander bana, bir an sadece gözlerimin içine bakarak. Yüzündeki daimi gülümseme hiçbir yerde görünmüyor, "Bilmek isteyebileceğin bir şey duydum." Başka bir şey söylemeden oradan ayrılıyor, Club X'in barından koridora doğru yürüyor, adam da onu takip ediyor ve izleyicilerden uzaklaşıyor.

Ne duymuş olabileceği ya da bunun beni neden ilgilendirdiği konusunda hiçbir fikrim yok. Onunla bir anlaşma yapmaya istekli değilim ama en azından biraz merak ettiğimi de inkâr edemem. Gözlerim gözden kaybolan iki adamı takip ediyor.

Bardağımda kalanı içiyorum, kehribar rengi sıvıyı yutarken bardağımyı arkamdaki barın üzerine koyuyorum.

Cam bardak ahşap bara çarpar çarpmaz kapılar Lilly için açılır. Fedai ona küçük bir baş selamı veriyor ve o da iki eliyle bilekliğini kavrayarak kendinden emin bir şekilde ilerlemeye devam ediyor. Baldırları çıplak olmasına rağmen dizlerine kadar inen uzun bir trençkot giymiştir. Topuklu ayakkabısı çıplak, ucu pembe altın ve topukları pembe altın.

Diğer konukların çoğunun yaptığı gibi o da ceketini kontrol etmek için masaya doğru yürüyor. Bazıları onun yanından geçip beni geçerek koridorun sağındaki özel odalara doğru ilerliyor. Buradaki pek çok konuk halkla bile. Sadece kulübün sunduğu mahremiyet ve korumayı seviyorlar. Siyah beyaz tüvit trençkotu omuzlarından dirseklerine kadar kayıyor ve ona verdiğim beyaz dantel askılı elbisenin çıplak sırtını ortaya çıkarıyor.

Beyazlar içinde bir hayal gibi. Parıldayan ipek, bronz tenini çok daha öpülesi bir hale getiriyor. Paltosunu çıkarırken, palto elbisenin eteklerine sürtünüyor, hafifçe yukarı çekiyor ve farkında olmadan kalçasının üst kısmını daha fazla gösteriyor. Etrafındaki birkaç erkek onun muhteşem kıvrımlarına bakıyor. Kız onları fark etmiyor. Ne kadar baştan çıkarıcı olduğunun farkında değil.

Bana gelmesini bekleyebilirim. O itaatkâr biri. Ve ona gönderdiğim elbiseyi giymesi, beni hala istediğini gösteriyor.

İkimizin zindandaki etkileşimini gördükten sonra, daha önce hiç olmadığı kadar dikkat çekecek. Boynuna tasma takmadığım sürece.

Ama bu adamların hiçbirine aramıza girme şansı vermeyeceğim.

Bi

z. Paltosunu uzatırken bardan inip ona doğru yürüyorum.

Tezgahın arkasındaki adama.

Hepsinin uzak durmasını ve onun benim olduğunu bilmelerini sağlayacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 7

OceanofPDF.com

I Club X'e adım atıyorum, bacaklarım heyecandan titriyor, gözlerim temalı dekorasyona takılıyor. Her yer beyaz, duvarda her zamanki kırmızı aplikler, yumuşak, saf bir parıltı yayıyor.

Masalar ipek, fildişi masa örtüleriyle süslenmiş ve duvarlar bile geçici beyaz, dantel perdelerle örtülerek balo salonuna neredeyse cennet havası verilmiştir.

Kulübün içindeki hava çatırdıyor gibi görünüyor, bu da midemdeki endişeyi daha da artırıyor. Temaya uygun olarak herkes beyaz kıyafetler giymiş. Gözlerim odada gezinirken, diğer kadınlara hayranlıkla bakarken bir nefes çekiyorum. Hepsi muhteşem, hatta melek gibi görünüyor. Erkekler hâlâ maske takıyor ama hepsi beyaz ve kutsal temalı.

Eğer daha iyi bilmeseydim, katılımcıların cennetin kapılarından içeri girmek için giyindiklerini düşünürdüm, tahmin ettiğim gibi sürtük bir versiyon. Bu düşünceye küçük bir kahkaha attım. Düşündüğümde komik geliyor. Bu çatı altında yaşanan tüm sefahat ve zinadan sonra buradaki herkesin doğrudan cehenneme gideceğinden eminim.

Efendi'nin bana hediye ettiği beyaz dantel elbiseme bakarken heyecanımla endişe birbirine karışıyor. Diğer itaatkârlara ve kölelere kıyasla iyi göründüğümü düşünüyorum ama bir yetersizlik duygusu hissetmemek de zor. Evdeyken bunun içinde iyi göründüğümü düşünmüştüm ama onu hayal kırıklığına uğratacağım için biraz gerginim. *Efendim.*

Yavaşça paltoyu omuzlarımdan çıkarıyorum, kulübün serin havası tenime çarpıyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Bu hisle ürperiyorum, meme uçlarım yumuşak beyaz kumaş tenime değdikçe neredeyse çakıllaşiyor. İşte o zaman *onu* görüyorum.

yoğun, karanlık gözleri benimkileri delip geçiyor. Yakışıklı yüzüne tekrar bakarken kalbim küt küt atıyor. Bembeyaz takım elbisesi içinde harika görünüyor ve beyaz, kanatlı maskesinin yontulmuş yüz hatlarını çerçevelemesine bayılıyorum. Sert çene çizgisi ve delici gözleri bana biraz Thor'u hatırlatıyor ama bu Kahraman'ın çekiç yerine kırbaç kullanmayı tercih edeceğini biliyorum.

Ona bakarken nefes alışverişim hızlanıyor, zihnim onun kırbaç kullandığı görüntüsüyle doluyor. Midemden yukarı doğru akan arzu yüzünden derim diken diken oluyor.

Gözleri hipnotik bir güçle beni çağırıyor gibi görünüyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, hiç düşünmeden ona doğru ilerliyorum. Ceketim vestiyer görevlisinin eline düşüyor ve çabucak unutuluyor. Vestiyerde bana ulaştığında, tamamen onun kontrolü altında olduğumu hissediyorum. Bana atlamamı söyleyebilirdi ve ne kadar yükseğe çıkacağımı sormazdım bile. Sadece yapardım.

Yakından bakınca, odanın öbür ucundan görüldüğünden çok daha yakışıklı görünüyor ve hafızamda canlandırıdığım halini utandırıyor. Beyaz takım elbisesi net ve lekesiz, kanat maskesi yumuşak ışıktaki parlıyor. Ürkütücü bir maviye çalan gözleri, yoğunluğuyla beni büyüleyerek bakışlarımı üzerinde tutmaya devam ediyor. Bacaklarım titriyor ve uzanıp parmak uçlarımı onun yontulmuş çene çizgisinde gezdirmeye dürtüsüne direnirken, gerçek olduğundan emin olmak için onu hissetmek isterken uzuvlarımdan akan endişeyi göstermemek zor.

Geçen gece bedenimi kontrol altına alan adamın bu olduğuna inanmıyorum. Beni isteyen adam. Güvenli bir şekilde söyleyip uzaklaştığım adam.

Nefes almayı zar zor hatırlayarak onun tüm görkemini içime çekerken yutkunuyorum. Neredeyse gerçek olamayacak kadar seksi. Beni ürperten bir tür soğuk güç yayıyor, gözleri beni dehşete düşürmesi gerektiğini bildiğim karanlık sırlarla dolu ama sadece beni daha da tahrik etmeye yarıyor. Gözlerindeki karanlık ve giydiği saf beyaz tuhaf bir tezat oluşturuyor ama buna bayılıyorum.

Bir an için onun önünde diz çökmeyi düşündüm. Bunu yapan başka kadınlar gördüm ama yapmalı mıyım emin değilim. Henüz ne olduğumuzdan ya da bunun ne olduğundan bile emin değilim. O benim efendim değil, ama yine de...

Beni değerlendirirken kıkırdıyor, derin, zengin baritonu klitorisime elektrik şokları gönderiyor. "Beğendin mi?" diye soruyor, kara gözleri eğlenceyle parlıyor. Endişemi ve belirsizliğimi hissedebiliyor olmalı ve

Bu onu son derece memnun ediyor. "Ne gibi?" Nefes nefese soruyorum, boşuna kendimden emin görünmeye çalışıyorum.

Bana genişçe gülümsüyor. "Elbisen."

Benim aptal olduğumu düşündüğünü biliyorum. Nasıl bu kadar bilgisiz olabilirim?

Başka ne hakkında konuşuyor olabilir ki? Antarktika'daki kar

Çünkü o kadar ateşli ki onun yanında düşünemiyorum, diyorum kendime.

Öfkeyle kızarıyorum, yanaklarım alev alev yanıyor. "Evet, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

"Teşekkür ederim demek istediniz efendim," diye sertçe düzeltti beni, bir kaşını sertçe kaldırarak.

Yaptığım hatadan dolayı derim diken diken oluyor, utancımın sıcaklığı yanaklarımı yakacakmış gibi hissettiriyor. "Özür dilerim efendim. Elbise için çok teşekkür ederim efendim. Çok güzel." Sözcüklerim çıkmak için neredeyse takla atıyor. Kalbim de göğsümde tekliyor gibi.

Gözleri kıvrımlarımın üzerinde geziniyor ve gittikleri her yerde tenim karıncalanıyor. "Çok güzel," diyor boğuk bir sesle. Aç bakışlarına ancak bir an dayanabiliyorum, sonra gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Tek duyabildiğim kalbimin göğsümdeki gümbürtüsü.

Bunu kabul etmiyor. Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor ve sıcak dokunuşu tenimi yakarak beni kendine çekiyor. Gözlerimin içine bakarken ondan yayılan sahiplenmeyi neredeyse hissedebiliyorum. Kaçmak istememe neden olması gerekirken, beni bir pervane gibi ona çekiyor. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama onu önceki gecedен bile daha fazla arzuluyorum.

"Gel, çiçeğim." Sözleri bir rica değil, bir emirdir. *Yapmalıyım* itaat et. *Çiçek.*

İnkâr edilemez bir özgüvenle yürüyerek beni kulübe doğru götürüyor. Koridorda yürürken, birkaç adam bize doğru bakıyor, ama her seferinde, Efendim onlara meydan okurcasına bakıyor ve onlar da gözlerini kaçırıyor. Onun yaydığı güç beni heyecanlandırıyor, kendi başlarına güçlü olan bu adamlardan bazılarının onunla uğraşmak istememesinden etkileniyorum.

Beni güvende hissettiriyor. *Güvende.*

Yine de oyun odalarının önünden geçerken gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bu artık farklı. Daha önce göz önünde saklanıyordum ama şimdi *onunla* birlikteyim ve hepsi beni izliyor. Karanlık koridorda yürürken, çifte korumaların yanından geçip zindanların merdiven boşluğuna vardığımızda kendimi ne kadar bilinçli hissettiğimi fark ederek geceliğimin eteklerini karıştırıyorum.

Bir gece öncesine göre birkaç kişi daha var burada. Keşke boş olsaydı; mahremiyet istiyorum ama bu olmayacak. Odaya girdiğimizde tüm gözler üzerimize çevriliyor. Daha önce kalabalığın dikkatini çektiği belli olan çift bile durup bize bakıyor. Endişe midemi bulandırıyor ve gözlerimi kaçırıyorum.

"Bana bak," diye emrediyor efendim.

Ürpermemeye çalışarak bakışlarımı gözlerine dikiyorum. Arka planda çiftler seanslarına geri dönüyor ve havada uçuşan ve ete çarpan kırbaçların sesini duyuyorum, ardından acı ama zevk dolu çığlıklar geliyor.

"En çok neyle ilgileniyorsun?" diye soruyor, derin sesi bir başka *şaplakla* noktalanıyor. Çifte bakmak istiyorum, adam vibratör ve kırbacı dönüşümlü olarak kullanırken kadın ip bağları içinde kıvranıyor.

Başımı sallıyorum, başka bir zevk çığlığı duvarlarda yankılanırken bakışlarımı ona odaklamaya çalışıyorum. "Emin değilim. O kadar çok şey var ki..." kelimeleri bulmaya çalışırken sesim kesiliyor. Bu odada, özellikle de onun yanında kalbim duracak gibi değil. Ona kısmen araştırma için burada olduğumu ve en sevdiğim erotik aşk romanlarında okuduğum fantezileri yaşamak istediğimi söylemek istemiyorum. Bundan hoşlanmayabilir. Bu ona sadece deneyimsizliğimin daha fazla kanıtı olur.

Gözleri yüzümü arıyor. "Neden buraya gelip duruyorsun?" diye soruyor.

Şaplak. Şaplak. Şap. Başka bir çığlık kulaklarıma saldırıyor. "Acı," diye fısıldıyorum sanki kırbacın şaklamasına ve ardından gelen çığlıklara cevap verircesine. "Merak ediyorum." Kalın kalın yutkunuyorum, "Neden daha fazlası için yalvardıklarını bilmek istiyorum."

Meraklı bir kaşını kaldırıyor, dudaklarında bir gülümsemenin izi var. Bu bilgiyle onu memnun ettiğim düşüncesi amımın onun için ısınmasına neden oluyor. "Daha önce hiç kırbaçlandın mı?"

Başımı şiddetle sallıyorum, nefesim hızlanıyor, meme uçlarım çakıllanıyor. "Hayır."

Sanki cevabım onu hayal bile edemeyeceğim bir şekilde memnun etmiş gibi sert dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "İster misin?" diye soruyor, derin sesi mümkün olduğunu düşündüğümünden daha da alçalıyor.

Onun hevesli yüz ifadesine bakarken kalbim hızla çarpıyor, amım ihtiyaçla sıkılıyor. "Evet," diye fısıldıyorum. Getirebileceği zevk hakkında okumuştum. Her sahne beni tutkuyla tahrik ediyordu ve şimdi bunu deneyimleyeceğim

ilk elden hissettim. Nasıl bir şey olduğunu görmek için heyecanlıyım ama aynı zamanda endişeliyim. Tamamen dürüst olmak gerekirse, korkuyorum.

"Gel." Elimi tutarak beni Aziz Andrew Haç'ının yanına götürüyor. Haçın üzerindeki deri kayışları gevşetmesini izliyorum, bacaklarım hafifçe titriyor, nabzım hızla atıyor. Bileğimi sıkıca kavrayıp haça bağlıyor. Ve sonra diğerini.

Daha önce fark etmediğim bir muhafız öne çıktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Lolipop onun güvenli kelimesi," diyor Sir, gardiyan daha bir şey söyleyemeden, sesi kızgınlıkla karışık. Ayak bileklerimi çarmıha gerip bacaklarımı açarken muhafızla yüzleşmek için dönmüyor bile. Serin hava beyaz elbisemden yukarı doğru akıyor ve gardiyan bana bakıp yüzümde bir itiraz olup olmadığını araştırırken kalbim duracak gibi oluyor. Boğazımı temizleyip başımı sallıyorum, boğazımdan çıkmaya çalışan kalbimi yutmaya çalışıyorum. Sonra gölgelerin arasına geri dönüyor. Beyefendi hiçbir şey olmamış gibi diğer ayak bileğimi bağlamaya devam ediyor. Deri kayışı sıkılaştırırken, içimi bir aydınlanma kaplıyor.

Bu gerçek.

Kalbim küt küt atıyor ve kalın bir şekilde yutkunuyorum. Bu kitaplarımda okuduğum bir fantezi değil. Eğer beni kırbaçlarsa, bunu gerçekten hissedeceğim. Tekrar yutkunuyorum, göğsüm ara sıra inip kalkıyor. Okuduğum her şeye dayanarak, bundan hoşlanmalıyım. Hatta sevmeliyim. En azından... Umarım.

Ama bu lanet bir kırbaç.

Endişeyle titreyerek, Sir'ün duvardan bir dokuz kuyruklu kedi almasını izliyorum, örgülü kuyrukların uçları yıpranmış görünüyor. Görmem için havaya kaldırıyor, sonra da kuyrukların vücudumda, saf beyaz ipeğin üzerinde ve karnımda gıdıklanmasına izin veriyor. Şaşırtıcı bir şekilde, dokunulduğunda yumuşak ama aynı zamanda kalın ve acımasızlar.

Endişe beni boğmakla tehdit ederken boğazım daralıyor ve alnımdan ter damlarken kendimi bağlarıma karşı biraz mücadele ederken buluyorum. Sakinleşmem gerek. Buna dayanabilirim. Kitaplarımda okumuştum. Acı zevkle karışıyor ve bir süre sonra hissetmiyorsunuz. Ya da öyle derler.

Kendime bunu söylemeye devam edersem iyi olacağım.

Kırbaacı tekrar etimde gezdiriyor ve ben bu hisse neredeyse güleceğim. Gıdıklanıyor. Ama uzun sürmeyeceğini biliyorum. Geldiğini bildiğim acıyla bir nefes çekiyorum.

Beyefendi elini belime indiriyor, dokunuşu yumuşak ve rahatlatıcı. "Rahatla, vücudunu kasma," komutu kulağımın dibinde yumuşak bir sesle yankılanıyor.

Alçak sesi baştan çıkarıcı ve üzerimde bir rahatlık hissi uyandırıyor. Nefesim hâlâ derinden geliyor ama bu sefer beni rahatlatıyor. O beni rahatlatıyor. Ellerimi gevşetiyorum ve kaslarımı rahatlatmaya çalışıyorum. *Rahatlıyorum.* Ona itaat etmeliyim. *Gerilmeyin.*

"Bunu sana... pek çok farklı şey hissettirmek için kullanabilirim," diyor Sir, nefesi ağır ve boğuk ve gözleri hiç görmediğim kadar koyu. Yapmak üzere olduğu şeyden tahrik olduğunu biliyorum ama bu yine de beni rahatlatmıyor.

Tek kelime daha etmeden. Beyefendi kolunu geri çeker ve sonra neredeyse hayvani bir homurtuyla öne doğru uzatır, kırbaç havada şarkı söyler.

Şaplak!

Hava ciğerlerimden sökülürken ve kalın deri etimi kırbaçlarken nefes nefese kalıyorum, çiğ çılgılığım odayı yırtıyor. Lanet olsun! Canım yanıyor, acısı gözlerimi yaşartıyor. Ama aynı zamanda, meme uçlarım sertleşiyor ve amım hiçbir şeyin etrafında tekrar tekrar sıkılıyor, nefesim kısa, nefes nefese geliyor ve iyileşmeye çalışıyorum.

Beyefendi parmaklarını hafif izlerin üzerinde nazıkçe gezdirirken bağları çekiştiriyorum. Acıdan dolayı izlerin parlak kırmızı olmasını, hatta derimi parçalamasını bekliyorum ama sadece yumuşak bir pembe. Hepsi üst baldırlarımda. Zonklayan acı anında azalıyor.

Dokunuşu çok yumuşak, ama doğrudan klitorisime bağlı elektrik gibi hissettiriyor. Bunu en iyi bu şekilde açıklayabilirim.

Acı ve zevki aynı anda hissetmek tuhaf bir duygu ama hoşuma gidiyor. Vücudumda hızla akan adrenalin düpedüz sarhoş edici.

Beyefendi bana bakıyor, tepkimi dikkatle izliyor, gözleri şiddetle parlıyor. "Hoşuna gitti mi çiçeğim?" Derin sesi alçak ve boğuk, nefes alış veriş düzensiz. Kırbaçtan onun da benim kadar zevk aldığını söyleyebilirim, kasıklarında koyu renk pantolonuna baskı yapan kocaman bir şişkinlik var. Ona bakarken bile ağzım sulanıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum zayıfça, uzuvlarım kontrolsüzce titriyor, avuçlarım nemli ve nemli, yumruklarımı ve dişlerimi sıkarken kalan acıdan dolayı.

Bana kaşlarını çattı, "evet?"

Hatamı anladım ama artık çok geçti.

"Efendim, çiçeğim," diyor kırbacı biraz döndürürken ve kuyrukların havada şarkı söylemesini izlerken. "Unutup duruyorsun."

"Özür dilerim efendim."

Gözlerimi kapatıyorum, bedenimi geriıyorum.

Sol elindeki kırbacın kuyruklarını kavrarken boğuk bir sesle, "Cezalandırılmalısın," diyor. Bu sefer biraz daha fazla acı."

Kırbacın sesi kulaklarımda ısıklık çalıyor ve ardından kalçalarımın inen güçlü bir kırbaç dudaklarımdan bir çığlık daha çıkmasına neden oluyor.

Acı bu sefer daha şiddetli, vücudumun her yerinde derimin diken diken olmasına neden oluyor, deri kuyrukların bana vurduğu bölgelerde etim kızarıyor ve ısınıyor. Bana yaptığı şey çılgınca. Çok acıtıyor ama çok da iyi hissettiriyor. Neredeyse baş döndürücü bir coşkuya kapılıyorum, oda sanki etrafımda dönüyormuş gibi hissediyorum.

Bir süre sonra gözlerimi açmaya zorladığımda Sir'ün bana baktığını görüyorum, dudaklarının kenarında eğlenceli bir sırıtış var.

"Bana efendim diyeceksin," diyor otoriter bir sesle, göğsü efordan kabarıyor. Son darbenin arkasına çok fazla güç koydu ve bunu hissedebiliyorum, etim alev almış gibi hissediyor. Alevler amıma sıcak bir his gönderiyor.

"Evet efendim," diye soluk soluğa kaldım, ciğerlerimi zar zor nefesle doldurabiliyordum, bedenim acı ve uyarılmayla dolup taşıyordu. "

Kelimeler daha dudaklarımdan çıkmadan önce parmakları izleri takip ediyor, sonra dudakları, sonra da dili. Buna neredeyse hiç dikkat etmiyorum. Oda etrafımda dönerken ve görüşüm neredeyse karanlık noktasına kadar bulanıklaşırken acı ve zevk varlığım haline geliyor.

Gözlerim kapalıyken benden uzaklaşıyor. Acıtan sıcak izler üzerinde onun yatıştırıcı dokunuşunu anında özlüyorum.

Acı ve zevk. Deriye sarılmış. Bu his bağımlılık yapıyor.

Beni tekrar kırbaçlamasını istiyorum, daha sert bir şekilde, beni bir sonraki seviyeye taşıyarak, ama bir parçam buna dayanamayacağımı biliyor. Eğer tekrar yaparsa, bu beni sınırın ötesine itecek. Söylemek istemiyorum ama başka bir darbe için hazırlandığını hissettiğimde dudaklarımda *Lolipop* kelimeleri oluşmaya başlıyor.

Sanki söyleyeceklerimi hissetmiş gibi, Beyefendi kırbacı aniden yere bırakıyor, yere çarparken çıkardığı ses gözlerim kapalıyken bile belli oluyor. Tam önüme geçiyor, ayakları taşı taş zeminde gümbürdüyor, nefes alış veriş yorulduğu için ağır ve düzensiz. Yakından bakınca alnındaki teri ve gömleğinin göğsüne yapışmasına neden olan hafif terlemeyi görebiliyorum. Erkeksiliğinin kokusu ciğerlerime doluyor ve sanki güçlü bir uyuşturucu soluyormuşum gibi derin derin içime çekiyorum.

"Yeterince içtin mi, çiçek?" İkimiz de bunun bir ifade olduğunu bilmemize rağmen bana soruyor, derin, seksi sesi alçak ve şehvet dolu.

Konuşamıyorum, tenim yanıyormuş gibi yanıyor ama başımı hayır anlamında sallamayı başarıyorum. Bu şekilde bırakılamam. Ondan sonra, rahatlamaya ihtiyacım var. *Şimdi*.

Sanki cevap veremeyeceğimi bekliyormuş gibi bana sırtıyor ve güçlü parmaklarını ısınmış etimde gezdiriyor, dokunduğu her yerde tenim acıyor. Onun dokunuşuyla ihtiyaçtan titrerken dudaklarımdan ıslıklı bir acı tıslaması kaçıyor ve sırlıslıklam olduğum yere ulaşana kadar parmaklarını aşağı doğru takip etmesini izliyorum.

Parmaklarını çekiyor ve ben de dokunuşunu bana geri getirmek için anında deri kayışları çekiyorum. "Evet, efendim." Son nefesimle cevap veriyorum.

Gözlerini kapatmasını izliyorum, ıslak, damlayan kıvrımlarımı hissederken amıma dokunabildiği için dudaklarından tatmin edici bir inilti çıkıyor. Onun baştan çıkarıcı dokunuşuyla ürperiyor, zevkle inliyorum.

"Benim için sırlıslıklamsın çiçek," diye homurdanıyor, klitorisimi dairesel hareketlerle yavaşça ovuyor, başımı geriye atmama ve göz kapaklarımdan çırpınmasına neden oluyor. Kahretsin, dokunuşu çok iyi hissettiriyor, bana verdiği acıyla daha da artıyor. Bunun hakkında okumuştum ama hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı.

Bundan daha fazlasını istiyorum, *ondan* daha fazlasını.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden, aniden parmaklarını amıma sokuyor ve beni sertçe, duvarımın ön tarafına doğru hızla okşuyor. Bağlarıma karşı savaşılarak haykırıyorum, gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Tenime batan sert acıyı çabucak unutuyorum, çok iyi hissettiriyor. Kalçalarım kolunun etrafında titrerken, parmakları amımın duvarlarına masaj yaparken, ıslak sesler çevremdeki diğer itaatkârların zevk çığlıklarına karışıyor. Bağlarıma karşı mücadele ederken birkaç çığlık atıyorum, sırtımı eğmek istiyorum ama yapamıyorum. Bu hissin yoğunluğu beni çılgına çeviriyor ve buna daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

Bir düşünce nefesimi kesiyor, zevkimi bir anlığına bölüyor, anlayıp anlamadığından emin değilim. Henüz bir erkek tarafından dokunulmadım. Hiçbir şekilde. Endişem içimde dolaşıyor, ama zevk çok fazla.

Sir parmaklarını içimde daha derine iterken bana bakıyor, gözleri yüzümü yakıyor, neredeyse onun için gelmemi istiyor. Ama tek düşünebildiğim, söyleyebilir mi? Sırrımı biliyor mu? Başım sallanıyor ve

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu düşünmek istemiyorum. Şu anda başka biriyim. Bu sadece bir fantezi.

Bağlarıma karşı kıvranıyorum, başımı bir o yana bir bu yana savuruyorum, serbest kalmak için haykırıyorum, midemin çukurunda ateşli bir kreşendo oluşuyor. *Lanet olsun.* Dayanamıyorum. Boşalmak üzereyim.

Tam serbest kalmak üzereyken, Beyefendi duruyor, beni nefes nefese bırakıyor, alnım soğuk bir terle kaplanıyor. Ona inanamayarak bakarken öfke göğüslerimden taşıyor, kovaladığı orgazm kaçarken amım sıkılıyor.

Beyefendi ayağa kalkıyor ve yüzüne doğru düzensiz bir şekilde nefes alırken bana yoğun bir şekilde aç bir bakış atarak eğiliyor. "İyi bir kız oldun ve boşalabilirsin, ama seni becermek ve sikime boşalmanı sağlamak istiyorum." diye açıklıyor dudaklarım protestoyla ayrılırken.

Sözleri beni büyük bir heyecanla doldurmalı ama doldurmuyor.

Onun aç gözlerine bakarken arzum biraz azalıyor, uzuvlarımın üzerinde bir ihtiyat hissi dolaşıyor. Bu kadar ileri gitmesini beklemiyordum. Beni parmaklarıyla boşaltması iyiydi ama ben bakireyim. Ve her ne kadar günah kadar seksi olsa ve beni daha önce hiç hissetmediğim kadar tahrik etse de, kendimi ona vermeyeceğim. Bu şekilde olmaz. Adını bile bilmiyorum.

Yine de bir parçam bunu çok istiyor. Nefesim çılgınca , onun kalın sikiyle içimin derinliklerine daldığını, beni saniyeler içinde zevkten çılgık attıracak bir vahşilikle becerdiğini hayal edebiliyorum.

Ama bunun bir hata olacağını biliyorum.

Gözlerindeki mutlak açlığa bakarken, korkunun ağırlığının göğsüme baskı yaptığını ve nefesimi daralttığını hissediyorum.

Karşı koymakta zorlandığım arzusuna yenik düşmeden önce bu ilişkiyi bitirmeliyim.

Lolipop, Sir yaklaşırken kafamın içinde bir ses ısrar ediyor, sert çıkıntısını bacağıma yumuşakça fırçalıyor ve derimin diken diken olmasına ve amımın doyumsuz bir ihtiyaçla zonklamasına neden oluyor. *Çok geç olmadan şimdi söyle!*

Tenim koyu kırmızı bir renge bürünüyor, derin bir nefes alıyorum ve beni güvenliğe kavuşturacak kelimeleri söylemek için dudaklarımı aralıyorum.

Daha ilk hece ağzımdan çıkmadan, beni aniden bağlarımdan kurtararak şaşırtıyor.

Hemen soğuk, taş zemine yığıldım, ter içindeydim, uzuvlarım ağrıyordu, acıyordu ve kızarmıştı, bitkin ve tükenmiş hissediyordum, kolu

belime dolanıp beni tutuyor.

"Ayak bileklerin iyi mi?" diye soruyor bana, eğilip bileklerime masaj yaparken sesi net çıkıyor.

Sesinin tonuyla içimi bir şaşkınlık kaplıyor. Az önce sıcak ve ağır olan tavrı yerini tenimi yakan bir serinliğe bırakıyor.

Bir şeyler sakladığını biliyor, diyor kafamın arkasındaki ses, kalbim göğsümün içinde çılgınca çarparken. *Ve ona güvenli kod da.*

Ona gerçeği söyleyememekten nefret ediyorum. Ama hazır değilim. Ona söylemeye hazır değilim, V-kartımı kaybetmeye hazır değilim, gerçek bir M/s ilişkisine bile hazır değilim ... ya da bu her neyse.

Ayağa kalkmama yardım ederken zoraki bir fısıltıyla "Evet," diyorum.

Bağlandığım yerleri incelerken ve o bölgelere kan akışının iyi olduğundan emin olurken bana bakmaya zahmet etmediği için cildim acıyor.

Ona üzgün olduğumu, bakire olduğumu ve hazır olup olmadığımdan emin olmadığımı söylemek için dudaklarımı aralıyorum ama sonra kapatıyorum. Onu reddetmek için uydurduğum acınası bahaneyi duymak isteyeceğinden bile emin değilim. Sadece gitmeye hazır görünüyor.

İşleri daha da kötüleştirmenin bir anlamı yok.

Bu geceki seansımız sona erdi.

CHAPTER 8

OceanofPDF.com

JOSEPH

Lilly gece için gitti. Ve yine, onu korkutup kaçırmışım gibi hissediyorum.

Bu benim hatam, hala şoktayım.

Onda bir masumiyet olduğunu biliyordum; bunun bu yaşam tarzının onun için yeni olmasından kaynaklandığını düşündüm. Ama parmaklarım onun dar amcığının daha da derinlerine kaydığında, kızlık zarını hissettim. Buna inanmadım. Böyle bir şeyi benden nasıl saklayabilirdi? Gözlerindeki bakış bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Club X'in koridorlarında bir çift yanımdan geçerken yemyeşil halıya bakıyorum ve kadının yüzündeki o ifadeyi hatırlıyorum. Korkmuş ve savunmasız... ve çiğ. Her yönden tamamen benim merhametime kalmıştı.

Bu kadar ağırdan almasına şaşmamalı.

Bu beni ondan uzak tutmalı. Onun iyiliği için uzak durmalıyım. Bunu ne kadar isterse istesin, bakire olduğu gerçeği erotik bir keşfi *duygusal* bir şeye dönüştürecektir. Ben aptal değilim. Onun daha iyisini bildiği fikrine kanmayacağım. Eğer bunu ondan alırsam, geri alınamayacak bir bağlılık olacak.

Bu beni daha da aşağılık yapıyor, çünkü bu sadece onu alma arzumu körüklüyor. Onu tam o anda istedim. Fark ettiğim anda. Kendimi tuttuğum için gurur duyuyorum ama tepkim onun kaçmasına neden oldu... yine. Geri gelecektir. Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyeceğim. O kadar kolay değil.

"Kiersten," diye sesleniyorum ona, Kulüp'ün ana salonunda yürürken.

X.

Topuklu ayakkabıları halının üzerinde sessizleşiyor ve dudaklarını büzüp boş koridoru ararken gözlerini bana diyor.

"Sessiz ol!" diye kısık bir sesle bağıyor, bana kaşlarını çatıyor ve beni karanlık bir köşeye çekmek için kolumdan tutuyor. Bu küçük tatlı kadının beni çekip çevirebileceğini düşünmesi komik, ama ona izin veriyorum. Ne de olsa bir ömür boyu yakın arkadaşım oldu ve bu noktada güvendiğim tek kişi o.

"Burada benim adım bu değil." Sesi alçak ve gözleri yine koridorda geziniyor ama koridor boş. Temalı gecede neredeyse herkes yemek salonunda.

Kanıma bir ürperti giriyor. Bazen unutuyorum. "Özür dilerim... Madam Lynn," ona küçük bir gülümseme veriyorum ve dudaklarını büzüyor, ama bana kızgın olmadığını biliyorum. O çok bağışlayıcı.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırarak. Ona sırtıma isteğime direniyorum. Burada kontrol onda, evin hanımefendisi. Ama onu diğer üyelerin baktığı gibi bakmayacak kadar iyi tanıyorum.

"Bir itaatkâra teklifte bulunmak istedim." Boğazımı temizledim ve gözlerimi bir an için onunkilerden ayırdım. Geri dönüp baktığımda yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi, ben de devam ettim: "Açık artırma dışında."

"Oh!" duruşu hafifçe gevşese de şüpheci tavrını sürdürüyor. "Peki bu ne teklifi?"

"Kulüp dışında aylık bir sözleşme. Elbette ücreti paylaşmaya hazırım. Açık artırma maskaralığıyla ilgilenmiyorum." Duruşumu ve sesimi sıradanlaştırmaya çalışıyorum ama gerçek şu ki çiçeğimin buraya geri gelmesini istemiyorum. İkimiz de onun bana ait olduğunu ve bu kulüpteki herkesin ondan uzak durması gerektiğini öğrenene kadar olmaz.

Kiersten kaşlarını kaldırdı ve ben de "alınma" diye ekledim. İtaatkâra istediği miktarı, kulübe de aynı miktarı vermekte bir sakınca görmüyorum. Para kadın sığınma evlerine gidecek. Zaten bağış yaptığım iyi bir amaç. Kiersten'in seçmesiyle aynı sebepten.

Mesele para değil. Tam olarak istediğim şeyi almamı sağlamakla ilgili.

Onu buradan götürmek istiyordum. Buradaki faaliyetlere katılmak gibi bir yok ama onu istiyorum. Onu kırmak istiyorum. o tatlılığı arzuluyorum. Ama ben onun arzu gözyaşlarına daha çok imreniyorum. Kırbacın örgülü kuyrukları sırtına çarptığında sırtının nasıl dikleştiğini görüyorum.

Deri. Kırbaçlandıktan sonra izlere hürmetle dokunması. Ona çok daha fazlasını gösterebilirdim. Ona tarif edilemez hisler verebilirim, hayal bile edemeyeceği şeyler. Ve bunu istiyorum.

Hepsi zamanla, ama burada değil. İşleri yavaştan alıyor ve radarın gidiyor. Onu hemen götürmeliyim.

"Kim olduğunu sorabilir miyim?" Kiersten dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle soruyor. Kim olduğunu çok iyi biliyor. Bu işten kendine pay çıkaracak, biliyorum.

"Lilly." Benim çiçeğim.

"Üzgünüm Joseph, ama kuralların bir sebebi var ve Lilly hâlâ sınırlarını bulmaya çalışıyor." Kiersten gitmeye hazır gibi görünüyor ve başka biri olsaydı eminim giderdi. Ama o benim. Bu yüzden topuklarının üzerinde sallanarak cevabımı bekliyor.

Lilly'nin hâlâ öğrenmekte olduğunu biliyorum ama ona vermek istediğim her şeyin üstesinden gelebilir. O mükemmel.

Yumruklarımı sıkıyorum, bu kurallara göre yaşamaktan nefret ediyorum.

Ne zamandan beri hayatım başkalarının emirleri etrafında dönüyor?

Hayatımı taleplerde bulunarak ve bunların karşılandığını görerek yaşadım. Cinayet işledim, suç üstüne suç işledim ve sonuçsuz bir hayat yaşadım. Bu odadaki herkesten daha fazla güce sahibim. Daha fazla servete.

Ne zaman ne istersem onu yaparım.

Ancak son birkaç yıldır, içinde yaşadığım bu boş dünyada sadece zamanımı bekliyorum. Kendimi eskiden olduğum adam gibi hissetmiyorum.

Dikkat dağıtmanın vakti geldi. Ve Lilly mükemmel bir aday.

"Bana öyle bakma," diyor Kiersten'in sempati dolu yumuşak sesi. "Joseph'in canının yandığını biliyorum," diyor nefesinin altından.

Onunla alay ettim. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Lilly'yi istiyorsanız ona yaklaşabilir ve Efendisi olmayı isteyebilirsiniz, ancak hazır emin değilim. Açık artırmaya çıkarsa, onu bu şekilde de talep edebilirsiniz. Ama bunun dışında hiçbir anlaşma olmayacak." Yüzünde merhamet ifadesi olmasına rağmen sesi güçlü. Bundan nefret ediyorum. Beni, benim kendimi tanıdığımdan daha iyi tanımasından nefret ediyorum.

O konuşurken koridorda bir çiftin ayak sesleri yankılanıyor. İtaatkârın çıplak ayaklarının pırtırtısına ve partnerinin ayakkabılarının takırtısına odaklanıyorum. Burada olmaktan bıktım. Umurumda olmayan diğer insanlarla çevrili olmaktan. Lilly'yi ait olduğu yerde istiyorum. Evimde, yatağımda, *bana "Efendim" demeyi unuttuğunda kafesinde.*

"Joseph?"

Gözlerim Kiersten'inkilere kayıyor, yumuşak sesi beni o ana geri getiriyor.
"Bir köle alman gerektiğine emin misin? Kulüp dışında yani?"

Kalbim göğsümde küt küt atıyor ve kanım donuyor. Neden sorduğunu biliyorum. Ama beklemekten ve bu belirsizlikte yaşamaktan yoruldum. *Onların* kurallarına göre yaşamaktan bıktım. İçinde büyüdüğüm ortamdan başka bir şey bilmedim ama bu Lilly'ye bakamayacağım anlamına gelmiyor. Bakabileceğimi biliyorum.

"Eminim." Sözlerim onu ikna etmiyor ve Kiersten'ın mutsuz olduğunu biliyorum ama umurumda değil.

Lilly'yi istiyorum.

Ve onu alacağım. Ona
sahip olacağım.

OceanofPDF.com

CHAPTER 9

OceanofPDF.com

I E-postalarımı ve çalışma belgelerimi gözden geçirirken hüzünlü bir iç çekişle kâküllerimi gözlerimden uzaklaştırıyorum. Ders planlarımın yeni öğrencilerim için hazır olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Kalbim kırılıyor

onları düşündüğümde. Daha ortaokul çağındalar ama şimdiden çok şey yaşadılar. Her birinin dosyasını okudum ve bu kadar küçük yaşta neler yaşadıklarına inanamıyorum. Bazı çocukların zaten sabıkası var, bazıları o kadar kötü ailelerden geliyor ki, keşke bu çocukları boktan ailelerinden alabilsem diyorum.

Her bir çalışma planını gözden geçirirken kalemim masaya vuruyor ve hepsinin bu derslerde öğrendiğim her şeyden yararlandığından emin oluyorum. Çocuklar için mümkün olduğunca mükemmel hale getirmeye çalışıyorum, umarım bundan kendilerine yardımcı olacak bir şeyler çıkarırlar. Bir öğrencinin bile hayatını değiştirebilirse, bu beni mutlu eder. Yetiştirilme tarzları ne kadar zor olursa olsun, koşulları ne kadar kötü olursa olsun, her çocuğun iyi bir yaşam şansı olmasını istiyorum. Tıpkı benim gibi.

Kapının çalınması beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Oturduğum yerde dönüp kapıya bakıyorum ve kim olabileceğini merak ediyorum. Bu şehirde yeniyim ve sınıf arkadaşlarım dışında hiç arkadaşım yok ama hepsi şu anda meşgul, çoğu kış tatili için evde. Kapıma gelenin onlardan biri olamayacağını biliyorum. Burada kimse nerede yaşadığını bile bilmiyor. Muhtemelen bir paket ya da bir komşudur diye düşünüyorum sandalyeyi masadan çekerken.

Keşke evde ailemle olsaydım diyorum. Ama sadece babam var ve o da yeniden evlendiği için aramızdaki iletişim koptu. Beni hâlâ sevdiğini biliyorum, ben de onu seviyorum ama yeni ilişkisine müdahale etmek istemiyorum.

ve aile. Doğum günüm yaklaşıyor ve beni düşüneceğini biliyorum. Bu düşünceye gülümsüyorum. Bana her zaman güzel ve tatlı bir şeyler göndermeyi başarır. Kalpten gelen bir şey.

En azından onu arayıp iyi olduğumu söylemeliyim.

Ön kapıyı açarken onu aramak için aklıma bir not alıyorum. Dışarıda yerde duran, üzerinde zarif bir fiyonk olan beyaz bir kutu var.

Efendim? Kalbim ters takla atıyor ve yüzümde küçük bir gülümseme büyüyor. Bu sadece o olabilir.

Kaşlarımı çatıyorum ve gülümsememin büyümesini engellemek için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum, onu alıp mutfak masasına getiriyorum.

Açmak için sabırsızlanıyorum. Düşüncelerim sinir ve güvensizlikle karışık olsa da tek düşünebildiğim o oldu. Açıp içinde ne olduğunu gördüğümde bir nefes çekiyorum.

Birkaç beyaz gül ayarı ve üzerinde platin kapağı olan bir akıllı telefon. Kutusundan çıkarıp yüksek kaliteli kaplamasını incelerken kalbim göğsümde çarpıyor. Bir telefon mu? Sadece numaramı isteyebilirdi! Bu düşünceyle başımı sallıyorum ama kalbim düzensiz atmayı ve başım titremeyi bırakmıyor.

Pırıl pırıl telefona bakarken parmaklarımı boğazıma dayıyorum. Bana neden bir telefon aldığından emin değilim. Muhteşem ve umduğumdan ya da karşılayabileceğimden çok daha fazlası, ama zaten bir tane var. Zengin biri için bile korkunç bir para israfı gibi görünüyor.

Beyefendinin bana bunu alması ve çiçek göndermesi beni şaşırttı, özellikle de dünkü ayrılığımızdan sonra, onu geri çevirmemden sonra. Beni tekrar görmek isteyeceğinden emin değildim. Her şeyi mahvettiğimi düşündüm.

Belki de orada gerçekten bir şey vardır. Tanrım, kalbim. Güllere bakıyorum, yapraklarını nazıkçe okşuyorum ve çiçek kokularını içime çekiyorum.

Kutuyu kapatmak üzereydim ki, en altta bir telefon numarası ve birkaç kelimenin düz bir yazı tipiyle, erkeksi bir şekilde karalandığı bir not fark ettim. Bu kesinlikle onun yazısı.

Bana ihtiyacınız olursa, buradan ulaşabilirsiniz.

Efendim.

Kelimelere bakarken nefesim hızlanıyor, nabzım göğsümün içinde hızla atıyor ve dizlerim biraz güçsüzleşiyor. Bunu kutulayıp bir kenara koymam gerektiğini, bunun biraz fazla ileri gitmiş olabileceğini biliyorum. Ama ben istiyorum ki

daha fazlası.... bu her neyse. Bundan nefret ediyorum. Kendimi aşıyormuşum, başımı belaya sokacaktım gibi geliyor. Birkaç haftadan fazla süren bir ilişkim hiç olmadı. Bana çok yaklaşımlarını istemediğim için onları hep ben uzaklaştırdım.

Ama bu öyle değil, değil mi? Yaklaşmasını istiyorum. Beni çarmıha gereceği düşüncesi aklımdan çıkmıyor. Yapabilirdi. Bağlıydım ve onun için oradaydım. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Efendimle aramızdaki her neyse, benim istediğimden fazlası olmak zorunda değil. Sadece her zaman keşfetmek istediğim bir fantezi olabilir. Bundan daha ileri gitmek zorunda değil. *Gerçek* olmak zorunda değil. Gerçi bir fanteziden daha fazlasını istediğimi düşünmeye başladım.

Hava gerçek telefonumun zil sesiyle doluyor, odanın öbür ucunda çalıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Notu yere bırakıp masama geri dönüyorum ve dalgın bir şekilde telefona cevap verirken karışık duygularımı yatıştırmaya çalışıyorum.

"Alo?"

"Bayan Wade?" Telefonun diğer ucunda bir kadın soruyor.

"Evet?" Bunun neyle ilgili olabileceğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum. "Ben Park ve Rekreasyon'dan Sarah Parker."

Bunun Zach'le ilgili olduğunu anladığımda kalbim göğsümde sıkışıyor. Tek açıklaması bu. Kamu hizmetinin taşınması için elimden gelen her şeyi yaptım. Sandalyeye hafifçe yaslandım, kendimi koltuğa bırakırken elimi arkaya dayadım. "Evet?" Yine temkinli bir şekilde sordum.

"Arıyorum çünkü Zach White bugün törene gelmedi. Ve irtibat kişisi olarak sizi göstermiş." Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor ve gözlerim sınıksız kapanıyor.

"Oh," diyebildim sonunda, sözcüklerime hayal kırıklığı karışmıştı.

Kadın devam etmeden önce hafif bir duraksama oluyor. "Sadece şartlı tahliye memurunu aramak zorunda kalacağımı bilmenizi istedim."

Sözlerimi zorla söylerken öfke göğsümü yırtıyor. "Tamam, teşekkür ederim. Ona ulaşmaya çalışacağım." Ona çok kızgınım. Üzgünüm ama her şeyden çok kızgınım. Neden bunu yapamadı ki? Neden?

"Özür dilerim. Size iyi günler."

"Sen de." Hat kesilince ben de "Sen de" dedim.

Acının göğsümde yayıldığını hissederek koltuğumda dönüp dizüstü bilgisayarına bakıyorum. Zach'e e-posta göndermeli ve bu çocuğun aklını başına getirmeye çalışmalıyım.

Bugün orada olmaması beni gerçekten kızdırdı. Gerçekten deneyeceğini düşünmüştüm. Bana deneyeceğini söylemişti. Bana minnettar olduğunu söyledi. Biraz minnettarlık.

Nefesimin altında öfkeyle mırıldanarak gelen kutumu açıyorum, ancak bir e-posta taslağı hazırlamaya başlayamadan bir mesajın açıldığını görüyorum.

Kime? Bayan Wade

Gönderen: Zach White

Hey, bana kızma.

Bana kızacağınızı ve yalan söylediğimi düşüneceğinizi biliyorum ama toplum hizmetime çünkü elimi çok kötü kestim ve hastanelik oldum. Sonra eve gittim ve ateşim çıktı. Şartlı tahliye memurumu arayıp ona neler olduğunu anlatabilir misiniz? Cep telefonum çalışmıyor ve sabit hat da çalışmıyor.

Teşekkür

ler

Zach

"Ah Zach seni nasıl da öldürmek istiyorum," diye homurdanıyorum mesajını okumayı bitirdiğimde. Ona inandığımdan bile emin değilim. Dışlerimi sıkıyor, doğru hamlenin ne karar vermeye çalışıyorum. Sınıftaki hatırlıyorum. Nasıl çabaladığını. O zamanlar bana karşı dürüsttü. Gerçekten çaba gösterdiği günleri hatırlayarak başımı sallıyorum. O iyi bir çocuk. Öyle olduğunu biliyorum. Şartlı tahliye memurunu arayacağım ve işleri yoluna koymaya çalışacağım.

Cep telefonumu açtım ve memurun numarasını çevirdim. Kimse cevap vermiyor, ama sesli mesaja Zach'in şu anda bazı şeyler yaşadığını ve memurun lütfen ona katlanıp üzerine fazla gitmemesini belirten bir mesaj bırakıyorum. Bir dahaki sefere orada olacak.

Telefonu kapattığımda ne yapmam gerektiğini düşünerek sinirli bir şekilde iç geçirdim. Bir süre sonra, "Siktir et," diye mırıldandım, ceketimi aldım ve kapıdan çıktım. Zach'i kontrol etmem gerekiyor. Kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Oraya gitmemeliyim, bu onun şartlı tahliye memurunun işi. Ama gerçekten

Onunla biraz mantıklı konuş. Bakalım bana yalan söyleyip beni aptal yerine mi koyuyor.

KAYGI MIDEMI KAVRARKEN BEN YUVARLANIRKEN KÖHNE
Mahalle, harap evler tüylerimi diken diken ediyor. Şehrin güney tarafına gelmeyi hiç sevmiyorum. Çeteleri, uyuşturucuları, şiddeti ve fahişeleriyle bilinir. Bu tarafa sadece mecbur kalırsam gelirim. Ya da bir kişiyi kişisel güvenliğini riske atacak kadar önemsiyorsa, şimdi olduğu gibi.

Kahretsin, Zach, diye içimden homurdanıyorum, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

Birkaç yıkık dökük evi geçtikten sonra köşeyi dönüp Zach'in yaşadığı sokağa giriyorum, direksiyonu tutarken avuç içlerim cehennem gibi nemli, gözlerim bir kedi gibi etrafta geziniyor ve herhangi bir tehlike işareti arıyor. Düzgün çimenleri olan birkaç konutu geçtikten sonra biraz rahatlıyorum. Bu sokakta evler biraz daha iyi görünüyor ama yine de hava karardıktan sonra burada yürürken yakalanmak istemem.

Kapılı, iki katlı, sıva bir evin hemen dışında duran bir çocuk kalabalığı görene kadar birkaç tane daha hafif hırpalanmış evin yanından geçiyorum. Uzun boyu ve platin sarısı saçlarıyla dikkat Zach'i hemen fark ediyorum. Hepsi dışarıda gülüşüyor, bazıları ot içiyor, diğerleri ise kaykaylarıyla çatlak beton üzerinde dönüp duruyor. Zach'in çocuklardan birinin yaptığı bir espriye gülmesini ve dudaklarından büyük bir duman bulutu çıkarmasını izlerken öfke üzerime çöküyor. İki eli de görünüyor. Elini o kadar kötü kesmiş ki hastaneye gitmesi gerekmiş ama bandaja ihtiyacı yok mu? Evet, tamam. Gözlerim yaşıyor ama öfkemi tutuyorum.

Direksiyonu sıkıca kavriyorum, aklıma geldikçe dişlerimi sıkıyorum. Bana *yalan söylemişti*. Muhtemelen doğruyu söylemediğini biliyordum ama gözlerimin önünde bunun doğrulandığını görmek kanımı kaynattı.

Bir parçam arabadan atlayıp onu kamu hizmetine götürmek istiyor. Ama kendi arabası var ve kendi başına gidebileceğini biliyorum. Belli ki istememiş.

Kalabalığın yanına doğru ilerliyorum ve Zach'inki de dahil olmak üzere birkaç kafa bana doğru dönüyor. Beni fark ettiğinde ona bir bakış atıyorum ve beni ne kadar anlatıyorum. Bir bana baktı ama hiçbir şey yapmadı.

bana doğru geliyor. Parmaklarımı direksiyona vuruyorum, bekliyorum, geleceğini umuyorum. Yanıma gelmesi, özür dilemesi ve kendini açıklaması için ona bir şans veriyorum. İşleri yoluna koyması için.

Ama çok şaşırtarak bana sırtını dönüyor ve sanki orada değilmişim gibi davranıyor.

"Zach!" Ona sesleniyorum ve bir an için adımlarını durduruyor ama devam ediyor.

Şok olmuş bir halde, bir grup çocukla birlikte uzaklaşmasını izliyorum, hatta içlerinden biri beni göstererek Zach'in kahkahalara boğulmasına neden olan bir tür şaka yapıyor.

Kabadayı ve asi bir şekilde uzaklaşmalarını izlerken öfke ve acı göğsümü burkuyor. Arkadaşlarının önünde havalı görünmek istemediğini biliyorum ama Zach'in bunu yapabileceğine inanmıyorum. Benim tanıdığım çocuk bu değil.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu çocuğa yardım etmek istiyorum ama yardım edilmek istemeyen birine yardım edemezsiniz. Bu işin en zor yanı da bu. Birinin hayatını değiştirmek kolay değil. Onlara dünyanın en iyi tavsiyesini verebilirsiniz, ancak dinlemezlerse veya inisiyatif almazlarsa, yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur.

Bu işe kaydolduğumda kesinlikle böyle olacağını düşünmemiştim. Çocuklara hikayemi anlatabileceğimi, onlara umut verebileceğimi, onlar için burada olduğumu ve her şeyin yoluna gireceğini bilmelerini sağlayabileceğimi düşünmüştüm.

Düşündüğümünden çok daha zor bir iş bu.

Belki ortaokul çocuklarıyla daha iyi olur, diyorum kendime. Ama içten içe kendime yalan söylediğimi hissediyorum. Arabamla dur işaretinde otururken başımı sallıyorum. Zach'in kendinden vazgeçmesine izin vermeyi reddediyorum. Denemekten vazgeçmeyeceğim. Beni dinlemese bile. Ondan vazgeçmeyeceğim.

Otoyola ulaştım ve yola çıktım, cehennemden çıkmış bir yarasa gibi yolda uçuyorum. Başımı sallayarak ve gözyaşlarımı ısırarak, radyoyu sonuna kadar açıyorum ve akılsızca bir pop şarkısına eşlik ediyorum. Beni evime götürecek otoyol çıkışını geçtiğimde yavaşlamıyorum bile. Bunun yerine, beni şehrin lüks bölgesine götürecek bir otoyola sapıyorum.

Dikkatimi dağıtmam lazım.

Ve tam olarak nereden alacağımı biliyorum.

CHAPTER 10

OceanofPDF.com

JOSEPH

I Bugün zindanda özel bir gün. İnsan kalabalığı olmadan hava serin. Lilly'nin eğitimi için mükemmel. "Sırtını daha fazla eğ." Kırbacı havada salladım ve Lilly'nin gözleri Sırtını kıvrıp, kışını güzelce dört ayak üzerine kaldırıp bana parlayan amını gösterirken ona doğru çekildi.

Kırbaç kullanmama bayılıyor. Sanırım bu onun favorisi.

Öğrendiğimden beri burada sadece üç seans yaptık, her biri beni daha da endişelendiriyor. Onun buradan gitmesini istiyorum ama kulüp dışında oynama teklifimi kabul etmiyor. Antrenmanların sonunda hep endişeli oluyor. Karşılığında daha fazlasını istememi bekliyor, onu seks için zorlamamı bekliyor. Ama yapmadım ve yapmayacağım. Henüz değil ve burada değil.

Bu hafta her gece geliyorum çünkü o da geliyor. Gelmeden önce beni arayıp izin istemesi gerektiğini söylemeyi unutuyorum. Ona verdiğim takip cihazı ve telefonla buna ihtiyacı olduğundan değil. Ama kullanmaya başlaması gerekiyor. Yoksa telefon onun işine yaramaz ve unutulur gider. Bunu kabul edemem.

düzenlemeler.

Etrafımda geniş daireler çizerek dört ayak üzerinde sürünürken kırbacın kuyrukları sırtına hafifçe sürtünüyor. Onu evimdeki çalışma odasında eğittiğimi hayal edebiliyorum. Dizleri bu beton zemin yerine yemyeşil halının üzerinde olurdu. Onun gelişi için bir şeyler toplamaya başladım bile. Ama o henüz buna razı değil. Her gece geliyor ve ona verdiğim her emre itaat ediyor. Komutlar basit; eldeki görevler onun seçimi.

Farkında olmasa da ona çok fazla kontrol verdim. Onu kazanmak için kontrolden vazgeçmek isteyeceğimi hiç düşünmezdim, ama

Bağımlılık yapıcı. Oyun gibi.

Bir tasmayı her şeyden çok istediğini biliyorum, onu kafasına asıyordum. Gözlerinin, itaatkârlarının tasma ve kayışları olan çiftlerde nasıl oyalandığını görüyorum. Kıskanıyor. Bunu ona verebilirim ve bunu istiyorum. Her yönden benim olmasını istiyorum. Ama bunu ona burada vermek için bir nedenim yok. Buradaki hiçbir erkek aramıza giremez. Kimse denemedi bile. Hepsi boğazında deri bir şerit olsa da olmasa da onun benim olduğunun farkında.

Ve onu bu kulüpten çıkarmak için elimdeki tek pazarlık kozu o tasma.

"Dur." Lilly'ye söylüyorum, sert sesim boş odanın duvarlarında yankılanıyor, ancak komut yumuşak bir şekilde söylenmişti.

Lilly'nin nefes alış veriş hızlanıyor ve amının sıkışmasını izliyorum. Ne yapacağının söylenmesine bayılıyor. Pozisyonunu kolayca koruyor. İyi öğrenmiş. Kırbaç ya da kürekle düzeltilen her küçük hatayı hemen ezberliyor. Vücudunda dolaşan acıdan ve ardında bıraktığı hararetli zevkten hoşlanmadığı için değil. Hayır, ondan değil. Beni memnun etmek istediği için. Lilly onaylanmak istiyor.

Bunu ona verebilirim. Vermek istiyorum.

Kamçının kuyruklarının beton zemini çizmesine izin veriyorum ki duyabilsin. Onu böyle kızdırmak hoşuma gidiyor. Sırada ne yapacağımı merak etmesini sağlıyorum.

"Bu hoşuna gidiyor mu Lilly?" Üst katta bize özel bir oda satın almak istiyorum. İhtiyacım olan her türlü ekipmanla donatabilirim. Ama bu evde olmakla aynı şey değil. Ve bu anlaşmayı sadece Kulüp X'in duvarları ve sınırları içinde yapmakla ilgilenmiyorum. Neredeyse iki haftadır ona olan bu arzumu bastırıyorum.

"Evet efendim" diye cevap verirken kemerimi çözüp pantolonumun düğmelerini açıyorum. Kırbacı hafifçe kıkına vurmadan önce havaya kaldırarak birkaç kez etrafında dönüyorum. Vücudu her seferinde hafifçe ileri doğru itmesine rağmen neredeyse hiç hissetmiyor; daha fazlasını bekliyor. Bu doğal bir içgüdü.

Onu hareketsiz olmaya, oyun sırasında benden tepki beklememeye şartlandırıyorum. Ona ne verirsem onu alacak. Yine de bir parçam bunu istemiyor. Onun bu yönünü seviyorum. Alıştırılmamış olmasını seviyorum. Onu tam olarak istediğim gibi eğitebilmeyi seviyorum. O her yönden bakire.

Kırbacı arkasından havaya kaldırıyorum, mükemmel bir daire çizecek şekilde döndürüyorum ve doğrudan sağ kık yanağına indiriyorum.

Şaplak! Geldiğini görmedi. Vücudunu germesine rağmen darbeyi iyi karşıladı, ki bunu yapmamasını tercih ederdim. Gereksiz yere daha fazla acı yaratıyor ve bunun amacı onu incitmek değil. Dokunma duyusunun daha yüksek bir eşikte tutulmasını sağlamak ve bu sayede ona başka türlü verebileceğimden daha fazla zevk almasını sağlamak. Bunu biliyor, vücudunu germekten daha iyisini biliyor.

"Sırtını kıvrır!" Ona bu emri veriyorum ve o da hemen itaat ediyor. O nefesini tutup sırtındaki acının etkisinden kurtulmaya çalışırken yavaşça önünde çömelıyorum. Konuşurken elim boğazına dolanıyor, dudaklarım dudaklarına birkaç santim yaklaşıyor. "Sakin kıpırdama." Pozisyonunu korurken kalçalarının titremesini izliyorum. Bileğimin bir hareketiyle kırbaç havayı yarıyor ve sağ uyluğunun üst kısmına vuruyor. Sert bir darbe değil, hala onu ne kadar zorlayacağımı bilmiyorum, ama bundan daha fazlası, bu açıdan kırbacın kuyruklarının sadece uyluğuna mı yoksa amına da vurup vurmadığını görmem zor. Ve orasını incitmek istemediğimden eminim.

Nefes nefese kalıyor ve neredeyse sırtını dikleştiriyor, ancak içgüdüsel tepkisinden sonra sırtını biraz daha kıvrıyor. Vücudunun baştan çıkarıcı kıvrımı muhteşem. Kalçalarını hafifçe sallayarak havaya doğru inerken omzunu öpüyorum. "Sana hareket etmemeni söylemiştim, çiçek." Dudaklarına karşı alaycı bir şekilde söylüyorum.

Hızla ondan uzaklaşarak boğazını serbest bırakıyorum ve kırbacı arkama getirerek gözünden saklıyorum. Tekrar etrafında dönüyorum, dudaklarından dökülen ağır pantolonları seviyorum. Botlarımın yere çarpmasından odadaki tek ses bu. Kıçına bir göz atıyorum ve sağ tarafı güzelce kızarmış. Kırbacın kuyrukları yerlerinde kırmızı çizgiler bırakmış. Adrenalin ve teninin yaydığı kızarıklıkla birlikte bulanıklaşmışlar. Sol yanağına tekrar vuruyorum. *Şaplak!* Ve tekrar sağına.

Her seferinde bana güzel bir zevk ılığı atıyor, darbeler arasında nefes nefese kalıyor. Yine de artık hareket etmiyor. Tıpkı iyi bir kız olduğunu bildiğim gibi. Kırbacı havada şaklatmaya ve yumuşacık kıçına indirmeye devam ediyorum. Sol tarafına; sağ tarafına, sadece yanaklarına ve üst uyluklarına vuruyorum. Sırtına odaklandığı için vücudu daha az gergin. Ve kırbaçlar onu olması gerektiği gibi etkiliyor.

Etini sıcak bir acıyla selamlayan kırbaçtan uzaklaşmak için verdiği doğal tepki, kıçını havaya kaldırarak kırbacı selamlamasına dönüşür

Çarpışmadan sonra hevesle. Daha fazlasını istiyor. İşte o zaman onun orada olduğunu anlıyorum.

Elimi kızgın etinin üzerinde gezdiriyorum, amının ortasını yalamak için eğilmeden önce kıkına ve kalçalarına masaj yapıyorum. Klitorisini emiyorum ama onu boşaltamıyorum. Hareketsiz kalmaya çalışıyor, bunu biliyorum ama dengesini kaybediyor ve sırtını dikleştiriyor. O öğrenirken ben henüz ondan zevk almadım. Ama bunu değiştirmeye hazırım.

Merakı ve evcil hayvanım olması, dokunuşuma duyduğu arzu ve özleme dönüştü. Dün gece ilk kez beni memnun edip edemeyeceğini sordu. Ne demek istediğini biliyordum ama ona basit bir gerçekle cevap verdim, "zaten öylesin." Bakışlarını sertleşmiş sikimden ayırmamasına rağmen konuyu uzatmadı.

Ayağa kalkarken dudaklarımdan onun tadını yalıyorum. İtiraz etmek için hafifçe inliyor ama hemen sessizleşiyor. Kendisinininkini alacağını öğrendi, ona karşı iyiyim, bunu biliyor.

Pantolonumun fermuarını açıyorum, zonklayan sikimi çıkarıyorum ve önünde dururken bir kez ve bir kez daha okşuyorum. Göğsü ağır ve hızlı nefeslerle inip kalkıyor. Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor, bebek mavisi gözleri sikim için bana yalvarıyor. Neredeyse öne sürünüyor, sikim dudaklarına çok yakın ve o beni memnun etmek için çok istekli.

"Efendin olmak istiyorum" diyorum, gözleri aletimde, kendimi okşamamı izliyor.

"Öylesiniz efendim," diye cevap veriyor bana çaresizlik dolu nefesli bir sesle. Kalçaları tekrar sallanıyor ve uylukları sıkılıyor. çok yakın. İkimiz de biliyoruz ki gerçekten de değilim. Ben daha fazlasını istiyorum.

"Çok iyiydin çiçeğim," diyorum tatlı tatlı, "şu anda en çok ne istersin?"

Gözleri sikime odaklanıyor, ona doğru kayıyor ve sonra tekrar bakışlarıma dönüyor, "Size sakso çekmek istiyorum, efendim." "Emmek" demeden önce tereddüt ediyor, çok masumca. Kahretsin, gözlerimi açık tutmak ve boğazıma tırmanmakla tehdit eden iniltiyi tutmak zor.

Yanakları kızarıyor ve yerinde hafifçe kayıyor. Yaptığımız onca şey arasında bana ne istediğini söylemek en zoru gibi görünüyor. Arzularını dile getirme konusunda pek iyi değil. Ama öğrenecektir.

Göğsümden sert bir kıkırdama yükseliyor. "Merak etme çiçeğim, yakında bunu da yapacaksın. Başka bir şey var mı?" Ona soruyorum.

"Adını bilmek istiyorum." Bana hemen söylüyor, tereddüt etmeden, utanmadan ve tüm süre boyunca göz temasını sürdürüyor.

"Benimle eve gelirsen sana anlatırım." Ona hemen cevap verdim. Ona ne söylediğimi anlayınca gözleri hafifçe açıldı.

Bir an sessiz kaldı. İsteğimi gerçekten dikkate alıyor. Şimdiye kadar bana en çok verdiği şey bu. Ona üç gün önce sordum ve hazır olmadığını açıkça belirtti. Beklemekten yoruldum. "Yüzünü görebilir miyim?" Bana soruyor.

"Evet." Ona istediğini bildiğim cevapları vermiş olmama rağmen hâlâ tereddüt ediyor. Kalbim hızla çarpıyor, cevabını bekliyorum. Beni inkar etme. Beni istediğini biliyorum ama bakire olduğu gerçeğinin de farkında olduğunu biliyorum. Bağlanmaktan çok korkuyor.

Bana "Korkuyorum" demeden önce bir süre yere baktı.

"Öyle olmalısın." "Tam kontrol istiyorum ve bu birine verilmesi zor bir şey" derken bakışlarını tutuyorum. Nefesini çekerken gözleri yavaşça kapanıyor. Bu fikir onu tahrik ediyor; bunu en başından beri biliyordum. Yine de bu kadar dirençli olması akıllıca; buna kızamam. Belki de ona bu kadar çok şey istediğimi söyleyecek kadar ileri gitmemeliyim. Ama en azından dürüst davranıyorum.

Bir süre sonra ona "Ağzını aç," diyorum. Dediğimi yaparken gözlerini benden ayırmıyor. "Daha geniş." Nefes alışım hızlanırken, vücudum onun sırtını kıvırdığını, geniş ağzını hevesle açtığını ve beni memnun etmek için beklediğini görünce ısınıyor. Sikiimin başını tam ağzının içine yerleştiriyorum. Sadece başını. "Em."

Ağzı sikiimin başının etrafında kapanıyor, dili ucun alt tarafına masaj . Ben hafifçe geri çekilirken elleri çimento zemin üzerinde hareket ediyor, bana dokunmak, uzunluğumu okşamak ve beni boşaltmak için elinden gelen her şeyi yapmak için çaresiz.

Onu benim için bu kadar çaresiz görmek daha fazlasını arzulamama neden oluyor.

Onu ne zaman arzulasam bunu istiyorum. Buraya gelmek zorunda kalmak istemiyorum. Bıktım artık.

Aletimin etrafında inliyor ama ben geri çekiliyorum. Onu isteksiz bırakıp hafifçe öne düşüyorum. Endişe, güzel gözlerinin daha da geniş görünmesine neden oluyor. Yanlış bir şey yaptığından endişeleniyor. Yapmadı ama ona istediğini vermeye hazır değilim. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

"Bu gece benimle eve gelmeni istiyorum. Seni görmek için buraya gelmek zorunda kalmak istemiyorum." Ona karşı tamamen dürüstüm.

Kocaman gözleri gerçek bir endişeyle parlayarak bana bakıyor. "Sadece hazır olduğumdan emin değilim." Sesinde hayal kırıklığı ile yumuşak bir şekilde cevap veriyor.

Anlaşmayı tatlandırmalıyım. Buraya gelerek elde edemeyeceği bir şeyi ona sağlayabilmeliyim.

"Benimle gelirsen sana... iki yüz elli bin dolar ödeyebilirim." Ona bu teklifi yaptığımda aklımda kulübün düzenlediği açık artırma vardı. Açık artırmadan elde edeceğinden biraz daha düşük olduğunu biliyorum ama aklıma gelen ilk rakam buydu. Kiersten kabul etmese bile artık umurumda değil.

Ama dudaklarımdan döküldükleri anda pişman oluyorum. Yerinden kıpırdıyor, hâlâ saygılı bir diz çöküşle oturuyor ama ondan istediğim şekilde hareket etmenin hoş olmadığını biliyor.

"Ben fahişe değilim." Bana cevap verirken gözlerimin içine bakmıyor, mırıltının ötesine geçemiyor. Nefes alırken göğsü tekliyor gibi. Hay sikeyim.

"Bu sadece bir teşvik." Çabucak söyledim. "Seni gücendirmek istemedim.

Senin bir fahişe olmadığının tamamen farkındayım. Ve seni asla öyle görmem." Kalbim hızla çarparken ve vücudum ısınırken sözlerimi hızlıca söylüyorum. Hay sikeyim! Önünde çömelıyorum, gözleriyle buluşuyorum ve ellerini ellerime alıp ovuyorum. yatıştırıcı daireler üzerinde onu Bilekler. I görmezden gel ve gerçek o O bana tamamen itaatsizlik etti.

O kadar çaresizim ve bunu o şekilde söylemem gerektiğini bilmeliydim. "Özür dilerim, çiçeğim." Eğildim ve onu öptüm. Dudakları önce sertleşiyor, çünkü ona neden olduğum öfkeye tutunuyor, ama sonra yumuşuyor ve benimkilere yapışıyor. Vücudumdaki gerginlik azalıyor. Aferin kızıma. *Affet beni.*

"Buradan ayrılmanın senin için zor olacağını biliyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, yüzünün yanlarını avuçlayıp kendimi açıklamaya çalışıyorum. "Telaflı edilmeyi hak ediyorsun. Özellikle de senden istediğim şeyle."

"Bu doğru gelmiyor." Sakince cevap veriyor; en azından gözlerimin içine bakıyor. Aramızdaki an kayboldu. Başımı sallıyorum, göğsüm sıkışıyor, hayal kırıklığı kanıma karışıyor.

Ayağa kalktım, sikimi tekrar içeri soktum ve pantolonumu ilikledim, kendimi aptal gibi hissediyordum. Elimi ona uzattım, "Hadi gösteriyi izlemeye gidelim." Onu henüz boşaltmadım ama boşaltacağım. Her zaman yaparım. Özellikle de gösteriler sırasında. Ona sıkı bir gülümseme sunuyorum, ama sahip olduğumuz şey mahvoldu.

Kaşları çatılıyor, yüzüne kazınmış endişeyle ortaya doğru eğiliyor. Ayağa kalkıp kaşlarını çatarken gözleri kasıklarına odaklanıyor. "Özür dilerim," sesi bir kez daha beni cinsel olarak memnun etmesine izin vermediğimi anladığında çatlıyor. Zaten şu anda bunu istemezdi.

"Yanlış bir şey yapmadın," diye dürüstçe cevap veriyorum. Merdiven boşluğunun kapısı açılırken onu çıkışa yönlendiriyorum, onu bir kez daha buradan uzaklaştırıyorum ve ayrılmak için hiçbir taahhütte bulunmuyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 11

OceanofPDF.com

I

Bu beni kesinlikle bir fahişeye yapacak, kendime tekrar tekrar söylüyorum.

Daha önce hiç bir kadının para kabul ettiği bir kitap okumamıştım.

ve ben onun bir fahişe olduğunu düşünmedim. Eğer kendimi de aynı mantıkla yargılayacaksam, bu beni de fahişe yapar.

Eğer efendim'in teklifini kabul edersem. Anahtar kelime "eğer".

Hangi açıdan bakarsam bakayım, nasıl söylenirse söylensin, teklifi olumlu bir ışık altında göremiyorum.

Efendim buna teşvik dedi ama ifadenin bir önemi yok. Bir domuza istediğin kadar ruj sürebilirsin, ama o hala bir domuzdur. İsteddiği şey benimle bir sözleşme yapmaktı.

Fahişelik de bu değil mi zaten? Rıza gösteren iki yetişkin arasında seks ve para içeren bir sözleşme?

Öfke boğazımı yakıyor.

Bana ödeme yapmayı teklif ettiği için kendimi aşağılanmış hissediyorum. Onunla yaşadığım deneyimi değersizleştirdi. Neden bana para teklif etme ihtiyacı hissettiğini bile bilmiyorum. Beni kulüpten çıkarma teklifini reddettikten sonra bu kadar ucuz olduğumu ve satın alınabileceğimi mi düşündü?

Gözlerindeki arzu dolu bakışı hatırlayarak tırnağımı ısııyorum. Ben de onu istiyorum.

Baştan çıktım. Teklif ettiği para hayatımda çok büyük bir fark yaratabilirdi. Öğrenci kredilerimi, araba taksitlerimi ödeyebilir ve parayı gelecekteki yatırımlarım için saklayabilirdim. Bu parayla yapabileceğim şeyler hiç de az değil. Ve bu onu elde edeceğim anlamına geliyor. Geceleri beni uyutmayan yasak arzumu gerçekleştirebilirim.

Onunla ne istersen yap. Yine de fahişе olduğun anlamına gelecek, diye fısıldıyor kafamın arkasındaki o sinir bozucu ses.

Dişlerimi sıkıyorum, teklifini düşündüğüm için bile kızgınım. Ama aynı zamanda bunu düşünmek bile nefesimi kesiyor. *Para* alma fikri bile vücudumu heyecan ve coşkuyla ürpertiyor. Bu yasak bir şey. Ve bu da başlı başına cezbedici.

"Ama ben bir fahişе değilim." Mırıldanıyorum, masamdaki ders kitabını kapatıyorum. Zaten ona odaklanabilecek gibi değildim.

Onunla her birlikte olduğumda kendimi güvende hissediyorum. Gözlerinin arkasında beni korkutan bir şey olsa da, beni uyaran bir şey olsa da, beni ona çeken şey bu. Beni tahrik etme şeklini ve beni nasıl boşalttığını seviyorum. Daha önce hiç kimseyle bu kadar yoğun bir cinsel deneyim yaşamamıştım. Ve sanırım... Yine tırnağımı ısıyorum, amaçsızca karşıya bakıyorum, sanırım kendimi ona vermek istiyorum.

Bundan kurtulmam gerek. Hiç teklif etmemiş gibi davranmak istiyorum ama kulüp eylemlerinin güvenliğinin ötesine geçmem konusunun tekrar gündeme geleceğini biliyorum. Sadece bu da değil, kendini benden saklamaya devam edecek. İlk başta ne yaptığını anlamamıştım ama şimdi tam olarak neyin peşinde olduğunu biliyorum. Mutlu olmalıyım, onun için itaatkâr bir evcil hayvan olmanın tüm ödülleri alıyorum ve onu en ufak bir şekilde memnun etmek zorunda değilim. Ama istiyorum. Buna *ihtiyacım varmış* gibi hissediyorum. Daha da kötüsü, onu hayal kırıklığına uğrattığımı düşündükçe midem bulanıyor. O bana çok şey veriyor ama ben ona hiçbir şey vermiyorum. İnliyorum, boynumu geriye atıyorum ve tavana bakıyorum. Bu neden bu kadar karmaşık? Neden normal olamıyorum?

Dizüstü bilgisayarımı açıp kitabım için hazırladığım belgeyi açıyorum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve başka bir şeye, *herhangi bir* şeye odaklanmaya hazırım. Parmaklarım tuşlara dokunmak ve romantizm dünyasında kaybolmak suretiyle tüm hayal kırıklığımı dışarı atmak için kaşınıyor. Boş Word belgesinin ekranında yanıp sönen imlece birkaç dakika boyunca bakarken, ilham almak için kafamda Sir'le olan görüntülerimi gözden geçiriyorum. Nefesim sığ geliyor ve kalçalarım sıkılıyor. Bir süre sonra gözlerimi kapatıyorum, ellerimi tuşların üzerine koyuyorum ve gözlerimin önünde canlanan sahneyi yazmaya başlıyorum.

Saat sekizi çeyrek geçiyor ve ben onu aklımdan çıkaramıyorum. Yontulmuş, yakışıklı gülümsemesi, kaya gibi sert karın kasları ve 10 inçlik kalın siki. Hay sikeyim. Çok seksi. Arkaya doğru kaymış siyah saçlarını ya da bana bakışını düşünmeden edemiyorum. İnanılmaz gözleri, tenimi arzuyla yakan bir yoğunlukla beni delip geçiyor. Daha önce bana bu şekilde bakan bir erkekle tanışmamıştım.

bana hissettiren kişi. Elleri vücudumu okşuyor, her kıvrımda geziniyor, bana kendimi bir mülkmüşüm gibi hissettiriyor. Sanki bana sahipmiş gibi.

Dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor, kendimi aşağı doğru sıkarken hissediyorum. Elleri üzerimde olsun, beni okşasın, beni hissetsin istiyorum. Sertçe becerilmek istiyorum ve...

Gözlerim tekrar açıldı ve derin bir nefes alarak ellerimi tuşlardan çektim. Son pasaja kendimi kaptırmıştım. Boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum ve koltuğumda kayıyorum. Utanmamalıydım, bazı kitaplar bunun içindir. Nefesim hızlanırken bir elimi göğsüme koyuyorum. Ama kahramanımın tüm kitap boyunca azgın bir boynuzlu köpek gibi görünmesini istemiyorum. En azından başroldeki erkekten daha azgın değil.

Bu hikayenin...

Dudaklarımı büzüyorum, sadece seksle ilgili olan bir şeyi nasıl *daha fazla* bir şey haline getirebileceğimi merak ediyorum. Sir'ün gözlerindeki karanlık hemen aklıma geliyor. Bana bakıyorlar, onlar hakkında yazmam için beni cezbediyorlar. Geçmişinde onu bugün olduğu gibi hükmedici bir adam yapan şeyler hakkında. Dirseğimi masaya koyuyorum, bana anlatıp anlatmayacağını merak ederken işaret parmağım alt dudağıma dokunuyor. Kahramanımı hayal ediyorum, soracak cesareti vardı. Eğer Sör gibi bir adamla tanışsaydı.

O ne yapardı? Alt dudağıma çiğneyerek bir süre orada oturuyor ve bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Ama tek düşünebildiğim, kitabımdaki kadın kahramanın benim sahip olmadığım cesarete ve güce nasıl sahip olduğu.

Bir süre sonra oturduğum yerden kalkıyorum ve birçok romanımdan birinden ilham almaya karar veriyorum. Kıçım koltuktan ayrılır ayrılmaz, haber veren bir ping sesi duyuyorum. Ekranımda beliren e-posta bildirimine tıklayarak koltuğuma geri yaslanıyorum.

Gönderene burnumu kırıştırıyorum. Danışmanlık bölümünün müdüründen. Ne hakkında olabileceğini merak ediyorum. Konu satırını okuduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ne oluyor lan?

Kimden: James

Cricket'a: Lilly

Wade

Konu: İşten Ayrılma Bildirimi

Sayın Lilly Wade,

Bu e-postayı almanızın nedeni, eyalet kanun koyucuları tarafından fonları kesilen bir danışmanlık staj programının parçası olmanızdır.

Geçtiğimiz yıl boyunca İhtiyaç Sahibi Çocuklar Vakfı, programımızın finansmanını korumak için dişiyle tırnağıyla mücadele etti. Dezavantajlı çocukların hayatta adil bir şans elde edebilmeleri için ihtiyaç duydukları yardımı almalarının ne kadar önemli olduğunun farkındayız.

Ne yazık ki, belediye meclisi böyle düşünmüyor ve Children in Need Foundation'ın çalışmasını sağlayan fonları elinden almak için oy kullandı.

Bunun anlamı, bu program kapsamında çalışan tüm üyelerin işine derhal son verildiği ve artık Eğitim Bakanlığı tarafından istihdam edilmeyeceğinizdir.

Birçoğunuzun bu çocuklara ne kadar değer verdiğinizi ve onların hayatlarında nasıl bir fark yaratmak istediğinizi bilerek, tüm çalışan çalışanlarımıza bu mesajı göndermek zorunda kalmak bizi derinden üzdü.

Dünyanın sizin gibi daha fazla insana ihtiyacı var ve tüm Children in Need ailesi olarak size gelecekteki iş hayatınızda başarılar diliyoruz. Gelecekteki herhangi bir işveren için bizi referans olarak kullanmaktan çekinmeyin, hepiniz en yüksek ve en parlak tavsiyemizi alacaksınız.

Bu arada, gelecekte finansman için elimizden gelen her şeyi yapacağız.

,

James Cricket

Children in Need Vakfı Başkanı ve CEO'su

Orada oturup ekrana bakarken vücudum buz gibi, şoktan uyuşmuş bir halde. Az önce okuduklarıma inanamıyorum. Gözlerim her kelimedede duruyor, ekranda yazılanları anlamak istemiyorum. Bunun acımasız bir şaka olduğunu umuyorum. Ama gönderenin adresini kontrol ettiğimde, bunun gerçek olduğunu anlıyorum. Bir anda şakaklarımda zonklayan bir ağrı hissediyorum. İrkiliyorum ve aniden zonklayan şakaklarımı ovuşturarak nefes alıyorum. Harika. Şimdi de lanet bir baş ağrım var.

Her şeyin geçmesini umarak şakaklarıma masaj yapmaya devam ediyorum. Bunun ne kadar ani olduğunu anlayamıyorum. Bunu gerçekten beklemiyordum. Kalbim göğsümde sıkışıyor ve bu beni gerçekten etkiliyor. Az önce işimi kaybettim. Lanet olası işimi kaybettim. Ve çocuklar... Siktir. Sadece nefes almaya odaklandığımda başımdaki çarpıntı şiddetleniyor.

Bir süredir bu işe güvenebileceğimi, okulu bitirene kadar çalışacağımı biliyordum.

Ne kadar da yanılmışım. Makul bir süre içinde başka bir iş bulamazsam tüm yaşam koşullarım tehlikeye girecek. *daha yeni* taşındım. Sandalyemde arkama yaslanıp nefesimi sakinleştirmeye ve baş ağrısından çalışıyorum. Gözlerimden yaşlar süzölmek üzere ama buna izin vermeyeceğim. bir şey için ağlamayacağım. Sandalyemde ileri geri sallanıyorum, yoga dersinde öğrendiğim gibi rahatlatıcı nefesler alıyorum. Bunu düzelteceğim. Bir yolunu bulacağım. Her zaman bir yol vardır.

Ne yapacağımı bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım.

Tam sakinleşmeye başladığımı hissettiğim anda telefonum çalıyor, tiz bip sesi başımın daha da zonklamasına neden oluyor. Bir an için cevap vermemeyi düşündüm ama sonra işimden mucizevi bir haber için arıyor olabileceğini düşündüm ve hemen cevap verdim.

"Alo?" Nefes nefese cevap veriyorum, umut göğsümde yükseliyor. Danışmanlık yöneticilerinden biri olmalı. Lütfen Tanrım, öyle olsun.

"Bayan Wade?" Tanıdık gelen derin ve otoriter bir ses soruyor. Gözlerimi kısarak sesi tanımaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Çaresizlik içinde inliyorum. Telefonu kulağıma götürürken sol elimle başımın zonklayan ağrısını ovuyor, gözlerimi kapatıyor ve bu kâbustan uyanmayı diliyorum. Bu benim peri masalı anlatmak için aradığım işim değil. Bu daha da kötü bir haber. Bunu biliyorum.

"Evet?" Sesimi sabit tutmaya çalışsam da yıkılmama ramak kalmıştı.

"Ben Ceza İnfaz Kurumu'ndan Memur Johnathan Johnson.

Geçen gün telesekreterime Zach White için bir sesli mesaj bırakmışsınız."

Ağzım kuruyor ve cevap vermek için çaba bile gösteremiyorum.

"Zachery White'ın üçüncü bir suç işlediği için hapiste olduğunu bildirmek için arıyorum." Dizüstü bilgisayarım önümde olmasaydı, kafamı masaya vururdum. Bugün zalim bir şakadan başka bir şey değil.

"Suç neydi?" Sesim ancak fısıltıyı geçerek soruyorum. Kalbim göğsümde sıkışıyor ve boğazım düğümleniyor. Eyalette üç vuruş yasası var. Dirseklerim masaya düşerken elim yüzümde geziniyor, sol dirseğim klavyeye çarpıyor. Şu anda o kadar üzgün ve öfkeliyim ki her şeyi masamdan itmek istiyorum. Çok duygusalım ve bunalmış hissediyorum.

"Vandalizm. O ve birkaç çocuk daha yaşlı bir kadının arazisine gidip evinin yan tarafını spreyl boyayla boyamışlar." Memur Johnson bir homurdanıyor

alaycı bir homurtu. "Kadına neredeyse kalp krizi geçirtiyorlardı."

Gözlerimi kapatıyorum, Zach'in birlikte takıldığı çocuk kalabalığını hatırladıkça şakaklarım daha da sert atıyor. Neden o çocuk arabaya binip benimle gelmedi ki? Ona yardım etmek için uzun bir yol kat ederdi ve bunların hiçbirisi olmazdı. Gözlerim kapanırken başımı sallıyorum ve keşke zamanda geriye gidip onu yakalayabilseydim diyorum. Ama insanları değiştirmeye zorlayamazsınız. Onu doğru kararı vermeye zorlayamam. Kimse zorlayamaz.

Şimdi işler boka sardı.

Keskin bir acı kafatasımı delip geçiyor. *Tanrım*. Şu anda kesinlikle daha fazla boka ihtiyacım yok.

Memur Johnson belli ki iç çektiğimi duyuyor ve bunun ardındaki öfke ve üzüntüyü sezmiş olmalı ki hemen konuşuyor. "Endişelenmeyin Bayan Wade, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en iyi çocuk ıslah programlarından biri olan The Boy's Academy'ye gönderilmesini öneriyorum. Oğlunuzu yola getirecek bir şey varsa, o da burasıdır. Kusursuz bir sicili var."

Memur Johnson'ın sesi çok umutlu ve iyimser geliyor. Bunun benim iyiliğim için olduğundan şüpheleniyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum. Şu anda yapamam. Akademi birkaç ilçe ötede. Onu oraya götürmek için iplerin çekilmesi gerekecek. Yine de bu beni mutlu ediyor çünkü gerçekten iyi bir ünü var. Nefes alıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. Ben ona yardım edemedim ama belki onlar edebilir. Zach'i yüzüstü bırakmışım gibi hissediyorum.

"Tamam," diyorum güçlü görünmeye çalışarak ama sesim çatallaşıyor. "Beni arayıp haber verdiğiniz için teşekkür ederim Memur Johnson. Mümkün olan en kısa sürede Zach'e ulaşmaya çalışacağım. Size harika bir gün dilerim."

"Zach o programa girdiğinde her şey yoluna girecek Bayan Wade," diye beni son bir kez daha ikna etmeye çalışıyor Jonathan. "Merak etmeyin. Göreceksiniz."

Hat kesiliyor ve baş ağrım on kat artıyor, başım mingeneye sıkışmış gibi çarpıyor.

Tam da işler daha kötüye gidemez diye düşünürken, daha fazla şey başıma geldi. Şimdi işimi ve muhtemelen Zach'i bir günde kaybettim. Bu midemi bulandırıyor.

Gözlerimi açtığımda e-postanın hâlâ ekranda olduğunu görüyorum. İşten çıkarıldığımı ve programın artık var olmadığını söyleyen bir e-posta.

Bir iş bulmam lazım. *Çabuk*. Program için kaynak yaratmanın bir yolunu bulmalıyım. Yapılacaklar listem daha da uzadı. Kiram için paraya ihtiyacım var ve

Ne yazık ki işimi kaybettim diye faturalar gelmeyi kesmeyecek.

Birden Sir'ün teklifini hatırlayınca kalbim küt atıyor.

Hayır, diyorum kendime, başımı sallayarak. Hayatta olmaz. O kadar alçalamam.

Elbette, kendimi desteklemek için başka bir yol bulabilirim. Ancak aklıma gelen her seçenek muazzam bir zaman ve çalışma gerektiriyor. Benim sahip olamayacağım bir zaman.

Efendim'in teklifi anında. *Çok kolay.* Ve bir kerede sahip olmayı hayal edebileceğimden daha fazla para.

Hangi yolu izlemem gerektiğini bilmek için Einstein olmama gerek yok. Yine de bu beni daha iyi hissettirmiyor.

Siktir et. Onunla olmaktan zevk almıyor değilim. Sanki bana teklif ettiği şeyin hayalini kurmuyormuşum gibi.

Derin bir nefes çekerek yanlarına gittim ve Beyefendinin bana verdiği telefonu aldım. Numarasını ve mesaj ekranını açtığımda başım daha da sert atıyor, sanki beni uyarıyor.

Ona bakarken kalbim baş ağrıyla birlikte çarpıyor. Zihnimdeki her şey telefonu bırakmam için bağılıyor ama ellerim kendiliğinden hareket ediyor.

Mesajı okurken gözlerimi kapatıyorum.

Efendim,

Teklifiniz hakkında ne zaman konuşabiliriz?

OceanofPDF.com

CHAPTER 12

OceanofPDF.com

JOSEPH

K

iersten çok kızgın. Bana yapmamamı söylediği şeyi yaptığımı ona söylemek zorunda değildim. Ama söyledim.

Neden bilmiyorum, şimdi bakıyorum da

Bu mesajlardan ve telefon görüşmelerinden kaçıyorum. Kendimi kimseye açıklamak zorunda değilim. Yapabileceği tek şey beni kulübünden atmak. Onu incittiğim ve kurallarını çiğnediğim için üzgünüm ama istediğimi elde etmeme engel olmasına izin vermeyeceğim.

Ve Lilly'yi istiyorum.

Şef garsonun Lilly ile birlikte koridordan geçtiğini gördüğümde restoranın arka tarafındaki yemek masasında oturduğum yerden kalkıyorum. Onlara doğru yürürken ceketimin düğmelerini ilikliyorum.

Paltosunu çoktan kontrol etmiş olmalı, çünkü giydiği ince dantel elbise Ocak ayının soğuk havasında donmasına neden olabilirdi. Siyah kumaş kıvrımlarına yapışıyor ve uyluğunun tam ortasında bitiyor. En dikkat çekici olan açıkta kalan omuzları, omuzlarından gevşekçe sarkan dantel askıları. Çok baştan çıkarıcı. Beni hiç kimsenin çağırmadığı kadar çağırıyor.

Kesinlikle nefes kesici. Dudakları daha önce hiç görmediğim kadar koyu kırmızı. Yaptığı diğer makyajlar sadece doğal güzelliğini vurguluyor. Uzun sarı saçları gevşek bir topuz yapılmış ve hafif dağınık görünüyor.

Lilly beni gördüğü anda nefesini içine çekiyor ve küçük bir adım geri atıyor. Belli ki gergin. Şef garsona başımı sallayarak siktirip gidebileceğini söylüyorum ve Lilly'nin elini kendi elime alıp kolumu sırtına doluyorum.

Benimle birlikte yürüyor, adımları eşit, ama gözlerini dikmiş önüne bakıyor. Onun sıkıntısı karşısında boğazım düğümleniyor. Onu karşımdaki koltuğuna götürüp sandalyesini çekiyorum ve yardım ediyorum. Umutsuzca yardıma ihtiyacı var, neredeyse titriyor.

Merakla ona bakarak yerime oturuyorum. Kalbimin göğsümdeki güm güm sesi daha da yükseliyor. Bu hiç de hayal ettiğim gibi başlamıyor.

"Teşekkür ," diyor endişeyle, sonunda gözlerimin içine bakarak.

Küçük elleriyle masanın üzerindeki beyaz peçeteyi alıp kucağına koyuyor, peçeteyi düzeltiyor ve hafifçe sakinleşiyor gibi görünüyor. Ama sonra gözleri masanın üzerindeki kâğıt yığınının takılıyor. Hevesli ve heyecanlı görünmek yerine, kararsız ve korkmuş görünüyor.

Beklediğim bu değildi. Neden sonunda kabul ettiğini bilmiyordum ama bu kadar korkmasını beklemiyordum.

"Seni rahatsız eden ne?" soruyorum.

Kucağındaki peçeteyi gergin bir şekilde çeviriyor ve derin bir nefes alıyor. Gözleri kapalıyken ağzı açılıyor ama sonra başını sallıyor, bir dirseğini masaya koyuyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

Belli ki iyi değil. Ona ne oldu bilmiyorum ama her neyse, hoşuma gitmiyor. Onu hiç böyle görmemiştim.

Elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde önündeki masaya koyuyorum. "Bana şimdi söylemeni istiyorum, çiçeğim." dediğimde gözleri açılıyor.

Güzel geyik gözleriyle bakışlarımı tutuyor, "İşimi kaybettim," sesi kısık.

Demek mesele para. Belki de ödemeyi teklif etmem o kadar da kötü bir şey değildir.

"Tüm departman finansmanını kaybetti." diye ekliyor. Boğazını temizlerken gözleri önündeki su bardağında, önümde yıkılışını izliyorum. Kalbim onun için acıyor.

Başını iki yana sallayıp yutkunuyor ve boş gözlerle beni geçip duvara bakıyor. "Yani artık-" diye tekrar boğazını temizliyor ve devam etmeden önce hızlıca bir yudum su alıyor. "Yani okullarda daha fazla program yok ve bunu nasıl değiştireceğimi ya da nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Finansman mı?" Ben soruyorum. Ne istersem onu finanse edebilirim. Parmaklarım önümdeki soğuk su bardağında kayarken kalbim göğsümde çarpıyor. Onun parlak zırhlı şövalyesi olabilirim.

"Başı biraz belaya girmiş, imkanları kısıtlı çocuklarla çalışıyorum." Kararsız bir nefes alıyor ama bu onu sakinleştiriyor gibi görünüyor. "Bu sadece

Okulumun son dönemini bitirene kadar staj yapacağım." Derin bir nefes alıyor ve ekliyor: "Gelecek dönem son iki sınıf açılana kadar bu dönem hem işim hem de eğitimim olacak." Dilimin ucundaki soruyu yanıtlarken mavi gözleri benimkilerle buluşuyor: "Aralık ayında işim bitecek." Koltuğuna yeniden yerleşiyor ve sonunda elini benimkine koyuyor. "Üzgünüm, biliyorum."

Özür dilemeye başladı ama sözünü kestim. "Özür dileme," diyerek başparmaklarımla parmak eklemlerinin arkasını ovuyorum ve elini rahatlatıcı bir şekilde sıkıyorum. "Demek yaptığın şey bu?"

Başını sallıyor, dudaklarından küçük bir onay geliyor, "evet."

Bana hiç benzemiyor. O iyi ve saf, çok tatlı ve masum. Bir an için bundan vazgeçmeyi düşündüm. Ona parayı verip yoluma devam edebilirdim, kulüpte devam etsek de etmesek de.

Ama onu *istiyorum*. Ve uzun zamandır hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi istememiştim. Belki de ondan ve durumdan faydalandığım için bu beni bir pislik yapıyor. Umurumda değil. İhtiyacı olduğunu bildiğim halde bunu teklif etmedim. Hiçbir zaman parlak zırhlı bir şövalye olduğumu iddia etmedim. Herkes benim kötü adam olduğumu biliyor.

Kâğıtları önüne itiyorum, elini bırakıyorum ve sözleşmeye geri dönüyorum. Buraya gelmesinin bir sebebi var. O istekli ve savunmasızken saldırmalıyım.

"Bir göz atın ve beğenip beğenmediğinize bakın." Bu sözleri söylerken Lilly'nin sağ omzunun üzerinden yukarı baktım ve kırmızı şarap sürahisini tutan garsonu gördüm. Çiçeğim gelmeden hemen önce Cabernet'i seçtim.

Lilly'nin gözleri kâğıtlara takıldığında, adamın varlığı onu ürkütür; kâğıtları göğsüne yaklaştırarak adamın görüş alanından saklar. Ama aynı zamanda dikkatleri hem kendisine hem de kâğıtlara çekiyor. Sırıtişımı kırmızı şarap kadehinin arkasına saklıyorum, hafifçe çeviriyorum ve bir yudum almadan önce tatlı kokuları içime çekiyorum.

Garsona başımı sallayarak istediğimi belirtiyorum ve bardağı tekrar yerine koyuyorum. Garson önce benimkini, sonra da onunkini doldururken gözlerimi Lilly'den ayıramıyorum. Kalbinin göğsünden fırlayacakmış gibi attığını duyabiliyorum. Bu onun aşına olduğu bir şeyi kabul etmesi değil. Henüz bana bakire olduğunu söylemedi. Bunu hafife almıyorum.

Bu Kulüp X'te bir açık artırma olmasa da, yine de aynı önlemleri alıyorum. Garson ayrılırken arkasından bir başkası geliyor ve ordövr tepsisini bırakıyor. Gümüş çakıl taşlı tepside düzgünce dizilmiş iki

mini havyar parfeleri, ince armut dilimleri üzerinde keçi peynirli pancetta cipsleri, biber ve kekikle marine edilmiş mozzarella ve çeşitli zeytinler, yumuşak peynirler ve traşlanmış etler.

Çiçeğimin ne yemekten gerçekten hoşlandığından henüz emin değilim ama kısa süre içinde öğreneceğim. Lilly'nin gözleri önce tepsiye sonra da garsonlara takılıyor, ikisi de bize arkalarını dönüp bizi yalnız bırakıyor ve istediğim gibi özel yemeğimizi yiyoruz. Gözleri tepsideki hiçbir şeye takılmıyor, onun yerine sözleşmeyi tekrar masaya koyuyor ve her satıra odaklanıyor.

"Önce yemek ister misin?" Ağzıma bir zeytin atarak ona soruyorum.

Başını hafifçe sallıyor ve sözleşmeyi okumaya devam ediyor, sonra ne yaptığını fark ederek gözleri açılıyor. Gözlerinde hafif bir korkuyla bana bakıyor, "Hayır, teşekkür ederim efendim."

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan başımı bir kez sallıyorum. "Buranın, yeni bir ortamın farklı olduğunu biliyorum" demeden önce vücudu kaskatı kesilmiş bir halde bekliyor. Parmak uçlarımdaki tuzu hızla yalayıp kucağımdaki bez peçeteye siliyorum, gözleri ağzıma kayıyor. "Benimle eve geldiğinde de böyle olacak. Ama *her* zaman ve *her* ortamda senin efendin olmama alışacaksın."

Nefesini içine çekiyor ve "evet efendim" diye cevap verirken gözleri şehvetle bulutlanıyor. Bakışlarımı kaçırmıyor, okumaya devam etmek için izin vermemi bekliyor. Ne kadar iyi bir kız. Elindeki kâğıtlara doğru başımı salladım, "Devam et."

Kontratı neredeyse ezberledim.

Sözleşme 13 Ocak 2017 tarihinde aşağıdaki katılımcılar tarafından imzalanacaktır.

Usta: Joseph Levi. Köle:

Lilly Wade.

Efendi ve köle ihtiyaçlarının tanımı.

Efendi, uygun gördüğü her türlü ihtiyacı için kölenin her zaman kendisine hazır olmasını talep eder.

Kölenin her zaman güvende olması ve efendisinin uygun görmediği zamanlarda serbest bırakılması gerekir. Bu serbest dönemlerde ceza verilmeyecektir, ancak köle konumuna saygı göstermeye ve efendisine uygun şekilde hitap etmeye devam etmelidir.

Efendi ve köle sorumluluklarının tanımı.

Lilly Wade, bedeniyle olduğu kadar zihniyle de efendisine her bakımdan itaat etmeyi kabul eder. Ayrıca gerektiğinde güvenli kelimesi olan lolipodu kullanmaktan sorumludur ve efendisinin bu güvenli kelimenin kullanımına saygı duyacağına güvenmektedir.

Bedenini efendisinin uygun gördüğü her türlü kullanım için her zaman hazır tutacaktır.

Joseph Levi onun bedenini kendi güvenliği çerçevesinde istediği şekilde kullanabilir.

Lilly, sahibinin sorularını dürüstçe ve doğrudan yanıtlamakla sorumludur ve fiziksel ve duygusal durumu hakkında bilmesi gereken her türlü bilgiyi gönüllü olarak verecektir.

Bunu sızlanma ve şikayet etme izni olarak yorumlamamalıdır. Efendisine her zaman saygılı bir şekilde hitap etmelidir.

Bir cezanın ne zaman ve neden verildiğini açıkça belirtmek yöneticinin sorumluluğundadır.

Köle toplum içinde ilişkisine dikkat çekmeyecek şekilde davranacaktır.

Bu anlaşmanın hiçbir bölümü Lilly'nin kariyerine, fiziksel veya duygusal sağlığına müdahale etmeyecektir.

Lilly Wade, kendi özgür iradesiyle, 14 Ocak 2017 öğle vakti başlayıp 14 Şubat 2017 öğle vakti sona erecek süre boyunca kendisini Efendi Joseph Levi'ye kölelik olarak sunmaktadır.

Her iki taraf da bu sözleşmenin yasal olarak uygulanabilir olmadığını not etmeli ve kabul etmelidir. Bu sözleşme ilişkiyi yönlendirmeye yardımcı olacak bir araçtır ve parasal kazançlar Lilly'ye tazminat olarak iki yüz elli dolar şeklinde sağlanacaktır. Köle Lilly Wade, sözleşme süresi boyunca Joseph Levi'yi efendisi olarak kaybetme korkusu olmadan istediği zaman ayrılabilir. Ancak geri dönmesi halinde cezalandırılacaktır.

Aşağıdaki imzamlarla, sözleşme için ayrıntılı ve ana hatlarıyla belirtilenleri kabul etmeyi ve bunlara uymayı kabul ediyorum. Yukarıda belirtilmiştir.

Köle, Lilly Wade _____

Tarih _____

Lilly tereddütle bana bakıyor, "Joseph?" Adımı usulca söylüyor, dudaklarından çıkan ses çok tatlı. hep nefret etmişimdir ama ondan duymak, gözlerindeki o bakışla, adımla gurur duymamı sağlıyor.

Ellerimi masanın üzerinde kenetliyorum ve bir kez başımı sallıyorum, onun bebek hüznünü tutuyorum.

Sözleşmeye dönmeden önce utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Şartlar pazarlığa açık," diyorum kolayca, zindanda ağzımdan kaçırdığım miktarı kabul edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum. Açık artırmaya çıksa alacağı minimum miktar bu. Daha fazlasını teklif etmeliyim ama istersem sözleşmeyi bir sonraki aya uzatma fırsatını açık tutmayı tercih ederim.

"Bu sözleşme Sevgililer Günü'nde bitiyor." Bu bir açıklama olmasına rağmen, Lilly bana bir soruymuş gibi bakıyor.

"Evet," diye tekrar başımı salladım, "tam bir ay oldu."

Soluk mavi gözlerinin derinliklerine bakıyorum, bana bakire olduğunu söylemesini istiyorum. Parmaklarım onun daracık amcığına girmeyeli günler oldu ama kızlık zarını hâlâ parmaklarımın ucunda hissedebiliyorum. Ona dokunulmadığını biliyorum ve imzalamadan önce bana söylemesini bekliyorum.

Bana bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor ama söylemiyor. Onun yerine evraklara dönüyor ama okumuyor. Gözleri imzalaması gereken satıra odaklanmış durumda.

"Eğer bu konuda rahat değilsen..." Ona bir çıkış yolu verdiğim için bile kendimden nefret ediyorum. Ama o anda, gözlerindeki kırılganlığın kurbanı oluyorum.

"Seni becermek istiyorum," diye ağzından geçiriyor Lilly, iki eliyle ağzını kapatarak. Yanakları güzel bir utanç kızarıklığıyla parlıyor.

Küçük patlaması çok sevimli olsa da, buna hazır olduğundan emin olmalıyım. "Ama kölem olmaya hazır mısınız? Bir ay boyunca kendini her şeyiyle bana vermeye?"

Lilly gözlerimin içine bakarken önce derin bir nefes alıyor, sonra bir nefes daha. Başını sallıyor ve tek kelime etmeden masanın üzerindeki kalemi alıp satıra imzasını atıyor.

CHAPTER 13

OceanofPDF.com

I

Bir atleti daha paketlerken saçımın bir telini gözlerimden uzaklaştırıyorum, aklımdan tek bir düşünce geçiyor.

Sadece bir ay.

Parayı kabul etme konusunda kendimi daha iyi hissetmek için sabahtan beri kendime söylediğim bir şey bu. Bununla birlikte, *30 gün sonra özgür olacağım*. Bu sözler biraz yardımcı oluyor ama sözleşmeyle ilgili endişelerimi tamamen gidermiyor. Her satırını birkaç kez gözden geçirdim. İlk geldiğimde Madam Lynn'in bana kulüpte gösterdiği sözleşmelere hiç benzemiyordu. İlgilendiğim ya da ilgilenmediğim şeyler için özel kutular yoktu. Son satırda belirtilen sert ya da yumuşak sınırlar yoktu.

Onun kölesi olmayı kabul ediyordum. Bu kadar.

Bu düşünceyle kalbim küt küt atıyor, nefesim hızlanıyor. Tüm sözleşme Joseph'in ellerinde. Bu beni çok korkutuyor ama aynı zamanda da tahrik ediyor. Bu bir paradoks.

Bu adama üzerimde tam kontrol vermenin beni tamamen çılgına çeviren bir yanı var.

ama . Onu istiyorum. *Onu* istiyorum.

Ona bekaretimi vereceğimden hiç şüphem yok. *V-kartımı*. Benim için kutsal bir şey olduğundan değil, kendimi bildim bileli sakladığım bir şey. Sadece hiç... bekaretimi vermek isteyeceğim biriyle birlikte olmadım. Evlenene kadar beklemiyordum. Sadece beni tahrik eden ve beni aynı derecede isteyen birini bulana kadar bekledim. Joseph kesinlikle o adam.

Adamı çok az tanıyorum ve işte buradayım, bile bile kendimi ele vermek üzereyim. Bunu yapmamalıydım. Daha iyi bilmeliydim. Aynı zamanda, aramızda daha önce kimseyle yaşamadığım bir şeyler olduğunu düşünmeden edemiyorum. Yatağımın üzerindeki küçük yığının içine bir atlet daha atıyorum.

Belki de sadece haklı çıkarmaya çalışıyorum.

Aşk romanlarımdaki kahramanlardan birine çok benziyor; yakışıklı, karanlık, düşünceli, gizemli ve büyük olasılıkla kalp tellerinizi çekecek hasarlı bir geçmiş saklıyor. Beni ona çeken şeylerden biri de bu; yaşayan, nefes alan bir fantezi gibi görünüyor.

Ama kendime hatırlatmam gerek. Bu bir fantezi değil. Bu gerçek hayat. Ve kendimi ciddi bir pisliğin içine soktum. Ama henüz kafama dank etmedi. Ne zaman olacağından da emin değilim. Joseph'in romantikleştirilmiş versiyonuna aşık oldum.

Şimdi bile, sözleşme konusunda kendimi rahat hissetmemi sağlamak için ne kadar endişeli görüldüğünü görünce kalbim çarpıyor.

Yatağımın üzerindeki yığına bakıyorum ve bana sadece beni mutlu eden şeyleri yanımda getirmemi söylediğini hatırlıyorum. Yarıya kadar doldurulmuş çantama bakıyorum ve şu ana kadar nelere sahip olduğumu görmeye çalışıyorum. En sevdiğim kitaplarım ve yeni aldığım Kindle'ımda okunacaklar listesindeki pek çok kitap indirilmiş durumda ama birkaç şey eksik.

Listeme bir göz atıyorum ve hala almam gereken şeyleri sıralıyorum ve sonra onları toplamaya başlıyorum.

Yatağımın üzerinde duran ve uyurken dizlerimi desteklemek için kullandığım küçük mavi yastığı alıp spor çantama atıyorum. Banyoya girip aromaterapi yağlarımı ve vişneli banyo bombalarımı alıp küçük hijyen çantama dolduruyorum. Oradayken biraz oje ve rafta asılı duran üç favori dantel geceliğimi alıyorum. Parmaklarımı dantellerin üzerinde gezdiriyorum; Sir'ün bana hediye ettikleri kadar güzel değiller ama belki beğenir.

Ne söyleyeceğini hayal ederken vücudum ısınıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bu düşünce zincirini durduruyorum.

Banyodan kişisel eşyalarımı çıkıyorum ve listemi gözden geçirip atlamış olabileceğim diğer şeyleri alıyorum. Rahat çoraplar ve gerçekten mutlu olduğumda giydiğim flanel pijama pantolonlar.

Mutfakta, çiftçi pazarından aldığım ve çok sevdiğim ev yapımı çaydan bir kutu alıyorum. Paketlemeye başladım ama

Sonra duraksıyorum, acaba bunları kullanmama izin verecek mi diye. Hatırlamak zorundayım. O bana sahip. Hoşuma gitse de gitmese de dediklerini yapmak zorundayım.

Yani en sevdiğim çayı içmemi istemiyorsa, içemem.

Sözleşmeyi imzalama kararından şüphe etmeye başladığımda endişeden karnıma ağırlar giriyor. Ne yapmam gerektiğinin söylendiği 30 günü atlatıp atlatamayacağımdan emin değilim. Yapabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor ama düşündüğümünden daha zor olabilir.

Bir sözleşme olsa bile, zaman çekip gidebilirsin, diye fısıldıyor kafamın arkasındaki o ses.

Anlaşmamızın şartlarını ihlal etme düşüncesi beni ürpertiyor. Ama bu durumla başa çıkamayacağımı anlarsam, yapmak zorunda kalacağım.

Sıkıntılı düşünceleri bir kenara iterek toparlanmayı bitiriyorum ve beni mutlu eden ya da iyi hissettiren her şeyin yanımda olduğundan emin olmak için evi gözden geçiriyorum. Dizüstü bilgisayarım listemdeki son madde. Tam onu da paketlemek üzereyken ayrılmadan önce e-postalarımı bir kez daha kontrol etmek istediğime karar veriyorum. Danışmanlık yönetiminden ve romanımın ilk iki bölümünü gönderdiğim bir bayandan iyi haberler almayı umuyordum.

Gelen kutumu açar açmaz iki e-posta bildirimi çıkıyor. İlk e-postada kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Kimden: Jenna

Ramey'e: Lilly

Wade

Lilly,

Bana gönderdiğin bölümleri okumayı yeni bitirdim. Ve söylemeliyim ki..... onları kesinlikle seviyorum! Kadın kahramanı ne kadar şehvetli gösterdiğine ve kahramanı ne kadar karanlık ve tehlikeli yaptığına bayıldım. Bence hikaye ile kesinlikle doğru yoldasın ve kahramanın karanlık tarafını gerçekten keşfetmelisin. Bir yazar olarak büyük bir potansiyele sahip olduğunuzu söylediğimde bana güvenin. Ve sonraki bölümlerinizi okumak için sabırsızlanıyorum. Eğer ilk ikisi kadar iyilerse, elinizde çok satan bir kitap olabilir!

Sevgiler,

Jenna

Jenna'nın sözlerini okurken göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Çalışmalarım hakkında geri bildirim almak iyi hissettiriyor. Kendimi her zaman berbat bir yazar olarak görmüşümdür ve yeteneğime olan güvenim çok düşüktür. Birinin gerçekten potansiyel sahibi olduğumu söylemesi beni sevince boğuyor ve neredeyse gözyaşlarına boğuyor. Bir yayınevi için editörlük yapan bir arkadaşım bile olsa. Yine de benim için anlamı çok büyük.

Jenna'nın sözlerini tekrar tekrar okuyorum, her seferinde biraz daha iyi hissediyorum, ta ki gözlerim bir sonraki e-postaya düşene ve sevincim hafifçe azalana kadar.

Kimden: Zachary
White'a: Lilly
Wade Lilly.
Özür
dilerim.
Zach.

Yazdıklarımla ilgili böyle bir mesaj aldıktan sonra öfke hissetmemeye çalışarak sözlerine bakıyorum. Üzgün mü? Onun için yapmaya çalıştığım onca şeyden sonra söyleyebileceği tek şey bu mu? Bir an durup derin ve sakinleştirici bir nefes alıyorum, anlık duygularıma kapılmak yerine durumun bütününe bakmaya çalışıyorum.

Zach hayatını değiştirebileceği bir yere gidiyor. Daha önce yaptıkları artık geçmişte kaldı. Buna kızmanın ikimize de faydası olmaz. Gözlerim yine ekrandaki tek satıra takılıyor. Ona ikinci bir şans verildiği için rahatlamalıyım.

Oturduğum yerden kalkarak huzursuz hislerimden sıyrılıyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatıp seyahat çantama koyuyorum.

Evin içinde dolaşırken ve hiçbir şeyi atlamadığımdan emin olurken kötü olanı masa sandalyesinin üzerinde bırakıyorum.

Bütün bir ay uzakta. Kendimi başkasına vermekten. *Her* .

Bunu yapmaya gerçekten değer mi?

Açık artırmayı duydum. Bana Joseph'in teklif ettiği miktardan daha fazlasını ödeyebilirdi. Bunun tamamen farkındayım. Belki üç katı bile olabilir. Muhtemelen daha fazla. Birkaç kızın bakirelerin ne kadara gittiğinden bahsettiğini duydum. Ama Joseph'ten başka birinin nasıl daha yüksek bir teklif verebileceğini, aslında beni kölesi olarak alabileceğini , pişman değilim.

O olmalı. Kendimi teslim edeceğim kişinin Joseph olmasını istiyorum.

Ne yaptığımı düşündükçe utanç yanaklarımı yakıyor. Kendimi başka bir insana sattım. Para için. Bu olmasa da zamanında onunla birlikte olurum. Kalbim sıkışıyor ve kafamın arkasındaki kötü ses fısıldıyor, *yine de bu daha iyi yapar mı ...*

Fermuarını çektikten sonra çantanın askısını alıyorum ve ağır şeyi omzuma kaldırıyorum. Kayış hemen içeri giriyor. Çok fazla şey paketlemiş olabilirim.

Ne yaptığımı kimseye söylemeyeceğim. Utanıyorum ama bu sadece benimle ilgili değil. Bu para iyi bir amaç için kullanılacak.

Özür dilerim.

Zach'in e-postasındaki sözleri aklıma geldi. Ben de üzgünüm.

Kimseye söylemeyeceğim ama oturma odamın ışıklarını söndürürken Yusuf'u istediğimi biliyorum. Ve artık hiçbir şey beni durduramayacak.

OceanofPDF.com

CHAPTER 14

OceanofPDF.com

JOSEPH

I Lilly ön kapıdan girdiği anda her şeyi berbat ettiğimi anladım. Spor çantalarını fuayeye taşıyıp odanın köşesine bırakırken omuzları kamburlaşmıştı.

Kırılğanlığı sarhoş edici. Bunu yapmanın onun için çok zor olduğunu biliyorum, bu yüzden bugünü kolaylaştıracağım. İlk birkaç gün ona karşı nazik olacağım ve bu yaşam tarzına alışmasını kolaylaştıracağım. Ona sadece bir aylığına sahibim ve bundan sonuna kadar yararlanmak niyetindeyim.

Dışarısı dondurucu olmasına rağmen, dizlerinin üzerinde biten güzel bir elbise giymişti. İçeri girerken etekleri kalçalarına sürtünüyor, tüvit kışlık paltosunu çıkarıp kolunun kıvrımına asıyor. İçeri girerken hafifçe titriyor, paltosuna sanki bir çapaymış gibi tutunuyor.

Dışarıdan gelen soğuk yanaklarını ve burnunun ucunu kıpkırmızı yapmıştır. Yine de ev sıcak ve davetkâr, salona yaklaştıkça topukları yankılanıyor.

Kapıyı kapatıyorum, ona yapacağım her şeyi hayal ederken sırtım ona dönük. O artık benim.

Onu şu anda fuayedeki masanın üzerine domaltabilir, arkadan morartıcı bir güçle alabilir ve hayalini kurduğum gibi becerebilirdim. Kalçalarının masanın ahşap kenarına vuruşunu neredeyse duyabiliyorum. Seyahat ettiğim onca yerden topladığım ıvır zıvırların, daracık amcığına girip bekaretini hızlı bir hamleyle alırken nasıl şingırdayacağını görebiliyorum.

Onun sahibiyim, onunla ne istersem yapabilirim.

Bunun onu tahrik edeceğini biliyorum. O an bundan zevk alacağını biliyorum. Bundan emin olurdum. Kalçalarımı yerleştirirken klitorisini tıngırdatıyorum.

orgazm çığlıkları atana kadar sikimi defalarca içine soktum.

Kapıyı kilitlerken boęazımı ve kafamdaki dūřünceleri temizliyorum. Hafif klik sesi odayı dolduruyor ve topuklarının üzerinde dōnūp bana bakmasını saęlıyor. Ona doęru yūrırken, onu kucaklarken ve yanaęına kūrūk bir ōpūrūk kondururken onu sahiplenebileceęim tūm yolları gōrmezden geliyorum.

"Her şey yolunda ieğim." Dudaklarımı onunkilere yaklaştırıp hafifçe bastırıyorum.

Bir an için geri çekiliyor, kūrūk elini gōęsūme bastırıyor ve ayrılıyor. Bundan hořlanmadım. Beni kendinden uzaklařtırması hiç hořuma gitmiyor. Bunun için burada deęil. Kalbim gōęsūmde hızla çarpıyor ve bedenim hafifçe sertleřiyor. řimdilik buna izin veriyorum. Sadece o rahatlayana kadar. Aramızdaki ne olduęunu tam olarak anlayana kadar.

"Burası farklı," diyor sesi kısık bir şekilde.

Bir an için ne dediğini anlayarak ona bakıyorum. Farklı mı? Sol tarafıma bakarak evimin açık planını inceliyorum. Modern ve karanlık. Antrede durduğumuz yerden mutfağı ve çalışma odasını rahatlıkla gōrebiliyor.

Saę arka duvardaki beyaz mermer řōmineye odaklanıyor. řōmine siyah arduvazdan būrūk dikdōrtgenlerle kaplı. Tař soęuk bir his verse de, yıpranmıř deri koltuk ve sandalyenin sıcak rengi yemyeřil halıyla birleřince odayı dengeliyor.

Gōzleri odanın içinde gezinirken yūrūnū izliyorum, ayrıntıları kavırıyor. Merakı dudaklarımın kenarının gūrūmsemeye dōnūřmesine neden oluyor. Belli ki onaylıyor.

Evim iki şeyle doludur; doğal bir ateşin sıcak ışıltısında odunların atırdamasının yarattığı atmosferi sevdiğim için řōmineler ve son iki yılda seyahat ettiğim yerlerden gelen eserler. Ailemden ayrılabil-diğim anda ayrıldım. Ve gidebildiğim kadar uzağa gittim.

Purolar benim en sevdiğim hatıralarımdır. Evimin her yerinde puroları sakladığım, bazıları antika olan birkaç kutu var. Çok sayıda harita da var. Çoğunlukla seyahat ettiğim yerlerden, tırmandığım dağlardan, keşfettiğim tavalardan topladığım elle çizilmiş haritalar. Çok sayıda topladığım diğer biblo ise silahlar. Çalışma odamda bir yay ve oklar sergileniyor. Yunanistan'dan kalma ve en sevdiklerimden biri. Kırmaktan korktuğum için hiç kullanmadım.

Lilly'nin gözleri onu gördüğünde büyür. Sanki bunu yapmak onu yok edecekmiş gibi birkaç kez gözlerini kırptırıyor. Parmaklarını onu duvardan indirip tutmasına izin vermek için kaşınıyor.

Fark edilir şekilde yutkunuyor. Yutkunduğunu duyabiliyorum. Beni gerçekten *tanımadığını* daha yeni anladığını biliyorum. Bana teslim edilmek için bir sözleşme imzaladı ve bana özgürlüğünü verdi. Ve gerçekte kim olduğumu ancak şimdi öğrenmeye başlıyor.

Onun korktuğunu görmek hoşuma gitmiyor. Özellikle de buraya daha yeni geldiği için. "Her şeyi biraz daha detaylı konuştuğumuzda kendini daha iyi hissedeceğini düşünüyorum."

Parmağımın köprücük kemiğinden omzuna doğru inmesine izin veriyorum, ilerlerken kumaşı yolumdan çekiyorum. Sadece orta parmağımı kullanıyorum, küt tırnağım cildini nazikçe sıyrıyor. Gözleri kapanıyor ve vücudu dokunuşumun altında gevşiyor. Onu buna şartlandırmıştım.

"Şimdilik giyinik olmana izin vereceğim." Yumuşakça konuşuyorum, sözlerim nazik ve okşayıcı. Onu sakinleştiriyorum. "Elinden alacağım ilk ayrıcalığın bu olacak. Anlıyor musun?"

"Evet, efendim," diye hemen cevap veriyor. Tabiri caizse karaktere bürünüyor. Kulüp X'in zindanında nasıl olduğumuzu hatırlıyor. Büyük olasılıkla bu onun için *bir* rol, oynadığı bir karakterdi. Ama şimdi gerçek hayat. Oynamayı bitirip kaçabileceğini fark ettiğinde, işte o zaman gerçek onu göreceğim. Oynadığımız süre boyunca benden sakladığı parçayı.

"Eğer bana bir daha itaatsizlik edersen, kırbaçlanacaksın." Sözlerim üzerine başı hafifçe geriye düşüyor, göğsü hızlanan bir nefesle yükseliyor. Yine bu onu tahrik ediyor, kırbaçlarla ona zevk vermeme alışkın. Ama burada zevk ve ceza yok. Henüz gerçek bir cezadan geçmedi.

"Evet, efendim." Ceketini kolunun altından alıp arkamdaki fuaye masasının üzerine koyduktan sonra tekrar ona dönüyorum. Ellerini kavuşturmuş, itaatkâr bir şekilde duruyor ve ona bir emir vermeme bekliyor. Başından beri böyle olması gerekiyordu. Bekliyor ve benim için hazır. Bu evde hep böyle olacak. Sadece onu eğitmem gerekiyor.

Ona yaklaşıyorum, önünde duruyorum ama dokunmuyorum. Parmakları seğiriyor ama hareketsiz kalıyor. "Üçüncü ceza orgazm inkârı." Gözleri şaşkınlıkla açılırken ona sırtıyorum. "Bu senin henüz deneyimlemediğin bir şey, değil mi?"

"Evet efendim... Bir soru sorabilir miyim?" Tereddüt ediyor ve nedenini anlayabiliyorum ama benimle her zaman konuşabileceğini bilmesini istiyorum. Benimle saygısızca konuşursa bunun sonuçları olabilir. Ama ben her zaman onun ne söyleyeceğini bilmek isterim.

"Burada olduğun sürece özgürce konuşabilirsin. Bana düzgün hitap ettiğin sürece."

"Ne kadar sürecek?" Sorusu karşısında kahkahalarımı tutarak genişçe gülümsüyorum. Benim açgözlü küçük çiçeğim. Verdiğim tepki onu gülümsetiyor, omuzları hafifçe gevşiyor.

"Şimdiden başını belaya sokmayı mı planlıyorsun?" diye takılıyorum ona, orta parmağım boğazında bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Hayır, efendim." Dudaklarında hâlâ bir gülümseme izi var.

"Beni hoşnut etmeyeceğinden bu kadar emin misin?" Ona soruyorum, parmağım yumuşak teninde duraklıyor.

Tekrar cevap vermeden önce bir an yutkunuyor: "Hayır, efendim."

"Cezanız suçunuza uygun olacaktır. Yani inkarınızın süresi ne yaptığınıza bağlıdır."

Ona kafesten bahsetmeliyim. Bu cezalar küçük suçlar için. Eğer karakterinin dışında bir şey yaparsa. Beni kasıtlı olarak üzecek ya da saygısızlık edecek bir şey yaparsa, o zaman orada kalır. Zindandaki kafeslere nasıl baktığını gördüm. Onun için yaptığım daha büyük. Gözlerinin ardında bir merak var ama bu gerçekten bir ceza. Hem onun için hem de benim için. Umuyorum ki hiçbir zaman kullanmak zorunda kalmam, yine de merakından dolayı nasıl bir şey olduğunu görmek için içeri girip giremeyeceğini sorabileceğini hayal ediyorum. Sadece onun müsait olmamasıyla beni kızdırmak için.

"Konuşacak çok şeyimiz var." Elimi sırtına koyarak onu ön kapıdan uzaklaştırıp evime, önümüzdeki bir ay boyunca yaşayacağı yeni evine götürüyorum. "Gel. Sana odanı göstereyim."

CHAPTER 15

OceanofPDF.com

Luxury.

Joseph yanımdayken içeri adım attığımda, gözleri yüzümde, beni izlerken yatak odamı ancak bu şekilde tarif edebilirim.

tepki.

Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Odayı incelerken çenem neredeyse yere düşüyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

Şaşkın bakışlarıma bakarken Joseph'in dudaklarının kenarında eğlenceli bir sırıtış beliriyor. Etkileyici serveti karşısında şaşkına döndüğümü biliyor ve bunun her saniyesinden keyif alıyor.

Saf, katıksız lüks.

Cidden, buranın benim yatak odam olacağına inanamıyorum. Evin geri kalanı harika ve hepsini keşfetmek için sabırsızlanıyorum ama bu.... Başımı sallıyorum. Bu kesinlikle muhteşem.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum. Bu oda rüyaların gerçekleştiği yer. Geniş ve ferah, çağdaş, şehirli ve şık, hepsi bir arada. Duvarlar tam anlamıyla nefesimi kesen karmaşık, parlak gri şal desenli bir duvar kâğıdı ve vizon kürk gibi görünen ve hissettiren yumuşak, yemyeşil beyaz bir halıyla kaplı. Her şeyin içime işlemesine izin verirken topuklarımı tekmeliyorum.

Zeminde ilerlerken ayaklarım yumuşak halı tarafından sarılıyor ve tenimi okşadığı için dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş çıkıyor. Üzerinde yürümek çok iyi hissettiriyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Arka duvarda gölgelikli büyük bir king size yatak uzanıyor, yumuşak beyaz tül perdeler odanın etrafında dolaşan hafif havadan dalgalanıyor. Üstünde, soluk maviye boyanmış bir tepsi tavan ve tam ortasında elmas bir avize var.

Yatağın tam karşısında, gri mermer bir şöminenin üzerinde zarif bir şekilde şekillendirilmiş beyaz bir ocak, önünde de soluk mavi kırlentlerle süslenmiş büyük beyaz bir koltuk yer alıyor.

Etrafımda dönüp her şeyi, taç pervazları, odadaki her mimar parçasının pahalı kaplamasını inceliyorum. Tüm beyazlarla birlikte, gerçekten saf bir yer gibi görünüyor. Tatlı masumiyet.

Bekaretim gibi.

İstenmeyen düşünceyi uzaklaştırmaya çalışıyorum, sözleşmenin maliyetinin ne olacağını düşünmek istemiyorum.

Sonra onları gördüm. *Oyuncakları*. Başımı salladım. Hayal görüyor olmalıyım.

Gözlerimi kapatıyorum ve sonra açıyorum. *Yok, yok*. Hâlâ oradalar. Onları daha önce nasıl görmediğimi bilmiyorum, ama şimdi gördüğüme göre, onları geri alamam.

Hepsi odanın rengine, beyaz ve gri, bu yüzden sanırım arka plana karıştılar. Ama şimdi değil. Şimdi, tek gördüğüm bu.

Karyolanın ucunda asılı beyaz kırbaçlar, duvarda beyaz kırbaçlar ve ne için kullanıldıklarını düşününce tüylerimi diken diken eden büyük yabancı nesneler var. Elim boğazımda, onlara doğru yürümeye başlıyorum ve bunu yaparken Joseph'in arkamda yürüdüğünü duyuyor ve hissediyorum. Zor nefes alıyorum. Yolumda duruyorum, başımı eğiyorum ve sadece nefes almaya çalışıyorum. İşte bu yüzden buradayım.

Gözlerimi kaldırıyorum ve neredeyse güleceğim.

Odanın köşesinde beyaz bir kafes ve beyaz deri kayışları olan beyaz bir bank bile var.

Gözlerimin beni nasıl böyle kandırabildiğini merak ederek şaşkınlıkla bakıyorum. Odanın lüks güzelliği beni mest etmişti, oysa burası lanet olası bir işkence odasıydı! Çok güzel, pelüş ve rahat görünümlü bir oda ama yine de bir işkence odası.

Ne için kullanılacaklarını bildiğim bu nesnelere bakarken endişe midemi bulandırıyor. *Nasıl oldu da kendimi bu işe bulaştırdım?*

Joseph'e bakıyorum ve gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum. Odaya girdiğimizden beri tek kelime etmedi, aklımı okumaya çalışır gibi her hareketimi ve ifademi izlemekle yetindi.

Bir şey sormak için dudaklarımı aralıyorum ama sonra kapatıyorum, bacaklarım güçsüz hissediyor. Henüz konuşmak için kendime güvenmiyorum.

Endişemi gizlemek için dolaba doğru yürüyorum ve açıyorum. İçerisi zifiri karanlık ve ışık düğmesini bulmak için etrafı aramam gerekiyor.

Bir kez daha, çenemi yerden kaldırmak .

Hay sikeyim. Dolap çok büyük. Kendi adası ve tonlarca alanı var. Her kızın hayalini kurduğu türden bir dolap. Son moda ayakkabıları koyacak tonlarca raf alanı . Ama çoğunlukla kadınsı kıyafetlerle dolu olduğunu görünce şaşırdım; korseler, ipek ve dantel iç çamaşırları. Görünüşe göre hepsi de benim bedenimde.

Bir süre sonra ışığı kapatıp dolaptan çıkıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum. Sersemlemiş hissediyordum.

Joseph onu bıraktığım yerde duruyor, gözleri üzerimde. Onlarda gördüğüm açlık karşısında kalbim küt küt atıyor. Midemin çukurundan giderek artan bir korku duygusu yükseliyor. Bu bakışın ne anlama geldiğini biliyorum. Ve ona ne söylemediğimi de biliyorum.

"Bu çok güzel," diyorum sessizce, sesimi sabit tutmaya çalışarak, midemi büken endişeye ihanet etmek istemeyerek.

Gözlerinde eğlenen bir pırıltı parlıyor. "Hoşuna gideceğini düşündüm," diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve kendinden emin.

"Daha önce hiç bu kadar güzel bir odada kaldığımı sanmıyorum," diyorum ve sonra şakayla karışık ekliyorum, "eksi, kırbaçlar, zincirler ve kafes tabii ki."

Joseph eğlenerek kıkırdıyor. "Bunların o yatakta ne kadar iyi uyuyacağın üzerinde hiçbir etkisi olmayacak. Aslında oldukça yumuşak bulacaksın." İlk kez gözlerini yüzümden ayırıp odanın köşesindeki beyaz kafese hızlı bir bakış atıyor. "Ama bana itaatsizlik edersen..." sesi kesiliyor ama ne demek istediğini anlıyorum. Sanki beni kafesin içinde görmek için can atıyor.

Hafifçe ürperiyorum, meme uçlarım çakıllaşıyor. Bir parçam kafesten hoşlanacağımı düşünüyor, ondan tahrik oluyorum, sadece kısa bir süre için, bir saat, belki iki, ama kesinlikle bundan daha uzun bir süre için değil. İçinde birkaç saatten fazla kalma düşüncesi beni kesinlikle korkutuyor.

Ellerimi elbisemin önünde kenetliyorum, omuzlarımı ileri geri sallıyorum, uzuvlarımda dolaşan gerginliği atmaya çalışıyorum.

Joseph duygularımı hissederek öne doğru bir adım attı ve benden birkaç adım ötede durdu. Uzanıp elini omzuma koyuyor ve sallanmamı durduruyor. Onun dokunuşuyla neredeyse inliyor, teninin benimkine değdiği yerde küçük şoklar hissediyorum.

Lanet olsun, bu adam bana neler yapıyor.

Yakından bakınca erkeksi kokusuyla sarmalanıyorum ve bu beni biraz da olsa sakinleştiriyor. *Tanrım*, kokusuna bayılıyorum.

"Neyin var çiçeğim?" diye soruyor bana endişeyle.

Gözlerinin içine bakıyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Açlık hâlâ orada ve tenimi diken diken etmeye, yanaklarımı kıpkırmızı yapmaya yetiyor. Bu açlığın doyurulmayı talep etmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum. Sadece yapmam gereken... Kalın kalın yutkunuyorum. Ona söylemem gerekiyor. Yakında olacağını biliyorum.

"Bu gece farklı olabilir mi?" Kalbim küt küt atmaya, sonra da yarışmaya başlıyor.

Yusuf'un gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Ne farklı olabilir ki?" sesi çok derin ve alçak geliyor.

Kaşlarımı çatarken alnım kırışıyor. Benimle oyun mu oynuyor? Buraya geldiğimden beri bana bakma şeklinden ve pantolonunda saklamak için çok az şey yaptığı devasa şişkinlikten ne demek istediğimi anlamış olmalı.

Yanaklarım hâlâ yanarken, kral boy lüks yatağı işaret ediyorum. "Ah, bilirsin."

Keskin çene çizgisinde bir sırtış oynaşırken gözleri perdeleniyor. "Hayır, aslında bilmiyorum."

Tamam. Artık benimle oynadığını biliyorum.

Başımı salladım. "Sadece hep düşündüm... aptalca... ama ben her zaman..." Kendimi ele vermeden ne istediğimi söylemenin bir yolunu arıyorum. "Bunun sözleşmemizin dışında olmasını istiyorum? Sadece... ilk kez kölen değilmişim gibi davranabilir miyiz?"

Joseph başını sertçe sallıyor ve kalbim mideme iniyor. "Rol yapmıyorum Lilly."

Yüzünde yumuşama belirtisi arıyorum ama çenesi sert. Onu ikna edebileceğimi sanmıyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Onun beni becerdiğini hayal ettiğim tüm yollar acımasızdı. Ama şu anda bunu istemiyorum.

"İlk başta nazik olabilir misin?" Umutla soruyorum. "Sadece bu gece için."

Gözlerinde eğlence parıltısı görüyorum, ama ifadesi düz kalıyor. "Bu benim doğamda yok."

Ona bakarken yüzümü sabit tutmak ve dizlerimin titremesini engellemek çok zor. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Daha önce hiç seks yapmadım, ama şimdi beni vahşi bir hayvan gibi becerecek olan onun boyundaki bir adama dayanabilmem mi gerekiyor?

Vay anasını.

Tahrik olduğum kadar korkuyorum da.

Daha da ötesi kararsızım. Bekaretimi birkaç günden fazla tanımadığım bir adama vermek üzereyim. Bunun farkına varmak neredeyse

başımı döndürüyor.

Benim neyim var böyle?

Sonraki küçük ve minicik çıkıyor. "Acıyacak mı?" Tanrım, sesim çok saf çıkıyor ama kendime engel olamıyorum. Çok korkuyorum.

Joseph uzanıp nazikçe yanağımı avuçladı. "Sana vereceğim tek acıyı zevk takip edecek."

Aman Tanrım. Evet.

Gözlerimi kapatıyorum, titriyorum, olacaklara dayanacak gücü bulmayı umuyorum. Bir adım daha yaklaştığını duyuyorum, dizlerimin arkası yatağa değene kadar beni kendisiyle birlikte itiyor.

Bunu her zaman bitirebilirsin, diyor o sinir bozucu ses. *Hemen şimdi çekip gidebilirsin.*

Cevap .

Joseph'in yaklaştığını, özel alanımı işgal ettiğini ve sert vücudunu bana doğru bastırdığını hissediyorum. Onu istiyorum. Başka hiçbir şeyin bu tek gerçek kadar doğru olduğunu bilmiyordum.

Sikeyim. Sert sikinin kalçama baskı yaptığını hissediyorum.

Ve *lanet* olsun. *Çok* büyük hissettiriyor. Kararsız bir nefes alıyorum. Oluyor işte.

Sıcak dudakları aniden dudaklarıma yapışıyor ve sinir uçlarımin her birine elektrik gönderiyor. Başımı geriye eğiyorum, dudaklarım iç çekerek ayrılıyor, meme uçlarım sertleşiyor ve amım ihtiyaçla ısınıyor. Bu his daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor ve kendimi onun içinde erimeye hazır, saf sıvı bala dönüşmüş gibi hissediyorum.

"Beni istiyor musun, Lilly?" Joseph beni öpmeyi bırakıp mırıldanıyor, sıcak nefesi boynumu kavuruyor.

İnliyorum, dudaklarının tekrar üzerimde olmasını istiyorum, bu hissin bitmesini istemiyorum. "Evet, efendim." İnliyorum. "Lütfen, efendim."

Dudakları boynumda olsa da, sırtışını ve zonklayan sikinin amıma baskı yaptığını hissedebiliyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor.

Elbisemin arkasındaki fermuarı yavaşça açarken kalın kalın yutkunuyorum. Sıcak nefesi vücuduma ürpertiler gönderirken zorlukla nefes alabiliyorum, elbisemi belimden aşağı ve kıkımın üzerinden iterken parmakları omuzlarıma sürtünüyor. Elbise ayaklarımin altındaki havuza düşüyor.

Parmakları kalçalarımlı gıdıklıyor. İç çamaşırı giymemem gerektiğini çok iyi biliyordum. Tüm ay boyunca giymeme izin vereceğinden emin olmasam da yanıma sadece birkaç tane almıştım.

Boğazımın ön tarafına ağzı açık bir öpücük bırakıyor, parmakları amıma doğru ilerlerken memnuniyetle mırıldanıyor. Kıpırdamadan duruyorum, bana vereceği herhangi bir yönü bekliyorum. Dilimin ucunda söylemem için yalvaran kelimeleri duyabiliyorum. *Lütfen bana nazik davran. Bunu daha önce hiç yapmamıştım.* Ama bunun yerine kalçalarımın tutup beni yatağa kaldırırken hiçbir şey söylemiyorum.

Sırtım yatağa çarptığında boğazımdan irkilerek bir nefes kopuyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, kontrolsüzce atıyor. Başımı kaldırdığımda onun üst düğmesini açtığını ve gömleğini başının üzerine çektiğini görüyorum. Yumuşak ışıktaki kasları dalgalanıyor.

Vay anasını.

Becerikli parmakları kemerini ve ardından pantolonunun düğmesini çözerken gözlerimi ondan alamıyorum. Pantolonun fermuarını yavaşça açıyor, yere itiyor ve boxer'ıyla birlikte pantolondan çıkıyor. Duyabildiğim tek şey çarpan kalbim. Yatağın üzerinde olabildiğince hareketsiz yatıyorum. Ona bakire olduğumu söylemem gerekiyor. Ama yapamıyorum, kelimeler ağzımdan çıkmayı reddediyor.

Yatağın üzerine sürünüp üzerimde geziniyor. İri omuzları onu her zamankinden daha da korkutucu yapıyor. Gözlerindeki bakış bedenimi donduruyor. Ele geçirme. Güç onun varlığından yayılıyor. Bana sahip. Şu ana kadar hiç bu kadar net olmamıştı. O. Sahip. Bana.

"Benim için bacaklarını aç." Bana emrederken sesi yumuşaktı ve sonra çenemin kenarını nazikçe öptü, kulağıma ve boynuma doğru öpücükler bıraktı. Dediğini yapıyorum, bacaklarımı açabildiğim kadar açıyorum. Kalçalarımın arasında ilerliyor, parmakları bir kez daha amımı avuçluyor.

Sırılsıklamım, utanmadan onun için ıslanıyorum.

Vücudunu benimkine çok yaklaştırıyor. Sadece santimetre uzaklıkta. Başımın sağındaki ön kolu, sikini okşarken onu destekliyor ve başını kıvrımlarımın arasından nazikçe itiyor.

Söyle ona! Kafamın içinde çığlık atıyorum.

Vücudum ısınıyor ve hareket etmem için yalvarıyor. Hareket etmiyorum. Kıpırdamadan yatıyorum, benden asla geri alamayacağım bir şeyi almasını bekliyorum. Kendimi ona adadım. Siktir, umarım anlamaz.

"Benim için hazır mısın, Lilly?" Sesinde farklı bir tonla sordu. Tanımadığım bir şey. Boğazımdaki yumruyu yutarak hızla başımı sallıyorum. "Bekaretini bana vermeye hazır mısın?"

Bir an için şok beni felç etti. Ağzım açılıp kapanıyor ama hiçbir şey . Burnunu boynumun kıvrımına sokarak bana bir

ne dediğini anlamaya çalışıyorum. Beni dudaklarımdan tatlı tatlı öptüğünde hâlâ cevap veremiyorum. Gözlerim kapanmayı reddediyor.

"Söyle bana," diyerek beni tekrar öpüyor ve başparmağını alt dudağıma koyarak benden hafifçe uzaklaşıyor. "Benim için hazır mısın?" diye soruyor, gözleri dudaklarımdan benimkilere kayıyor. Bana yansıyan arzuyu inkâr edemiyorum. Saf arzuyu. Başımı bir kez öne eğiyorum ve bu basit yanıtla üzerimde yükselen güçlü adam gözlerini kapatıyor ve sanki ona işkence ediyormuşum gibi inliyor.

"Cevap ver bana." Basitçe söylüyor, aleti girişime bastırırken gözleri hala kapalı.

"Evet, efendim." Cevabım üzerine, sırtımı eğen ve boynumu bükerek, başımı yatağa doğru iten güçlü bir hamleyle bana çarpıyor. İçgüdüsel olarak ona uzanıyorum, tırnaklarım sırtına batıyor. Dudaklarımdan sessiz bir çığlık dökülüyor. Bir çimdik gibi hissettiriyor. Sert bir çimdik ve ardından yakıcı bir acı.

İçimde derinlere gömülü kalıyor, sıkı duvarlarım onun kalın gövdesine uyum sağlamayı reddediyor. Acıyor! Beni gerdikçe yakıcı bir acı azalmayı reddediyor. Gözlerim sımsıkı kapanıyor ve alnım sıkışıyor. Acıyı uzaklaştırmak istiyorum.

Boynumun kıvrımında beni susturuyor. İçimde derin bir şekilde kalırken eli belimin kıvrımlarını nazikçe okşuyor. Altında kıvrılmak ve uzaklaşmak istiyorum ama o beni sabit tutuyor, boynumdan köprücük kemiğıme ve oradan da boğazıma yumuşak öpücükler konduruyor. Gözlerim yaşıyor, bu kadar acıyacağını düşünmemiştim. Kalbim bile hareket etmiyor. Bedenim o kadar hareketsiz ki, şok edici acıyla felç olmuş gibiyim. Joseph elini aramıza sokuyor ve beni öperken klitorisimi okşuyor.

Bu his hızla başka bir şeye dönüşüyor. Vücudum yavaşça gevşiyor ve sonra amım ısındıkça ve midemin karıncalanma başladıkça sıkılaşıyor. Sonunda yutkunuyorum, kaslarımın gevşediğini ve basınç arttıkça zevkin arttığını hissediyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu, çiçeğim?" Joseph bana alçak sesle soruyor. İlk başta sadece inleyerek cevap verebiliyorum. Elini klitorisimden hafifçe çekip tekrar içeri itiyor. Siktir! Bacaklarım beline dolanıyor ve ayak bileklerim çaprazlama kıkına giriyor. Hareket ettiğinde. Tanrım, hareket ettiğinde. Hassas meme uçlarım göğsüne sürtünüyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Evet." Kalçalarını tekrar pompalarken sadece bir fısıltıyla cevap veriyorum. Ve sonra tekrar. Her seferinde klitorisime sürtünüyor. Bu his neredeyse

ezici. Evet. Böyle olacağını düşünmüştüm. Vücudum ısınıyor ve tenimde soğuk bir ter oluşuyor. Bu çok fazla. Yapamam... Yapamam.

Parmakları kalçama dolanıyor, hızı arttıa beni tutuyor. Tüm vücudumda tüylerim diken diken olurken meme uçları sertleşiyor ve soğuk terler tenimin her santimini dolaşıyor. Sinir uçları yüksek alarmda.

Boşalmak üzere olduğumu fark ettiğimde alnım sıkışıyor. Bedenim yatağa çarpıyor, Joseph'in sert hamleleri beni daha da yükseğe itiyor. Çok yaklaştım. Kelimeleri dudaklarımdan zorla çıkarıyorum, "İzin verirsiniz-"

Szm bitiremeden sözümü kesiyor. "zgrce boşal," diyor Sir daha önce hiç duymadığım bir sesle, çaresizlikle; kendi tahliyesi için yarışırken hızı artıyor.

Ona yaptığım şeyin farkına varmak benim felaketim. Kontrolünü kaybetmesine neden oldum. Başımı geriye atıyorum, yoğun his vücudumda dalgalar halinde yayılıyor. İlki yavaş, karnımdan başlayıp her bir uzvuma doğru ilerliyor ve parmak uçlarını karıncalandırıyor.

Daha ilki bitmeden, bir sonraki vücuduma çarpıyor ve içime boşaldığını hissettiğimde, son dalga beni onun adını haykırmaya zorluyor, "Joseph!"

Vücudum titriyor ve sarsılıyor. Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki yemin ederim duyabilir.

Nefesimi tutmaya çalışırken Joseph yavaşça içimden çıkıyor, irkildiğimde beni susturuyor. Gözlerimi açtığımda onun bana parladığını görüyorum.

O biliyordu. Dudaklarıma bir öpücük kondururken nefes alışım yavaşlıyor. Yine de gözlerimi kapatamıyorum.

O biliyordu.

CHAPTER 16

OceanofPDF.com

JOSEPH

I Yatağında bir kadının sıcaklığını hissetmeyeli uzun zaman oldu. Yıllar oldu. Koluma sokulurken Lilly'nin dudaklarından yumuşak bir iç çekiş dökülüyor. Sol bacağını yatağımın üstüne koydu. ve her küçük hareket sikimi daha da sertleştiriyor.

Ona sahibim. İstesem şu anda onu tekrar alabilirim. Ama onun bu kadar mışıl mışıl uyuduğunu görmek hiç bu kadar isteyeceğimi düşünmemiştim.

Saçları altın rengi buklelerden oluşan karışık, dağınık bir hale. Yüzünün bir kısmı boynuna doladığı yorganın içine gömülmüş. Sıcaklık tenine hafif bir kızarıklık veriyor. Onu pek çok kez çıplak görmüştüm, dün gece onu ham olarak hissettim, sadece onu alma şeklimde değil, aynı zamanda bana asla geri alamayacağı bir şeyi verirkenki duygularında da. Bizi temizledikten sonra ona bir aşğın sarılması gerektiği gibi sarıldım, bunu ona vermekten mutluydum. Kollarımda uykuya daldı ve orada kaldı.

Huzurlu ve rahat. Ona bakarken hissettiklerim bana tuhaf , hiç beklemediğim bir şey.

"Lilly," diyorum adını bu düzgün tempoyla, uykusunda kendini yeniden ayarlarken nefes alış veriş duruyor, hâlâ uyanmamış. Kolumu altından çekiyorum, onun sıcaklığı olmadan hava serin geliyor.

Başı benim desteğim olmadan yatağa düşüyor. Nefes nefese kalıyor, uykulu gözlerini açıyor ve iki eliyle kendini yatağa dayıyor. Uyanması ve nerede olduğunu anlaması için ona bir dakika veriyorum. Beni gördüğü anda göz bebekleri hem tanıma hem de arzuyla büyüyor.

Dizlerimin üzerinde doğruluyorum, ipek pijama pantolonumu boxer'larımla birlikte aşağı itiyorum, böylece sikim serbest kalıyor. Benim küçük çiçeğim çok yaramaz bir kız. O

sikime bakarak dudaklarını yalıyor, ama yatağın üzerinde olabildiğince hareketsiz, itaatkâr bir şekilde emrimi bekliyor. Ne kadar iyi bir kız.

"Nesin sen?" Kendimi bir uçtan bir uca okşarken, nemi aletimin başına yayarken ona soruyorum.

Nefes nefese cevap veriyor: "Senin." Kahretsin, onun şehvet dolu sesini duymak, ona olan iddiamı böyle gururla kabul etmek, onu daha çok istememe neden oluyor. Aşağı uzanıyorum, onu ensesindeki saçlarından tutup yumrukluyorum ve dudaklarını sikime yaklaşıtıyorum.

Dudakları sikimden aşağı kayarken ve başım boğazının arkasına değerken ona "Çok haklısın," diyorum. Siktir! Çok iyi hissettiriyor. Yüksek sesle inlememek ve boğazının derinliklerine doğru itmek için içimdeki her şeyi alıyorum. Her ne kadar onu kavramış olsam da, gerekirse kontrol etsem de, kendi hızında hareket etmesine izin veriyorum. Neredeyse sikimi ağzına alıyor, kocaman gözleri özür diler gibi bakıyor. Umurumda bile değil. Ağzı cennet gibi hissettiriyor.

Kalçalarımı bir kez savuruyorum, boğazının sikimin etrafında gerildiğini hissediyorum. Aldı, elleri neredeyse beni kavramak için yukarı uzanıyordu, ama çabucak onları geri indirdi ve uyluklarını kavradı. Kalçalarımı pompalarken gözleri sulanıyor, onu daha fazlasını almaya zorluyor ve kendimi boğazının arkasında tutuyorum. Sadece bir anlığına, çekilmeden ve ona nefesini tutması için bir an vermeden önce.

Derin nefes alıyor, ağzını açık ve daha fazlası için hazır tutuyor. Lanet olsun, gerçek olamayacak kadar iyi.

Aletimin etrafında inliyor, onu nasıl kullandığımı seviyor. Dört ayak üzerine kalkıyor, daha fazlasını almak için hevesle uzunluğumu emerken yanaklarını çukurlaştırıyor. Dili aletimin alt tarafına masaj yapıyor ve burnu neredeyse kaba kasık kıllarına ulaşacak kadar ileri giderken boğazı başımın etrafında kapanıyor.

Yine inliyor ve dudakları aşağı doğru itiyor, beni üflerken uzunluğumu okşuyor. Dudaklarını horozumun başının sırtına kadar hareket ettiriyor, omurgamdan aşağı karıncalanmalar gönderiyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve neredeyse sadece bu duyumdan boşalıyorum.

Dilinin ucu yarığın içine dalıyor ve dışarı süzülen küçük bir parça döl parçasını yalıyor. Elini yukarı kaldırıp sikimi okşuyor ve ben de bunu bekliyordum.

Şükürler olsun ki ben boşalmadan önce yaptı. Bana dokunamadan bileklerini tutmakta gecikmedim. Ağzından çekip onu geriye doğru ittim ve yatağın üzerine yatırdım. Onu tutarken gözleri korkuyla parlıyor, kısılmış gözlerle ona bakıyor.

"Sana dokunabileceğini söylemiş miydim?" Başımı eğerek sordum. Ne yaptığının farkına vardığında mavi gözlerinde bir bilgi kıvılcımı belirdi. "Özür dilerim, efendim," kalçaları eğiliyor ve üst uylukları sıkılıyor. "Hiç aklımda yoktu

Doğru." Çok kolay teslim oluyor. Yaptığı şeyi kabulleniyor. Parmaklarım kalçasına giriyor, sonra ona olan bağımlı gevşetip bileğini bırakıyorum.

"Hatalar yapılacaktır," diyorum ona. "Şimdilik sana bir uyarı vereceğim." Bana bakıyor, cezasını beklerken nefesi zorlukla içeri giriyor.

Ondan uzaklaşıyorum ve dudakları onu terk etmemi protesto etmek için ayrılıyor, gözleri endişeyle parlıyor.

Uzun süre kendimi ondan uzak tuttum, beni memnun etmesine izin vermedim. Ve o zamanlar bu bir ceza olmasa da, eminim o bunu böyle görmüştür. Ama burada olduğu her gün ondan bir şeyler almamaya niyetim yok. Bunu yakında öğrenecek.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök." Dizlerimin üzerine otururken ona söylüyorum, sıkı amcığının tekrar etrafıma sarıldığını hissetmeye hazırım.

Pozisyonunu almakta hızlı davranıyor, kıcını bana en yakın olacak şekilde vücudunu çeviriyor. Kalçalarını neredeyse şiddetle kavıyorum ve onu hızla kendime doğru çekiyorum, dudaklarından gelen tatlı nefesin tadını çıkarıyorum. İyi bir kız gibi sırtını kıvrıyor. Deniyor, biliyorum. Beni memnun etmek için çaresiz. Saçlarını bileğime dolamadan önce iki elimle tutup kavıyorum ve hafifçe geriye doğru çekiyorum.

Bana tam bir teslimiyet içinde olan vücuduna bakarken parmaklarım ıslak am dudaklarında oynuyor. "Buna bayılıyorsun, değil mi?"

Boynu kavisli, sesi daha yüksek bir perdeden çıkıyor, "Evet efendim." Neredeyse kendimi onun dar amcığına sonuna kadar sokacaktım ama bu tatlı sözleri duyduktan sonra bunu yapmadan önce duruyorum. Ama yapamayacağımı zaten biliyorum.

Dün gecedan beri şişmiş. Dudaklarını aralıyorum ve kıpkırmızı olduğunu görüyorum. Ona sert ve hızlı bir şekilde binmek isterdim, ona gerçekten arzuladığı acımasız sikişi vermek için. Ama bunun yerine yavaşça giriyorum.

Çok iyi hissettiriyor, böyle hissedeceğini biliyordum. Bir şekilde biliyordum.

Yavaşça içine giriyorum, saçlarının bileğimin etrafında gevşemesine izin veriyorum ve ona olan hakimiyetimi kaybediyorum. Kalçalarını iki elimle tutarak öne doğru eğiliyor ve boynunu öpüyorum. Gözleri sınımsız kapalı ve ağzı küçük bir kaş çatma şeklinde bastırılmış. Acıdığını biliyorum. Elim klitorisini ovma için bacaklarının arasına kayıyor. Klitorisini hafifçe geri çekiyorum ve hassas yerini açığa çıkarıyorum.

ve orta parmağımı aşağı bastırarak ona karşı acımasız daireler çiziyorum. Ağzı mükemmel bir "o" şeklini alırken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yüzü acıdan çok zevk gösterecek şekilde yumuşayana kadar kabzasına kadar gömülü kalıyorum. İçine girip çıkarken amcığı sikimi boğuyor. Parmaklarım kalçalarına dolanıyor ve karnım sırtına baskı yaparken ısıyorum, kulak memesini ısıyorum ve neredeyse tamamen geri çekip içine girmeden önce nefesini kesiyorum. Elleri yatağın üzerinde kayıyor ve öne doğru düşüyor.

Onun küçük bedeni altımdayken, kalçalarımı tekrar tekrar sallıyorum. Ağır bedenimi ön kolumla destekliyorum, diğer elim kalçasını tutuyor ve o kendini kontrol etmek için altımda savaşıırken onu istediğim gibi açılı tutuyor. Kalçalarımı pistonluyorum, amının sikimin etrafında nasıl kasıldığını ve ıslak amının acımasızca becerilme seslerinin kulaklarımı doldurmasını seviyorum.

Ona indirdiğim her darbede yanağı yatağa bastırıyor. Gözleri sımsıkı kapalı ve dişleri alt dudağına batıyor. Zevk çılgınlıklarını bastırıyor, elleri altımdaki çarşafı yumrukluyor.

"Seni duymama izin ver." Ona şu anda tanımadığım güçlü bir sesle söylüyorum. Onun dokunuşunda kayboluyorum. Kalbim radikal bir şekilde atıyor ve bedenim dışa doğru yayılan yoğun bir zevkle ısınıyor ve sonra donuyor. Kendimi kaybetmeye çok yakınlım. Ama her adımda yanımda olmasını istiyorum.

Acımasız hızıma devam ederken ağzı anında açılıyor ve bana itaat ediyor. Adımı tekrar tekrar haykırıyor, Efendim değil Joseph diye. Bunu beklemiyordum, tıpkı dün gece beklemediğim gibi, ama dudaklarındaki ismim beni uçurumun kenarına gönderdi. Kalın sperm akıntıları dar amını doldururken umutsuzca klitorisini ovuyorum.

Kendi salıverilmesi onu bulduğunda küçük vücudu altımda titriyor. Şükürler olsun!

Nefesimi emerken ağzım parçalanıyor, dar amcığının sikimi boğuşunu seviyorum.

Ön kolumla kendimi destekliyorum, alnımdaki teri siliyorum ve vücudu titremeyi bırakıp nefesi nihayet durulana kadar hafifçe yan tarafını okşuyorum.

Dizlerimin üzerinde doğrulduğumda nefesim ağırlaşıyor. Küçük bedeni yatağın üzerinde gevşek bir şekilde yatıyor. Omuzları ağır nefeslerle yükselip alçalıyor. Gözleri faltaşı gibi açık, dururken benden yatağa doğru bakıyor. Vücudu kontrolsüz bir şekilde titriyor, soğuktan mı emin değilim

orgazmının yoğun zevkinden. Yataktan kalkarken yorganın kenarından tuttum ve omuzlarına kadar getirdim.

"Sakın uyuma çiçeğim," diyerek alnından öpüyorum, gözlerini kapatıp rahatlatıcı dokunuşum karşısında titremesi de en az onu acımasızca becermem kadar hoşuma gidiyor. Kulağının kabuğuna doğru fısıldıyorum, "daha yeni başlıyoruz."

OceanofPDF.com

CHAPTER 17

OceanofPDF.com

I yatağa yaslanıyorum, göğsüm kabarıyor, gözlerinin içine bakarken nabzım hızla atıyor. Tanrım, o çok yakışıklı. Bütün gün yüzüne bakabilirim. Yakınıma eğildi, sert vücudu Yumuşak tenime bastırıyor. Aşağıda, sertliğinin karnıma doğru bastırıldığını hissedebiliyorum. Dudaklarını boynuma değdirirken kalp atışlarımla birlikte zonkladığını hissedebiliyorum.

Sırtımı yatağa yaslayıp bedenimi ona doğru bastırırken dudaklarımdan yumuşak bir iç çekiş çıkıyor.

Onu
istiyorum.

Ona
ihtiyacım
var.

Sadece hazır olup olmadığımdan emin değilim.

Endişemi sezmiş gibi geri çekiliyor, koyu kahverengi gözleri yüzümü tarıyor.

"Bana güveniyor musun?" Yavaşça soruyor, nefesi ağırlaşıyor.

Endişeli bakışlarına bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona güveniyor muyum? Onu sadece birkaç haftadır tanıyorum ve ona deli gibi aşık olsam da ona güvenip güvenmediğimden emin değilim.

Aynı zamanda, bana hiç kimsenin davranmadığı kadar iyi davrandı. Benim iyiliğim için hiç kimsenin göstermediği kadar endişelendi. Hepsinden önemlisi, ben hazır olana kadar beklemek istediğinden eminim.

Ama onu bekletmeyeceğim. Bugün
olmaz.

"Evet," diye nefes alıyorum, kalbim sesimde. "Sana güveniyorum."

Yakışıklı yüzü bir sırıtışa dönüşüyor, gözleri mutlulukla parlıyor. "Güzel."

Yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında, bedenimi gevşetiyor ve kendimi tamamen ona teslim etmeye hazırlanıyorum...

Şaplak!

Tokatlanma anısı beni üzerinde çalıştığım kitaptan ve parmaklarımı dizüstü bilgisayarımın tuşlarından geri çekiyorum, nefesim kesiliyor. Kıcıma vurulan raketin acısını hâlâ hissedebiliyorum. Joseph bu sabah ona ters konuştuğum için beni disipline verdi.

O zamanlar kendim gibi davrandığımı ve bunun zararsız bir şaka olduğunu düşünüyordum. Ben bunu yaparken o bile gülümsedi. O da bana eşlik etti. O şakacı şakalaşmayı hatırladıkça kalbim ısınıyor.

Ama yine de
cezalandırıldım.

Acımasızca.

Gözlerim çıplak bacaklarıma düşüyor ve onları kaplayan tüylerim diken diken oluyor, itaatsizliğimin bana kazandırdığı soluk kırmızı izleri görüyorum. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, klitorisimin nabzının attığını hissediyorum, bu manzara beni tahrik ediyor.

Masada yanlış oturduğum için kıyafet ayrıcalıklarımı kaybettim. Joseph bir sandalyedeysem bacaklarımı açarak oturmamı istiyor. Kuralları basit ve kolay. Ama doğal değil. Dudaklarımı büzüyorum. Bu cezalar gerçekten adil değil. Ama aynı zamanda onları hoş karşılıyorum. Kötü olmak hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Erotik, hatta şehvetli ve zindanda kırbaçlanma anılarını geri getiriyorlar.

Bu *cezaları* düşündükçe meme uçlarım çakıllaşıyor ve amım serin havanın etrafında sıkılıyor.

Son birkaç gün çılgınca geçti ve hala kendimi ona verdiğime inanamıyorum. Ya da onun bekâretimi *bildiğine*. Parmaklarım klavyeye vuruyor ve omzumun üzerinden salona bakıyorum, kucağımda dizüstü bilgisayarımınla yatağımda kayıyorum.

Kendimi ona verdiğim için pişman olacağımdan korkuyordum. Ama hissettiğim onca şeyden sonra pişmanlık aklıma bile gelmiyor. Bilmeden ona itaatsizlik ettiğimde bile.

Bu kadar kısa sürede bana o kadar çok şey öğretti ki, hayal bile edemeyeceğim zevkler yaşattı. Bana hissettirdikleri, vücudumu ele geçirmesi, onu mahvetmesi, yutması. *Ona sahip olmak.*

Ne bilemez halde başımı sallıyorum.

Bayıldım.

Joseph'in iki yönünü de seviyorum. İyi ve sevecen tarafını ve baskın tarafını. Gerçi son birkaç gündür baskın tarafını daha çok gösteriyor. Artık yaptığım ya da söylediğim her şeyi kontrol ediyor gibi görünüyor. Daha bu sabah giymemi istediği kıyafetleri ve saçıma sürmemi istediği yağları hazırlamıştı. Aslında kokularını seviyorum.

Ve garip bir şekilde, bundan daha fazlasını istiyorum. Onun kontrolünden daha fazlasını.

Ondan daha çok var.

Onu düşündükçe ne yaptığını merak ediyorum.

Yataktan sürünerek kalkıyorum, dizüstü bilgisayarımı bırakıyorum ve evin içinde onu aramaya çıkıyorum.

Onu çalışma odasında bulmadan önce yatak odası da dahil olmak üzere birkaç odaya bakıyorum. Masasında oturmuş, başını eğmiş, bir deftere bir şeyler yazıyor. Yıpranmış görünüyor ve başımı eğiyorum, cildinin deri olduğunu fark ettiğimde gözlerimi kısıyorum. Kaşları çatık; belli ki her ne yazıyorsa ona odaklanmış.

Ona bakarken alt dudağımı ısıriyorum, elim kapının çerçevesinde dururken kalbim hızla çarpıyor. Pantolon ve göğsü açık beyaz elbise gömleğiyle orada otururken çok muhteşem görünüyor. Onu rahatsız etmeli miyim bilmiyorum. Bana her zaman yanına gelme iznim olduğunu söylemişti ama meşgul görünüyor ve onu bulmaya neden geldiğimi bile hatırlamıyorum. Neredeyse dönüp gidecektim, arka topuğumun üzerinde dönüyordum ama başını kaldırdı ve beni olduğum yerde dondurdu.

Bana öğrettiği gibi ellerimi önümde kavuşturarak kapıdan içeri adımımı atıyorum ve sonra sabırla bekliyorum.

Uzun süre beklememe gerek yok.

"Evet?" diye soruyor alçak bir sesle, kalemi yavaşça yere bırakarak. Kalbim güm güm güm atıyor.

Bir kenardaki çekmeceyi açarak defteri çekmeceye yerleştiriyor ve sonra gözleri hep benim üzerimde, çekmeceyi kapatıyor.

Yaptıklarından dolayı içimi bir şüphe duygusu kapladı. Ne yazıyordu?

Joseph boğazını temizledi, "Lilly?"

Bir an ona bakıyorum ve ilk kez stresli görüldüğünü fark ediyorum; bir şey onu rahatsız ediyor.

Sandalyesinde oturuyor, olabildiğince gergin, alnına endişe çizgileri kazınmış. Onu hiç böyle görmemişim.

Dudaklarımı yalıyorum, cevap vermekte tereddüt ediyorum. Şu anda bir şey söylemek istemiyorum. Zaten buraya önemli bir şey için gelmedim. Sadece oyun oynamaya ve ceza almak için bir şeyler yapmaya gelmişim, ama şimdi hepsi çok-önemsiz görünüyor.

Joseph bir şeyler yaşıyor.

Yaptığı işi bırakıp beni şımartmasını beklemek benim için duyarsızlık olur. Parmaklarım birbirinin etrafında dönüyor. Garip bir yalnızlık duygusu içimi kaplıyor.

Kara saçları ve kara gözleriyle hakkında yazdığım Kahramanı ve bana Yusuf'u ne kadar çok hatırlattığını düşünüyorum.

"Çiçek," diye uyararak homurdanıyor, derin sesi tenime batıyor.

Kahretsin. Şimdi bir şey söylemem gerekiyor.

"Sizi memnun edebileceğimi umuyordum efendim," diyorum usulca. Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman oluyorum. Ona baktığımda, oyun oynama havasında olmadığını biliyorum.

Duraksaması neredeyse bir sonraki sözleri kadar acı veriyor. "Şu anda değil."

Bunu bekliyordum ama yine de canım yanıyor, göğsüme ağır bir yük çöküyor. Yüzüm buruşup kaşlarımı çatmadan önce hızla arkamı dönmeye çalışıyorum, odama koşup kapıyı arkamdan kapatmaya niyetleniyorum. İki adım atmadan beni yanına çağırıyor.

"Buraya gel," diye emretti bana. "Şimdi."

Alt dudağımı ısırp gözyaşlarımı tutuyorum ve topuklarımdan üzerinde dönerek masasına, onun yanına doğru ilerliyorum. Neden bu kadar duygusal olduğumu bilmiyorum. Ama bu anla ilgili bir şeyler ters gidiyor.

Başını kaldırıp bana bakıyor, gözlerinde kalbimi sızlatan bir hüznün var. "Diz çök," diye emrediyor.

Emrine hemen itaat ederek yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Yutkunarak ona bakıyorum, cezalandıracağından mı, azarlayacağından mı yoksa her ikisini de mi yapacağından emin değilim.

Elini uzatıp saçlarımı usulca okşadığında irkiliyorum. "İyi bir kız oldun," diyor bana. "İstersen kıyafetlerini geri giyebilirsin."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Kıyafetlerimi geri giymek istemiyorum. Beni almasını istiyorum. *Beni cezalandırmasını*. Ne olursa olsun.

"Tamam," diyorum, ayağa kalkıyorum, boğazım düğümleniyor. Hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalışıyorum ama kaşlarımın çatılmasını engelleyemiyorum. Keşke ortadan kaybolabilseydim.

Joseph'in gözlerinde öfke kıvılcımları çıkıyor. "Sana kalkmanı söylemedim," diye homurdanıyor, derin sesi alçak ve tehlikeli.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, heyecandan kollarım ve bacaklarım titriyor. Belki de her şeye rağmen beni cezalandıracak.

Kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum ve söyleyecek akıllıca bir şey düşünmeye çalışıyorum. Ama ben daha tek kelime edemeden ayağa fırlıyor ve beni bileğimden yakalıyor.

Sakin ve kontrollü bir sesle, "Ne yaptığını çok iyi ," diyor. "Beni kasıtlı olarak hayal kırıklığına uğratmanı istemiyorum, anlıyor musun?" Gözlerinin içine bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Orada bir öfke var ama farklı bir tür.

Cinsel duygulara bağlı olmayan bir öfke. Bundan nefret ediyorum. Beni bu şekilde hissettirmesinden nefret ediyorum, sanki seni hayal kırıklığına uğratacak kadar korkunç bir şey yapmışım gibi.

O kapalı.

"Bir şey yapmaya çalışmıyordum-" Ben başlıyorum.

"Bana yalan söyleme, Lilly," diye homurdanarak sözümü kesiyor. Kalbim sıkışıyor.

Bundan hoşlanmadım. Beş dakika geriye gitmek ve buraya hiç adım atmamak istiyorum.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve ona nasıl hissettiğimi, bana verdiği zevkle cezalandırılmasını nasıl arzuladığımı ve şu anda içinde bulunduğu ruh halinden nasıl nefret ettiğimi anlatmak yerine, "Neden bahsettiğini bilmiyorum" diye çıkışıyorum.

Bileğimi sıkıca kavıyor, gözleri kısılıyor. Ona gerçeği söylemediğim için kızgın olduğunu söyleyebilirim. Ama siktir et onu. O bana boyun eğmezken ben ona boyun eğmek zorunda değilim.

Sonraki sözleri soğuk ve sert. "İnkâr etmeyi bırak."

Tehdidi karşısında öfke göğsümü sıkıyor. Tek istediğim biraz eğlenmek, birbirimizi boşaltmaktı. Seks için yalvarmam suçum değil. Bunu bana o yaptı. İstememi sağladı. İhtiyaç duymamı sağladı.

Ona ihtiyacım var.

Şimdi bile, bana öfkeyle bakarken, alt çenesi sıkıca kenetlendiği için dışarı çıkarken arzudan nefesim kesiliyor. Ama şu anda beni istemiyor. Ve bu beni çok kızdırıyor.

Konuşamayacak kadar öfkeliyken, meydan okurcasına çenemi kaldırıyorum ve istediğini yapmayacağımı ona bildiriyorum. Beni cezalandırabilir.

İşte o zaman içinde bir şeyler kopuyor ve beni büyük bir güçle kendine çekiyor, şok içinde çılgılık atmama neden oluyor.

Sonra bir bakıyorum, güçlü parmakları çenemi sarmış, beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Gözlerine baktığımda kanım buza dönüşüyor ve onunla birlikte olduğumdan beri ilk kez gerçek bir korku hissediyorum.

Orada karanlık var. Soğuk bir boşluk, tüylerimi diken diken ediyor.
Bu adamı tanımıyorum. Ya da gerçekten neler . Ve bu
beni korkutuyor.

Bir sonraki söylediği şey beni daha da korkutuyor, sesi alçak ve çok
tehlikeli geliyor.

"Kafesine git."

OceanofPDF.com

CHAPTER 18

OceanofPDF.com

JOSEPH

S Her şeyi bildiğini sanıyor ve ben de onu sınırlarını bulması için zorluyorum. İstedikini elde edemeyeceğini anlayacağı o kırılma noktasını bulması için. Şimdiye kadar bana itaat etmek istedi. Ve emri yerine . Mükemmel bir köle.

Bir noktada kırılacağını biliyordum. Ondan çok fazla şey isteyeceğimi biliyordum. Bana kasıtlı olarak itaatsizlik ettiğini söylememekten çok daha fazlası olacağını hayal etmiştim. Kendini ifade etmekte her zaman sorun yaşadı, bu kadar şaşırmamalıydım.

Onu çok kolay okuyabiliyorum. Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Ama bu ilişki benim onun için ulaşılabilir olmam değil. Onun benim için müsait olması. Oturma odasındaki deri koltukta huzursuzum, dizüstü bilgisayar kucığımda, yazdığı sahneyi okuyorum. Ona her gün yazması için izin verdim. Ne zaman ilham gelirse, o zaman yazabilir. Mizahsız bir kahkaha attım, ona aletim içinde değilken istediği her şeyi yapmasına izin verdim. Belki de bu benim ilk hatamdı. Kafeste olması benim hatam.

Bardağı tekrar sehpanın üzerine koymadan önce viskiden küçük bir yudum alıyorum.

Kahramanın kadın kahramana taktığı tasmayı okuyarak onun sahnesinde geziniyorum. Her şeyi romantikleştirmiş. Bu yaşam tarzının ne olduğuna dair algısı, önemli bir yönü kaçırıyor. Kontrolün bende olduğu yönü.

İşte bu yüzden bir itaatkâr istemiyordum. Parmaklarım tekrar dudaklarıma götürmeden önce elimdeki kısa bardağa vuruyor. Onu kafese gönderecek sınırının bana gerçeği söylemeyi reddetmek olacağını tahmin etmemiştim.

Onun için bundan daha iyisini düşünmüştüm. Ondan yapmasını istediğim her şey arasında en az zor olanı bu gibi görünüyor. Ama belki de kendisi buna inanmak istemiyordur.

Gözlerim yazdığı bir sonraki sahneye takılıyor, kitabının kahramanı kadın kahramanın bekaretini alıyor. Benim onu nasıl aldığımdan esinlendiğini görmek zor değil. Bu kahraman onu tatlı tatlı öpüyor, onunla nazıkçe konuşuyor. Onunla *sevişiyor*.

Bu adam bana hiç benzemiyor. Bu tezat bana nereden geldiğimi hatırlatıyor.

Babamın annemi öptüğünü ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. O her zaman sessizdi. Her zaman arka plandaydı ve olmasına asla izin verilmezdi. Bunu tam olarak anlayamamıştım. Karışmasına izin verilmezdi, babamın bize söylediği buydu.

Ona yaklaştı, sessiz fısıltılarla konuşurken gözleri endişeyle açılmıştı, ona bir şey için yalvarıyordu. Biz oturma odasında yerde oturmuş silahları temizlerken gözleri sürekli bize doğru kayıyordu.

Babam ona sert davranırdı. Saçlarının arkasından sıkıca tutarak, eğilimleri koparırdı. Onu yere atmadan önce dudaklarından sertçe öptü, rujunu yüzüne bulaştırdı. Nasıl sıçradığımı, kalbimin göğsümde nasıl çarptığını hatırlıyorum. Babamın ne kadar sert vurduğunu çok iyi biliyordum. Sert bir şekilde yere düştü, kendini toplarken acıyla irkildi. Ama yavaşça onlara doğru yürürken beni izlediğini görünce yüzündeki ifade değişti. Başını salladı, gözleri uzak durmam için beni uyarıyordu.

Elimizdeki örnek buydu. Bu beni hasta etti. Annemi seviyordum ve babamın ona vurmasını izleyemezdin. Annem her gün babamın öfkesinin çıkış noktası oluyordu. Annem yerde inlerken kardeşime dönüp baktım. Onun iyi olduğundan emin olmak istiyordum. Biz sadece çocuktuk. Ama gözlerindeki bakış beni hasta etti. Hâlâ da öyle. Yüzündeki gülümseme onun nasıl bir adam olacağını gösteriyordu. Tabii buna adam denebilirse.

İşte o gün babamın hasta bir pislik olduğunu anladım ve bu soğuk ve karanlık bakış kardeşimin gözlerinde de yankılandı.

Viskimi yudumluyorum ve bu tatsız anıyı hatırlayınca dizüstü bilgisayarımı kapatıp sedirin üzerine koyuyorum ve yerimden kalkıyorum. Kendimi bir pislik gibi hissettiğim gerçeğini görmezden geliyorum. Bunun ne olduğuna dair farklı bir izlenim altında olduğunun tamamen farkındayım. Olmamalı. Bu benim hatam ve bunu düzeltmeliyim.

Saate bakıyorum ve bir saat olduğunu görüyorum. Zaman yavaş yavaş akıp gitti; tik tak, tik tak. Her dakika onun yanına gitmek istedim.

ama alttan üste çıkamayacağını öğrenmesi gerekiyor. Kontrol bende ve istediğini elde etmek için beni zorlayamaz.

Şu ana kadar aldığı tüm cezalar şartlandırma içindi. Ceza, beni nasıl memnun edeceğini öğrenmesine yardımcı olmak içindi. Acı olsa da, her zaman çok daha fazla zevk eşlik eder. Basit bir ceza alıyor ve sonra bunu kabul ettiği için ödüllendiriliyor.

Bu sefer değil.

Umarım bu son olur. Ama olacağından şüpheliyim. İçinde bir vahşet var. Farkında olmadığı bir güç. Ne kadar cesur olduğunu bilmiyor olabilir ama çoğu insan beni gördüğünde siner. Gücüm onu cezbetti. Bu bile başlı başına bir cesaret göstergesi.

Odasına doğru ilerlerken kanım kulaklarıma hücum ediyor ve vücudum ısınıyor. Kapıyı yavaşça açıp içeri baktığımda onu kafesin zemininde top gibi kıvrılmış halde görüyorum. Kafesin kendisi ayakta durabileceği kadar büyük. Onu köşede dizlerini çenesinin altına sıkıştırmış, kollarını bacaklarına dolamış bir şekilde hayal ettim.

Ve o böyle biri.

Ben kapıyı kapatırken dizlerinin üzerinden yukarı bakıyor.

Gözleri kızarmış. Ağlıyordu. Onu böyle görmek acı veriyor.

Ben.

"Uslu durmaya hazır mısın?" Ona soruyorum, yavaşça Odanın köşesinde. Kafesin kapısı hafif aralık, kilitlemedim ama onun bırakmadığını biliyorum. Bu onun doğasında yok.

İsterse ayrılabilir. İsteddiği zaman gidip sözleşmeyi bozabilir. Ama gerçekten ayrılmak istemiyor. Benimle dövüşmek istiyor, ona boyun eğdirmemi istiyor.

Ve meydan okumaya bayılıyorum.

Bu kısmını tekrar yapmak istediğimden emin değilim. Ona boyun eğdirmeyi tercih ederim.

Kafesin önünde çömelip kapıyı sonuna kadar açıyorum. Kocaman gözlerle beni izliyor. Kapı gıcırdayarak açıldığında vücudu kaskatı kesildi, "Kilidi ben açmadım." Sesi yumuşak bir şekilde devam ederken ona bakıyorum. "Sanırım kilitlemeyi unuttunuz, efendim."

"Gittin mi?" Bacak bacak üstüne atmış yerde otururken soruyorum. Gitmediğini zaten biliyorum. Başını sallıyor ve "hayır" diye fısıldıyor "Hiçbir şey unutmadım çiçeğim." Kucağımı sıvazlıyorum, bana doğru sürünmesini bekliyorum. "Seni asla buraya kilitlemeyeceğim. Sözleşmemizde bu var."

Bir an için tereddütlü görünüyor, hareketleri kekeliyor.

"İmzaladığın şeyi okudun, değil mi?" Sesim şakacı çıkıyor. Her kelimesini okuduğunu biliyorum. Bunu ciddiye aldığını biliyorum. Dudaklarında bir gülümseme izi beliriyor ama gözlerinin altındaki yaşları silerken gülümsemesi çabucak kayboluyor.

"Evet efendim," diye cevap veriyor nefesinin altından sürünerek çıkarken. Hiç tereddüt etmeden yanıma geliyor, kucağıma yerleşiyor ve yanağını göğsüme yaslıyor. Onu rahatlatıyorum, sırtını sert darbelerle ovuyorum.

"Seni cezalandırmak zorunda olduğumu , değil mi?" Ona sordum.

Parmakları gergin bir şekilde iç içe geçerken başını göğsüme doğru sallıyor. "Biliyorum." Boğazını temizliyor "Özür dilerim efendim, size yalan söylememeliydim. Sizi zorlamaya çalışmamalıydım."

Saçlarını öpüyorum, özür dilerken onu okşuyorum. Bundan nefret ediyorum. Bunun olacağını biliyordum ama benim tepkimi beklemiyordum. Ya da onunkini.

"I-" Boğazımı temizliyorum ve onu kucağıma alıyorum. Bana gelmiş olması umurunda değil. Ağabeyimin sık suratıyla uğraşıyorum. Parayı geri istiyor. Bana tuzak kurmak için yerleştirdikleri parayı. Beni tekrar ailenin kontrolü altına sokmaya çalışıyor. Böyle bir şey olmayacak. "Elimden geldiğince seninle ilgileneceğim. Ama bazen beklemen gerekir."

Lilly özenle başını sallıyor.

Parmağımı çenesinin altından geçirdim ve gözlerinin içine bakarak söyledim. "İnan bana, seninle vakit geçirmeyi tercih ederdim."

Onu öpüyorum, bana teslim olup dudaklarını ayırırken gözyaşlarının tadı dilimin ucuna değiyor. Gözleri hala dökülmemiş yaşlarla dolu. Başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve onu tekrar öpüyorum. Onu tekrar gülümseteceğini bildiğim tek kelimeyi söylüyorum.

Burnumu onunkine değdiriyorum ve "Sanırım cezalandırılman gerekiyor, çiçeğim" diyorum.

İPI BİLEKLERİNDE DÜĞÜMLEYİP DAHA SIKI BAĞLIYORUM. DUDAKLARI AYRILIYOR, Bana o güzel sesi hediye eden.

İpin gerginliğini test ederek hafifçe çekiyorum, küçük bedeni öne doğru düşüyor. Yerde kış üstü yatıyordu. Çıplaktı ve ona komut vermemi bekliyordu.

Bu aptal kurallardan sıkıldım. Artık mesele onu eğitmek değil, sınırlarını zorlamak ve birbirimizin dokunuşlarından zevk almak.

Onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarım dudaklarına değerken kolları bükölüyor. Gözlerimi açtığında soluk mavi bakışlarının bana parladığını gördüğümde kalbim yavaşlıyor. Orada korkmam gereken bir bakış var. Bana bunu bitirmem gerektiğini söyleyen bir şey. Ama ben istemiyorum. Reddediyorum.

OceanofPDF.com

CHAPTER 19

OceanofPDF.com

I

Joseph'in odasının dışındaki koridorda durduğumda sağ kık yanağımda rahatlatıcı daireler çizerek inledim.

Her ağrıyor. Kullanılmaktan. Lezzetli bir şekilde kullanılmış. Ama

Bana şaplak attıktan sonra kıkıma sürdüğü şeyden daha çok istiyorum.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca Joseph bana sert ve zevkli seks seanslarından başka bir şey vermedi. Bu noktada, onun şaplaklarından mı yoksa kalın sikinden mi ağrıdığımı anlayamıyorum. Bu sabahın anısına gülümsüyorum. Kıkıma şaplak attığına şüphe yok.

Sahip olmak için iyi bir sorun. Ve kesinlikle onu sevmeyi öğrenebilirim. Keşke şu anda hissetmeseydim. Araştırmalarım engel oluyor. Yaramaz bir sırtıma yer değiştiriyor. Biraz kötü davrandığının farkındayım ama teknik olarak buna karşı bir kural yok.

Son bir saattir evin içinde Joseph'in ne sakladığını anlamaya çalışıyorum. Bir şey sakladığını *biliyorum*. Bir parçam bunu öğrenmekten korkuyor. Diğer yanımda ise sadece paranoyak olduğumu umuyor. Yanağımın içini ısıyorum. Bana geçmişinden bahsetmiyor. Ya da onu çalışma odasında saklanmaya iten her neyse. Oturup beklemeyeceğimden eminim.

Odamdan çıktığım anda koridordaki ahşap zemin ağırlığının altında gıcırıyor. Lanet olsun. Sessiz olmakta pek iyi değilim. Kalbim duracak gibi oluyor ve koridorda donup kalıyor, tahta döşemeye bakıyorum. Bir an sonra doğruluyorum ve odasına doğru ilerliyorum. Odasına gizlice girerken dilim dişlerimin arasında, neredeyse parmak uçlarımda ilerliyorum. Burayı seviyorum. Çok... o.

Kaçamak bir şekilde etrafıma bakıyorum, ilk nereden başlamam gerektiğini merak ediyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Fazla zamanım yok. Joseph'in çalışma odasından ne zaman çıkacağını bilmiyorum, bu yüzden hızlı hareket etmeliyim. Onu duymalıyım. Kendime söyleyip duruyorum. Merdivenlerden çıktığında onu kesinlikle duyacağım.

Dudaklarımı şifonyerine doğru yürüyorum ve karıştırmaya başlıyorum. Beş çekmeceyi karıştırdım ama düzgünce katlanmış giysilerden başka bir şey bulamadım. İnsanlar eşyalarını başka nereye saklar ki? Şifonyerin altın bir akıl olduğunu düşündüm. Bütün eşyalarımı oraya saklarım. Biraz hayal kırıklığına uğramış hissederek son çekmeceyi kapattım. Yukarı baktım ve yatağını gördüm, dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı. *Şilte*. Yatağın altını arıyorum ve sonra elimi şiltenin altından bazanın arasına sokuyorum. Bok gibi zayıfım ve onu tutmak beni gerçekten nefes nefese bırakıyor. *Hiçbir şey yok*.

"Hadi ama," diye mırıldandım, telaşla odaya bakarken, "herkes yatağın altında bir şeyler saklar."

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp tekrar yatağın altına bakıyorum. Bir yerlerde bir şeyi olmalı.

Komodinleri aradım. Yine bir şey yok.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde durup ellerimi kalçalarımın koyuyorum ve alt dudağımı ısırarak düşünüyorum.

Böyle büyük bir evim olsaydı, yatak odamda bir şey saklar mıydım? Yani, bu ne kadar aptalca olurdu? Belki de yanlış odadayımdır. Çalışma odasını arayamayacağıma eminim. En azından o oradayken.

Tam pes edip odadan çıkmak üzereyken gözlerim dolaba takılıyor. Kapısı hafif aralık ve içeride ışık yanıyor. Ona bakarken nabzım hızlanıyor. Bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Eskiden dolaplarda saklanırdım. Bu düşünce kalbimi acıtıyor.

Annemi orada buldum. Sanırım babamdan önce onu bulmamı istedi.

Bana ona ne kadar benzediğimi söylerdi, ta ki o kendini öldürene kadar. Sonra gözlerindeki o bakışı görebiliyordum, düşündüğü şeyin bu olduğunu biliyordum ama bir daha asla söylemedi.

Beni bu yüzden pek görmediğini biliyorum; ona hatırlatıyorum. Bunun onu incittiğini biliyorum. Bunu anlıyorum. O beni hâlâ seviyor, ben de onu seviyorum. Annemin yaptıklarından dolayı ailemiz yara almış olsa bile.

Alt dudağımı ısırıyorum, üzücü anıyı ait olduğu yere, geçmişe itiyorum, daha fazla araştırıp araştırmamam gerektiğini tartışıyorum. Ben zaten

yarım saattir arıyor ve Joseph tek başına çok uzun zaman geçirmiyor.

Gitmeliyim, diyorum kendime. *Nasıl olsa orada bir şey bulamayacağım.*

Odadan çıkmaya başlıyorum ama kapıya ulaştığımda en azından dolabı kontrol etmeden çıkmaya kıyamıyorum. Muhtemelen bir şey bulamayacağımı bilsem de, böyle bir şansı bir daha ne zaman bulacağımı kim bilebilir?

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve hızla dolaba doğru yürüyorum, içeri girerken kapıyı sonuna kadar açıyorum. Duvara çarpıyor ve çıkan sestem irkiliyorum. Yine de duyacağını sanmıyorum. Hevesli kıcıma lanet olsun.

Bir saniye bile kaybetmeden hızla büyük dolabı incelemeye koyuluyorum ama önümdeki manzara karşısında keskin bir nefes almak için duraklamak zorunda kalıyorum. *Aman Tanrım*. Çok fazla takım elbisesi var. Ve hepsi de çok pahalı görünüyor. Kimin böyle takım elbiseleri olur ki? Ellerimi tüm o güzel giysilerin üzerinde gezdirmek istiyorum ama buraya onun gardırobuna bakmak için gelmedim. Odaklan Lilly!

Takım elbiselerin birkaçını gözden geçiriyorum, tüm ceplerini kontrol ediyorum, bir şey arıyorum, Joseph'in sakladığını düşündüğüm geçmiş hakkında bana bir şey söyleyecek herhangi bir şey. Hiçbir şey bulamadım. Etrafa bakıyorum, bir kasa, bir çeşit çanta, bir şeylerin saklanabileceği herhangi bir şey arıyorum. Ama hiçbir şey göremiyorum.

Odadan çıkmak üzereyken gözlerim bir sıra yanında göze çarpmadan duran bir ayakkabı kutusuna takılıyor. Kutuya baktığımda, içinde muhtemelen sadece ayakkabılar olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Kutuya ulaşmak için neredeyse takılıp düşerek ileri atılıyorum ve onu alıyorum. Çıkardığım gürültü yüzünden kalbim göğsümde tekliyor. Sadece bir dakikaya daha ihtiyacım var.

Evet! Evet! Nihayet! İçinde yıpranmış altın mandallı, deri ciltli bir kitap var. Çıkardım, yüksek kalite hissine hayran kaldım.

Dolabının zemininde otururken omzumun üzerinden hızlıca bakarak açıyorum ve düzgün el yazısıyla dolu sayfaları görüyorum. Sayfada sürekli bir isim beliriyor; *Passerotto*. Nefesimin altında fısıldayarak tekrar tekrar söylüyorum. Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok ama kulağa kesinlikle İtalyanca geliyor.

Bazı yazıları okumaya çalışıyorum ve takip etmek zor ama La Familia'dan çok bahsediliyor. Bu da ne? Joseph mafyanın bir parçası mı? Kalbim daha hızlı atıyor ve endişem artmaya başlıyor.

Biraz daha okuyorum ve *aileden* ayrıldığını öğreniyorum ama bu beni rahatlatmıyor. Bir girişı tarıyorum. Kalbim göğsümde parçalanıyor. Annesinin dövölmesini izlemiş. Hiçbir şey yapmamış. Yazdıklarından anladığım kadarıyla kendini suçluyor.

Birkaç paragraf daha yazıyorum, o ana o kadar dalmışım ki zamanı ve nerede olduğumu unutuyorum. Gözlerimden yaşlar süzölürken kalbimin kırıldığını hissedebiliyorum. *Joseph*. Yaşadıklarına inanamıyorum.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri bakışlarımı kitabın sayfalarından ayırıyor ve dudaklarımdan bir küfür dökölüyor, "Kahretsın!" Kitabı ayakkabı kutusuna geri atıyorum ve hızla eski yerine koyuyorum.

Tam odadan kaçmak üzereydim ki, giysi rafındaki birkaç takım elbiseyi deviriverdim. Benim sakar kığım. Lanet olsun. Bu işte çok kötüyüm. Lanet olsun. Onları almak için eğildim ama metal bir parıltı gözöme çarptı.

Vay anasını.

Önümdeki manzarayı görölnce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Düşen takım elbiselerin arkasına gizlenmiş bir silah rafı. Her türlü silahla dolu.

"Tsk Tsk," diyor dolap kapısından gelen derin bir ses.

Arkamı dönölyorum, kalbim göğsümde çarpıyor ve Yusuf'un kapı pervazına yaslanmış, bana eğlenerek baktığını görölyorum. Yemin ederim kalbim kaçmak istiyor ve bunu boğazıma tırmanarak denemeyi seçiyor.

"Kötü kız, çiçeğim," diyor şakacı bir şekilde, gözlerinde bir pırıltı.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki göğsümde fırlayacakmış gibi hissediyorum. Bunun için cezalandırılacağımı biliyorum. Ve bunun kafes olacağını da biliyorum. Umutsuzca bir bahane bulmaya çalışıyorum. Bir şeyler. Herhangi bir şey. Ama onun dolabındayım.

"Lütfen efendim," diye yalvarıyorum, ellerimi yalvarırcasına uzatarak, "Ben sadece etrafa bakıyordum -" Konuşurken boğazım çok kurudu. Vücudum korkudan karıncalanıyor.

"Her şey yolunda çiçeğim," diyor kolayca, beni şaşırtarak. Yine de kalbim ona inanmıyor, hala korkunun yönettiği bedenimi terk etmek için savaşıyor. "Biraz bakmanda bir sakınca yok. Burada kendini rahat hissetmeni istiyorum."

"Özür dilerim efendim," diyorum usulca, rahatlama kanımda yavaşça dolaşıyor. Joseph bana eliyle işaret etti. "Buraya gel."

Yere düşen takım elbiselerine bakıyorum, yutkunuyorum ve onları almak için eğilölyorum ama Joseph beni "şimdi" diyerek durduruyor.

Kullandığı ses tonu hemen ona doğru yürümemi sağlıyor, yerde bıraktığı pahalı takım elbiselerinin etrafından dolanırken içim cız ediyor. Beni yatak odasına götürüyor, elimden tutup yatağa oturtuyor. Gözlerimin içine bakarak yanağımın yan tarafını hafifçe okşuyor ve tenimin kollarımdan aşağı ve yukarı doğru karıncalanmasına neden oluyor. Hâlâ zorlukla nefes alabiliyorum. Diğer ayağın düşmesini bekliyorum, bir uyarı cezası bekliyorum. Yaptığının kötü olduğunu biliyordum. ... Gerçekten üzgün olmadığımı da biliyorum. Sadece yakalandığım için üzgünüm. Eminim o da bunu biliyordur.

"Çiçek için üzülecek bir şey yok," diyor sanki aklımı okuyormuş gibi yumuşak bir sesle. Duraklıyor ve sonra burnuyla beni şakacı bir şekilde dürtüyor. "Tabii yatağında bacaklarını iki yana açmış, çıplak bir şekilde beni beklemediğin için üzgün olmak istemiyorsan."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve onun şakacı sözleri karşısında kız gibi kıkırdıyorum. Bu anları gerçekten çok seviyorum. Eğlenceli tarafı ortaya çıkıyor. Karanlık, hükmedici efendi yanından çok farklı. Ve ben bundan daha fazlasını istiyorum. Yüzünü avucumun içine alıyorum, gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve başparmağımı kirli sakalında gezdiriyorum.

"Senden böyle hoşlanıyorum," diyorum usulca, bana gerçekten kızgın olup olmadığından hâlâ emin değilim. Belki de bakacağımı biliyordu. Her zaman neyin peşinde olduğumu biliyor gibi görünüyor.

"Ne gibi?" Joseph sorar.

"Bilmiyorum, sadece nazik ve şakacı olduğunuzda."

Alay ediyor ve başını sallayarak, "Bu kelimeler beni tanımlamak için pek sık kullanılmaz," diye cevap veriyor.

Elimi onun elinin üzerine koyarak, "Bu yönünü gerçekten seviyorum," diyorum. Üzerimize bir anlık sessizlik çöküyor ve kendimi "*Passerotto*?" diye sormak zorunda hissediyorum. Doğru telaffuz ettiğimden emin değilim. Ya da dürtmem onu sinirlendirme noktasına getirecek mi emin değilim. Ama konuşmak istiyorum. Bu benim doğamda var.

Joseph bir an tereddüt ediyor ve kendini kapatacağından korkuyorum. Ama onun yerine belimden tutup beni kucağına çekiyor. Nefesim kesiliyor ve ona tutunuyorum, bunu beklemiyordum. Ne zaman "konuşsak" beni kucağına çekiyor gibi görünüyor. Bu hoşuma gidiyor. Joseph-Levi-hakkında sevdiğim şeyler listeme ekleyeceğim bir şey daha. Kucağına sokuluyorum ve sabırla bekliyorum.

"Evet. Küçük Serçe demek."

"O günlük kime aitti?" Onun olduğundan emin olmama rağmen soruyorum. "Bunu bana annem ben küçükken vermişti...." Yusuf'un gözleri uzakta

sesi kesiliyor. Yanağımı onun sıcak göğsüne koyuyorum ve sesini dinliyorum.

ve düğmeleri açık gömleğinden görünen göğüs kıllarıyla oynuyorum. Bunun konuşmak istemediği bir konu olduğunu hissedebiliyorum ama açılmasını sağlama fırsatını da kaçırmak istemiyorum.

"Devam et... Lütfen," diyorum usulca, elini okşayarak ve gözlerinin içine bakabilecek kadar ondan uzaklaşarak.

Joseph sesli bir şekilde yutkunuyor. Ama konuşmaya devam ettiğinde memnun oluyorum. "Geçmişim hakkında konuşmayı sevmiyorum ama sen beni konuşturuyorsun çiçeğim. Berbat bir hayatım oldu. Yaşadığım, gördüğüm boktan şeylerden sonra başaramayacağımı düşündüğüm çok zaman oldu." Bir elini yüzünde gezdiriyor ve bana bakıyor.

Sözlerindeki acı kalbimin derinliklerine işliyor.

"Ne gördün?" Sesim ancak fısıltıyı geçerek soruyorum. Sadece bana açılmasını istiyorum.

Uzun bir duraklama oluyor ve Yusuf'un kalbinin hâlâ göğsünde duran elime çarptığını hissedebiliyorum. "Bir sürü ölüm. Bir sürü cinayet."

Korku içinde elimi dudaklarıma götürüyorum. "Özür dilerim," diyorum boğuk bir sesle, gözlerimin dolduğunu hissederek.

"Sorun değil," diye cevap veriyor kalın bir sesle. Ama olmadığını biliyorum. Acı çekiyor ve bu beni çok üzüyor. "Sadece bu konuda konuşmamayı tercih ederim." Gözlerim kucağıma kayıyor, sonra tekrar ona dönüyor. Konuşmasını istiyorum. Bana açılmasını istiyorum.

Onun nasıl hissettiğini biliyorum, bir şeyler hakkında konuşmak istemiyor. Ama bana o kadar yardımcı oldu ki, sırrımı açabileceğim biri olmasaydı şu an olduğum kişi olamayacağımdan eminim. Bu sadece okuldaki bir danışman olsa bile. Konuşmak iyidir.

"Lütfen?" Ona yalvarıyorum.

Başını sallıyor ve gözlerindeki bakış bana onu itmememi söylüyor. Beni itiyormuş gibi hissetmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Gözlerim günlüğün olduğu dolaba odaklanıyor. Belki de bu onun yoludur.

Dolaba bir göz attım. "Okuyabilir miyim?"

"Günlük mü?" diye soruyor ve ben hemen başımı sallıyorum. "İstediğin zaman okuyabilirsin."

Birlikte sessizce oturuyoruz ve yemin ederim ki Yusuf'un kalbinin benimkiyle birlikte attığını duyabiliyorum. Bir süre sonra kucağına dönüp gözlerinin içine bakıyorum. Karanlık bakışlarındaki acıyı görüyorum ve bu konuyu açarak kısmen buna neden olduğum için nefret ediyorum. Sadece geçmesine yardım etmek istiyorum.

"Özür dilerim," diyorum kolunu ovuşturarak.

Cevap vermiyor. Bunun yerine eğiliyor ve beni dudaklarımdan nazikçe öpüyor. Duygularım midemden kabarıyor ve kendimi kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekerken, dudaklarımı ateşli bir tutkuyla onunkilere yapıştırırken buluyorum.

Bir an tereddüt ettiğini hissediyorum ama bu sadece bir an sürüyor. Kollarını belime doluyor ve beni yatağa geri çekiyor.

Hayatımda hiç kimseye bu kadar bağlı hissetmemiştim. Joseph hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onu o kadar çok istiyorum.

Ona ne kadar aşık olursam.

Ve bu çok tehlikeli bir şey olabilir.

Joseph

KALÇALARI ÖNÜNDEKİ BANK TARAFINDAN SABITLENMIŞ OLSA DA, HALAT

Bileklerini arkadan bağlayıp tavana asmak onu ayakta tutan şey. Ayak bilekleri banka bağlı ve benim için yayılıyor. Kalçaları da bağlı. Çırılçıplak sallanıyor, tamamen benim insafıma kalmış durumda. Gözleri bağlı olduğu için nerede olduğumu bilmiyor. Ayaklarım yere her vurduğunda parmakları hafifçe kıpırdıyor. Yakında omuzları ağrıyacak. Bu yakında sona ermek zorunda. Kırbacı son bir kez kışına vururken darbeyi geri çekiyorum. Vücudunun üst kısmı sallanırken inliyor, ancak alt vücudu o kadar sıkı bağlanmış ki belden aşağısı hareket etmiyor.

Kıçı kırmızının güzel bir tonu. Bazı noktalar diğerlerinden biraz daha koyu. Deriyi sırtının ortasına kadar takip ediyorum; vücudu titriyor ve gül yaprağı rengindeki meme uçları daha da sertleşiyor. Kollarına ulaşım ileri doğru hareket ettiğimde, kırbacı sert meme uçlarına hafifçe vurduğumda inliyor.

Sadece 30 dakika oldu ama o kadar ıslak ki kalçalarından aşağı damlıyor. Gözlerindeki bağı çıkarırken kırbacın başını boynuna ve çenesine doğru hareket ettiriyorum. Parlak ışık onu ürkütüyor, gözlerini kapatırken bir anlığına benden uzaklaşıyor. Buna izin veriyorum. Yüzümü onunkine yaklaştırıp dudaklarına nazik bir öpücük kondurduğumda bana tekrar bakıyor.

Bunların hepsi izin istemeden masadan kalktığı için oldu. Gerçekçi olmak gerekirse, bu bir ceza değil. Her dakikasını sevdiğini biliyorum. Ama biz öyle diyoruz.

"Sana sahip olduğumu biliyorsun." Dudaklarım dudaklarından sadece bir santim uzakta. "Sen bana aitsin. Özgürlüğün bana ait." Ben onunla konuşurken o bakışlarımı tutuyor. Dudakları bağımlısı olduğum o güzel şekilde ayrılıyor.

Cevabını çok tatlı bir şekilde söylüyor, "Evet, efendim."

Etrafında dolaşıyorum, giderken kırbacı bırakıyorum ve sertleşmiş sikimi okşuyorum. İhtiyacım olmamasına rağmen bir elimle kalçasını kavriyorum, hiçbir yere gitmiyor.

Onu becerirken kendimi tutmuyorum. Ve o da bunu kabul ediyor.

OceanofPDF.com

CHAPTER 20

OceanofPDF.com

JOSEPH

Y

Bana hayır deyip duramazsın.

Mesaja bakıyorum, elimdeki telefonu sıkarken neredeyse kıracaktım, öfkem yükseldikçe yükseliyor. Sakinleşmem lazım. Bu sıkık surat beni her kızdırdığında

Çiçek. Onun aramıza girmesine izin vermeyeceğim ve ne istediği umurumda değil.

Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirdim. Ben yokum.

Parayı geri mi istiyorlar? Gelip alabilirler.

Artık onların saçmalıklarıyla uğraşmayacağım. Büyüdüğüm eve geri dönmek ve onu fena halde dövmek için çalışmayı hızlandırdım. Ama o asla adil oynamadı. Elinden gelse kılıç dövüşünde silah çekerti. Ve bununla gurur duyardı. Oraya geri dönmek iyi olmazdı.

Lilly'nin üst kattaki duşun suyunu kapatırken çıkardığı ses bana onun beni etkilemesine neden izin verdiğimi hatırlatıyor. Sonunda umursamaya değer bir şeyim var. Ayrıldığımdan beri bu pisliklere katlanmak zorunda kaldığım ilk, ikinci ya da onuncu sefer değil bu.

Ama son zamanlarda sıkime takıyorum. Üst kattaki banyodan geçtiğini duyuyorum. O sessiz küçük bir şey değil. Hem de hiç. Telefonumdan gelen ping sesini duyana kadar bu düşünce beni gülümsetiyor.

Kanım ısınırken kaşlarımı çatarak yere bakıyorum.

Seçme şansın yok.

Kızgını. Kendime daha az hakim olsaydım, lanet telefonu duvara fırlatır ve çığlık atardım. Bunun yerine sakince masanın üzerine koydum, telefona baktım ve onu nasıl öldürmek istediğimi düşündüm. Onu boğarak öldürebilirdim.

onun uykusu. Birçok kez istedim. Yapmalıydım. O hasta herifi canlı bırakmak bir hataydı.

Masaüstü bilgisayarım hâlâ ışık saçıyor. Güneş batıyor ve kalın perdeler neredeyse kapanmak üzere, çalışma odası karanlık. Bilgisayarın soluk ışıltısı beni ona, Zander'in bana gönderdiği e-postaya geri çekiyor.

sohbet etmek isterseniz, bana buradan ulaşabilirsiniz.

-Z

Bana üçüncü kez ulaşıyor.

Bana karşı henüz dürüst olmadı ve ben ona güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum.

Bir gümbürtü ve ardından gelen bir başka gümbürtü Lilly'nin bir şeylerin peşinde olduğunu söylerken gözlerim tavana dikiliyor. Neye bulaştığından emin değilim ama eminim eğleniyordur.

Kimsem yok, hiç olmadı ama şu anda yanımda birine ihtiyacım var. Lilly'yi korumam gerek. Parmaklarım alt dudağımı karıştırıyor. Beni rahatsız eden sorunları bastırmak için bir bardak viski içmek istiyorlar. Suçun perde arkasındaki adamların her biri bana ulaşıyor, her biri beni bir şey için istiyor. Ama o buradayken olmaz. Bunu ona yapamam.

Telefonum tekrar çalıyor ve mesajı görmek için ayağa kalkmama ya da telefona dokunmama bile gerek kalmıyor.

Cevap ver bana!

Yüzümdeki sırtışın büyüdüğünü hissediyorum. Görmezden gelinmekten hiç hoşlanmazdı.

Siktiğimin piçi gidip kendini becerebilir.

Bir anlaşma yapmıştık, suçu ben üstlenip aileden siktir olup gidecektim. Sadakate ne oldu? Dişlerimi sıktım ve öfkemi bastırdım, sonunda akli başında olanı yaptım ve cep telefonunu susturdum.

Cep telefonumu masaya geri atıyorum, yerimden kalkıyorum ve geçmişimi görmezden geliyorum.

Zander, ailem... Onlarla daha sonra ilgilenebilirim. Çalışma odasından çıkıyorum, kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

"Lilly!" Çiçeğime sesleniyorum. Benim güzel dikkat dağıtıcım için.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, onun odasından çıkmaya çalıştığını gördüm. Onu daha önce hiç böyle çağırmamıştım. Öfkemi fark ettiğinde yere düşüyor ve mükemmel bir şekilde eğiliyor. Güzel bir teslimiyet gösterisi.

Islak saçları yüzüne yapışmış ve koridorun ahşap zemininde yatıyor.

Son birkaç basamağı tırmanıp yavaşça ona doğru yürüyorum ve göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Başının belada olduğunu düşünüyor. Yerde hafifçe titrerken dudaklarım bir sırtışı dönüşüyor.

"Ne yapıyordun sen?" Sesimde biraz mizahla ona soruyorum.

Net ve hızlı bir şekilde cevap veriyor: "Bir şeyi yeniden düzenlemeye çalışıyordum." Kendimi yere bırakıp çenesini avucumun içine alırken kaşlarım çatlıyor.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığımda, vücudu olması gerektiği gibi hareketsiz kalıyor.

Gözlerine bakmadan önce dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum. "Neyi yeniden düzenleyeyim?"

Kalın kalın yutkunuyor. "Yatağın yerini değiştirmek istedim." Daha fazlasını bekliyorum. Sessizliğim üzerine ekliyor: "O yüzden aynanın karşısındaydı." Verdiği cevap ve yanaklarındaki parlak kızarıklık beni gülümsetiyor.

Çiçeğim. Her zaman mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Ayağa kalkıyorum, onu olduğu yerde bırakıyorum ve yıpranmış deri kemeri yavaşça çıkarıyorum. Pantolonumun her bir ilmeğinden yavaşça geçiriyorum. "İzin istedin mi?" Ona soruyorum. Sesim alçak ve tehditkâr. Cezalandırma sesi.

Başını sallarken gözbebekleri şehvetle büyüyor. "Hayır efendim."

Kemeri bir elimle tutuyorum, sikimin sertleştiğini hissediyorum, "şimdi dört ayak üzerine kalk."

KEMER YİNE TENİNDE ÇATIRDIYOR. "ON!" LILLY. ONUN

Ellerini yere dayamış, kızı havada. Yatağın sarkıyor, yarı açık yarı kapalı. Ellerimi titreyen kalçalarında gezdirip sıcak amına götürüyorum. Benim için sırlısklamdı.

"Bunu sen istedin." Kemeri yatağına bırakarak ona söyledim.

Lilly cevap vermeden önce inliyor, "Evet efendim." Buna ihtiyacı olduğunu öğrendim, artık çok fazla cezası yok. Eskiden bir şartlandırma yöntemi. Onun eğitimi için bir araç. Şimdi ödül haline geldi. Ve ben bunu ona vermekten çok mutluyum. Benim de ihtiyacım var.

Parmaklarımı kıvrımlarında gezdiriyorum, onu memnun etmeye hazırım. Ama ne kadar kızarmış ve şişmiş olduğunu görünce duruyorum. Onu sık sık kullanıyordum ve dokunuşum sertti. Kızarmış olması şaşırtıcı değil.

Parmaklarımı girişinden klitorisine doğru gezdirirken bana söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Alnı sıkışıyor ve alt dudaklarını ısırtıyor. Tekrar yapıyorum ve gözlerini sıkıca kapatıyor ama yine de canını yaktığını söylemiyor. Bu beni kızdırıyor. Bunca zaman geçti ve hala benimle konuşmuyor. Ona açılmamı istiyor ama onu incittiğimi bile söyleyemiyor mu? Gözlerimi kapatıyorum ve sinirli bir şekilde iç çekiyorum. Öğrenecek, biliyorum öğrenecek. Neredeyse benim kadar inatçı ama ona öğreteceğim.

Pantolonumun düğmelerini açarken ona "Dört ayak üzerine kalk," dedim. Arkasına geçtiğimde hâlâ bekliyorum. Bana söyleyeceğini bildiğine ve hiç değilse güvenli bir kelimesi olduğuna güveniyorum. Ama o hiç söylemiyor.

"Güvenli bir kelime istedin Lilly," diye uyarıyorum onu, elimi sırtının alt kısmına koyarak. "Ama onu kullanmıyorsun bile." Duruyor ve omzunun üzerinden korkmuş gözlerle bana bakıyor. Beni hayal kırıklığına uğrattığını anlıyor. Yağı almak için yanından ayrılıyorum ve protesto etmeye hazır bir şekilde yerinden kalkıyor. Yumuşak sesiyle özür diliyor.

Elimdeki merhemi görene kadar çılgınca nefes alıyor. Bu onu daha iyi hissettirecek.

"Sana hareket etmeni söyledim mi?" Ona sordum.

Lilly hemen pozisyonunu alıyor, "Hayır efendim," diye nefes alıyor. Yağ parmaklarımda soğuk, bir an için ısıtıyorum, elimi amina bastırmadan önce ellerimin arasında masaj yapıyorum. Bir an için irkiliyor, dişlerinin arasından bir nefes çekiyor.

Sıcak amcığına masaj yaparken ona şöyle diyorum: "Seni incitmek istemiyorum. Eğer acı istiyorsan, bunu sana kabul edilebilir bir şekilde vereceğim. Ama asla böyle değil." Ben konuşurken gözleri kapanıyor. O daha iyi bilmeli. Onu incitmek istemiyorum. Arzuladığı şeyi ona başka şekillerde verebilirim.

"Özür dilerim efendim," diye fısıldayarak özür diliyor. "Sadece sizi memnun etmek istiyorum." "Zaten istiyorsun."

Parmaklarımı hareket ettiriyorum ve yağı büzülmüş deliğine yayıyorum, parmağımı nazikçe sıkı halkasına bastırıyorum. Diğer elimi sırtının alt kısmına koyuyorum, ağzı ani müdahaleden dolayı açılıyor ve neredeyse benden uzaklaşıyor.

"Çiçeğimi geri it." Bana itaat ederken sırtı kıvrılıyor, parmaklarım daha da içeri kayıyor.

Ona çıkmayacağım bir santim bile yok. Ama sadece o hazır olduğunda.

CHAPTER 21

OceanofPDF.com

I

Pelüş yatağında uzanmış tavana bakıyordum, göğüslerim her nefes alışımında hafifçe yükselip alçalıyordu. Joseph'i düşünmeden edemiyorum. Yaşadığı şey. Korkunç hayatı

o vardı.

Onun için üzüliyorum.

Keşke onun yanında olabilseydim. Ama o bana izin vermiyor. Evden getirdiğim mavi yastığımı alıp göğsüme sarılıyorum.

Nedenini biliyorum. Güçlü görünmek istiyor, zayıf olduğunu düşünmemi istemiyor.

Zahmet etmesine gerek yok. Yaşadıklarına rağmen güçlü olduğunu biliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Sadece beni içeri alması gerekiyor.

Geceleri yatarken içtiğini biliyorum, o istenmeyen anıları bastırmaya, o karanlık duyguları bastırmaya çalışıyor. Dün gece onu günlüğüne yazarken içerken gördüm. Orada savunmasız ve acı içinde oturduğunu görünce kalbim onun için acıdı. Şimdi yatağımın üzerinde duran günlüğe baktım.

Onu böyle görmekten nefret ediyorum. Düşünceleriyle baş başa. Geçmiş tarafından tüketilmiş. Farklı bir adam oluyor ve beni bir kenara bırakıyor. Bundan iğreniyorum.

Geçmişini atlatmasına yardım edecek birine ihtiyacı var. Ve ben o kişi olmak istiyorum.

Yapmam gereken bu değil mi? Onun yanında olmak, tıpkı onun benim yanımda olmaya çalıştığı gibi?

Sadece onu tanımak istiyorum. Beni dışlamasından ya da gece geç saatlerde çalışma odasına gitmesinden hoşlanmıyorum. Yazdıklarını okumama izin için minnettarım.

Yazılı. Birçok yönden bu onun konuşma . Benimle konuşuyor.

Buna ihtiyacı var. Bir şeyleri konuşmanın ne kadar güçlü olabileceğini ilk elden biliyorum. Sadece okul rehber öğretmenin olsa bile Belki ben ona açılırsam, o da sonunda bana açılabilir.

Cesaretimi toplayıp yatakta doğruluyorum ve ayaklarım yanlardan sarkacak şekilde kenara yuvarlanıyorum. Peluş, beyaz terliklerimi giymek üzereydim ki alt kattın öfkeli bir bağırsı duydu. Kalbim hızla çarpıyor, yataktan kayıyor ve odadan dışarı fırlıyorum.

Koridordan Joseph'in çalışma odasına doğru koşarken sesler daha da yükseliyor. Başka bir adamla bir şey hakkında tartışıyor. Sesleri boğuk olduğu için tam olarak ne dediklerini anlayamıyorum ama her ne ise iyi bir şey olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Karışma, diye uyarıyor kafamın arkasındaki ses. Oraya gitmemem gerektiğini biliyorum. Kanım donuyor ve kalbim atmayı reddediyor çünkü hem Yusuf'tan hem de başka birinden bağırsılar geliyor. Bu hararetili bir tartışmadan fazlası. Ama ayaklarım ben onları durduramadan hareket ediyor. Görmek zorundayım. İyi olduğundan emin olmalıyım.

Ama silahsız gidemem. Bu düşünce omurgamı ürpertiyor, hareketlerimi felç ediyor ve beni hızla farklı bir yola sevk ediyor.

Koridordan Joseph'in odasına giriyorum, evin içinde gök gürültüsü gibi gümbürdeyen sesler kanımı donduruyor. Joseph'in korkunç bir tehdide benzeyen bir şeyler bağırdığını duyuyorum. Sesinin bu kadar kızgın çıktığını hiç duymamıştım. Kahretsin, korkuyorum.

Joseph'in dolabına koşuyorum, titriyorum, kalbim her seferinde daha hızlı atıyor. Nemli avuçlarımı uyluklarımın üzerinde sabitlerken oda etrafımda dönüyor. Zor nefes alıyorum. Kendimi neyin içine soktum ben?

Mafyanın içindeydi.

Kötü bir adamdı.

Silah rafını kapatan takım elbiselere bakarak kararsız bir nefes alıyorum.

Karanlık geçmişi dışında saklayacak bir şeyi olduğunu bir an bile düşünmemiştim.

Takım elbiselerini kenara iterken parmaklarım titriyor ve silahları görünce kalın bir şekilde yutkunuyorum. Bir an öylece duruyorum, alt kattaki sesler yükseldikçe kalbim güm güm güm atıyor. Tüm o soğuk ve sert çeliğe bakarken kalbim kafesteki bir dövüşçü gibi zıplıyor.

Daha önce silah kullandım ama sadece atış talimi için. Hangisini seçeceğimi bilmiyorum.

Ama burada oturup kendimle tartışacak vaktim yok. Joseph'in bana ihtiyacı olabilir. Glock'lardan birini hızla alıp dolu olup olmadığını kontrol ederken boğazım düğümleniyor. Dolu.

Silahın tıkırtısı kalbimin daha hızlı çarpmasına neden oluyor, dolaptan çıkıp yatak odasından çıkıyorum ve koridordan çalışma odasına doğru koşuyorum, silahı dikkatlice yanımda tutuyorum ve hayatımda bir kez olsun sessiz olmaya çalışıyorum.

Çalışma odasının kapısının yanında duruyorum, kalbim hızla çarpıyor ve içeri bakmaya cesaret ediyorum. Kalbim çarpıyor. Güm güm. Güm. Güm. Soğuk çelik, avuç içim terledikçe ısınıyor ve onu kavramamı zayıflatıyor.

Joseph masasında oturuyor, yüzü öfke maskesiyle kaplı ve odanın ortasında kollarını göğsünde kavuşturmuş siyah takım elbiseli bir adam duruyor.

Birbirleriyle tartışıyorlar, siyahlı adam elini parlak kel kafasında gezdirmeden önce ara sıra ellerini sallıyor. İkisi de beni bu açıdan göremiyor, ben de çalışma odasına girip masanın arkasına saklanarak konuşmalarına kulak misafiri oluyorum. Dinlerken ellerimin titremesini ve silahı kavramamı güçlüklerle engelliyorum.

"La familia seni geri istiyor," diyor adam, sesi inanılmaz derecede sert. "Sen gidince seni unuttuklarını mı sandın?" Kalın bir aksanı var ama İtalyan olmadığı kesin. Sessiz olmaya çalışıyorum ama sadece nefes alış verişimden bile beni duyacaklarmış gibi hissediyorum.

"Ne düşündükleri umurumda bile değil," diye homurdanıyor Joseph. "Sahi mi? Gerçekten bu oyunu oynamak istiyor musun?"

"Hiçbir şey oynamak istemiyorum. O hayatla işim bitti. Ben farklı bir adamım." Joseph'in sesindeki güven beni onunla gururlandırıyor. Kalbim hâlâ buradan siktir olup gitmem için yalvarıyor olsa da kendimi başımı sallarken buluyorum.

Siyahlı adam sert bir kahkaha attı. "La familia bittiğini söyleyene kadar bitmiş sayılmazsın." Sessiz cevabı masanın etrafına bakma isteği uyandırıyor bende. Parmaklarım kenarı kavırıyor ama yapamıyorum. Olduğum yerde donup kaldım. "Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin ama bu la familia adına cinayet işlediğin gerçeğini değiştirmez. Ne kadar unutmaya çalışırsan çalış ya da kendine ne kadar yalan söylersen söyle, bu asla geçmeyecek."

Kalbim tekliyor. *Joseph insanları öldürdü.* Tüylerim diken diken oluyor.

Bir an sessizlik oluyor ve yemin ederim duyabildiğim tek şey kalbimin çarpıntısı. Korkarım Joseph ve siyahlı adam bile duyabiliyor. Belki de bu yüzden sessizler; odada olduğumu biliyorlar.

"Buradan defolup gitmek için on saniyen var," diye homurdanıyor Joseph aniden, sesi karanlık ve ölümcül. Sesindeki nota kanımı donduruyor. Onu daha önce hiç bu kadar öfkeli, bu kadar acımasız duyduğumu sanmıyorum. Bu adam her kimse, Joseph'in derisinin altına gerçekten girmiş olduğunu anlamamı sağlıyor.

Bir duraklama daha olur, sanki adam şansını zorlayıp Joseph'in blöfünü görüp görmemeyi düşünüyormuş gibi tereddüt eder. Lütfen yapmayın. Gözlerimi açmaya bile korkmama rağmen işaret parmağım elimdeki silahın üzerinde sabit duruyor.

Adamın "La familia sizi bekliyor olacak" dediğini zar zor duyabiliyorum.

Gitmek için dönüyor ve o döndüğünde saklandığım yerin arkasından bakmaya cesaret ediyorum. Siyah saçları, koyu soğuk gözleri ve bana Yusufunkini hatırlatan yakışıklı yüz hatlarını bir an için görebiliyorum ama Yusufunki yüzüne damgasını vuran mutlak acımasızlıkla gölgelenmiş.

Bir anlığına soğuk gözleri benimkilerle buluştu.

Sikeyim.

Hemen yere yığıldım ama sanırım beni gördü. *Gördüğünü biliyorum.*

Yusufun ayağa kalktığını ve adamın peşinden dışarı çıktığını duyabiliyorum, ayakkabılarının yere çarpma sesleri, benim vahşi kalbimin sesinden çok daha yumuşak. *Beni gördü. Hassiktir!*

Ben daha kıpırdayamadan Joseph dönüp kapıyı kapatıyor.

Orada oturuyorum, silaha sarılıyorum, kalbim çarpıyor, ne yapmam gerektiğini merak ediyorum. Çok korkuyorum. Joseph'in ne tür bir pisliğin içinde olduğunu bilmiyorum ama bunun bir parçası olmak istemiyorum. Adam Joseph'in daha önce öldürdüğünü iddia etti. İnsanları *öldürmüş*.

Bir süre sonra, Joseph odadan çıkana kadar saklanmaya karar verdim. Ne kadar sürerse sürsün.

Ama olmadı.

"Artık saklanmayı bırakabilirsin, çiçeğim," diyor Joseph, sesinin ani tınısı kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, yutkunuyorum ve sonra yavaşça ayağa kalkıyorum, içimi bir korku kaplıyor ve aklımdan iki kelime geçiyor.

Hay sikeyim.

CHAPTER 22

OceanofPDF.com

JOSEPH

Lilly'nin gözlerindeki bakışa dayanamıyorum. Beni suçluyor. Bunca zamandır günlüğümü okuyordu. Bana yaralı bir hayvanmışım gibi bakıyor. Onun sempatisini istemiyorum. Ama onun iyiliği

ve bana verdiği tatlı taraf bağımlılık yaptı. Onu arzulayarak büyüdüm.

Şimdi beni gerçekte kim olduğumla görüyor. Neyi temsil ettiğimi ve nereden geldiğimi. Sanki bilmiyormuş gibi. Bu kadar berbat olduğumu nasıl düşündü?

Biri olmadan diğerine sahip olamazsınız.

"Silahı bana ver," diye elimi uzattım ve sanki ne tuttuğunu yeni fark ediyormuş gibi hemen ellerine baktı. Yavaşça ayağa kalkıyor, omuzları hafifçe kamburlaşıyor ve bir adım öne çıkıp silahı bana uzatıyor ve hızla geri çekiliyor. Odanın etrafına bakıyor, hala her şeyi inceliyor.

Ona dönmeden önce silahı yavaşça masanın üzerine bıraktım.

"Ne duydun?" Ona sordum. Her şeyden çok kendi güvenliği için. Kardeşim peşini bırakmayacak. Ne duyduğunu bilmem gerek.

Bana cevap vermiyor. Korku ve başka bir şeyin karışımıyla bana geniş gözlerle bakıyor.

Sesimi yükseltiyorum ve ona tekrar komut veriyorum, "Ne duydun?" Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Gözlerindeki bakıştan nefret ediyorum. Bana bakma şeklinden. Lilly'mi geri istiyorum. *Çiçeğimi.*

"Hiçbir şey," diye zar zor cevap veriyor. Sesi sadece bir mırıltının biraz üzerinde. Bana yalan söylemesinden nefret ederek gözlerimi ona dikiyorum. Onu uyarmak için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor.

"Ben bunun için kaydolmadım!" Lilly sesini yükseltirken titriyor. Vücudu titrerken gözleri yaşlarla doluyor. Öne doğru eğilerek, ondan dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Sanki ona ihanet etmişim gibi.

"Kim olduğumu sandın Lilly?" Başımı eğerek ve sesimi alçaltarak soruyorum, içim öfkeyle dolu. O akıllı bir kadın, neye bulaştığını biliyordu. Bilmek zorundaydı.

Bana küçümseyen bir bakışla bakıyor ama gözleri yaşlarla doluyor. Konuşmadan başını sallıyor. Bir kapıya bir bana bakıp duruyor. Ne düşündüğünü duyar gibiyim. Artık beni istemiyor. Artık *bunu* istemiyor. Ben okuduğu kitaplardaki adam değilim. Taciz anıları gözünün önüne gelen o zavallı çocuk değilim.

Onlardan biri olduğumu düşünüyor. Kötü adamlardan biri. Kalın bir şekilde yutkunuyor ve bir adım öne çıkıyor.

"Diz çök," diye komut veriyorum ama itaat etmiyor. Bana bakıyor, gözleri kocaman ve inanmıyor. Kalbim donuyor. Beni inkar etme Lilly. Yapma bunu. Sahip olduğumuz şey çok iyi. Çok doğru.

"Hayır," diye başını sallıyor. "Gitmek istiyorum!" Bana bağırıyor. Sesindeki inanç karşısında göğsüm acıyla sıkışıyor. "Sözleşme istediğim zaman ayrılabilceğimi söylüyor." Konuşurken sesi titriyor, vücudunun titremesini yansıtıyor.

Gitmesine izin veremem. Bırakmayacağım.

Onu gördüler. Giderken Ricky'nin gözlerindeki bakışı gördüm.

Onu beni yakalamak için bir araç olarak kullanacaklardı. Ben ona iki adım yaklaşıyorum, o da sırtı duvara çarpana kadar iki adım geri gidiyor. Yumruklarını sıkmış bir şekilde bana bakıyor ve tek tük nefes alıp veriyor. Gözleri meydan okumayla parlıyor ama aynı zamanda korku da içeriyor. Benden korkuyor. Gözlerindeki o bakışı görmek beni öldürüyor.

Avucumu başının yanındaki duvara dayıyorum, öne doğru eğilip kulağına fısıldıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Duyabildiğim tek ses nefes alış veriş. Sanki şu anda bana olan nefretini içeriyor gibi. Cevap vermeden önce kalın kalın yutkunuyor, "Bana yalan söyledin." Sesindeki incinmişlik şaşırtıcı. Sanki en büyük suçum buymuş gibi. Ona gidebileceğini söyleyip sonra da elinden almak.

Boynunu nazikçe öpüyorum, kaskatı kesilmiş durumda ve şu anda dudaklarından öpmeye kalkışmam. Ondan uzaklaşıyorum ve elimi boynuna dayıyorum, parmaklarım sahiplenici bir tutuşla boğazını sarıyor. "Sana hiç yalan söylemedim Lilly," diyorum usulca, hançerler yerine dolgun dudaklarına bakarak

gözlerinde. "Oyun değişti, seni görmesine izin vermemeliydin." şans eseri yüzüne bakıyorum, yüz ifadesi hüznölü, gözleri parkelere bakıyor.

Yine yutkunuyor, sessiz ve artık bana karşı koymuyor. Ama bunun tek nedeni henüz nasıl karşılık vereceğini bilmemesi. Edecek, edeceğini biliyorum. İçinde bu kadar kolay pes edemeyecek kadar çok mücadele var.

"Bana doğrudan itaatsizlik ettin," diyorum sessizce; bu onun dikkatini bana çekiyor ve üzüntü bir kez daha yerini öfkeye bırakıyor. Bunu tercih ederim. Çünkü öfkeyle birlikte tutku da geliyor. Onun tutkusunu arzuluyorum.

"şimdi kafesine gitmen gerekiyor." Darbeyi indirdim.

Dudakları aralandı ve dilinden dökülen kelimeleri duyabiliyorum: *"Evet efendim."* Ama dudaklarını kapatıyor, gözlerimin içine bakıyor ve bir kez daha itaat etmeyi reddediyor. Gülümsemek istiyorum. Meydan okuması, *yeni oyun hamlesi. Bunu kabul ediyorum; bana vermek istediği her şeyi kabul ediyorum.*

Onu odasına götürürken ikimiz de sessizdik, sessizce kafesi açtım ve hiç kavgaya etmeden onları aldı. Bu onun bir itaatsizliği olmadığı anlamına gelmiyor, itaatsizliğinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum. Kapıyı daha önce yaptığım gibi kilitlemeden kapattım. Hiç kilitlemedim ve asla da kilitlemeyeceğim.

Kafesin parmaklıkları arasından bana bakıyor. Saf nefretin parladığı bir bakış.

Ama güvenli kelimesini kullanmıyor ve ben de bu bilgiye tutunuyorum.

CHAPTER 23

OceanofPDF.com

I Yatağında çıplak yatıyorum, havalandırma sisteminden gelen serin hava çıplak tenimi okşuyor. Her şey bitene kadar gün sayıyorum. Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor, elim kalbime gidiyor.

ve gözlerim yaşardı.

Joseph'in sandığım gibi biri olmadığını düşünmek canımı acıtıyor. Karanlık sırlar sakladığını biliyordum ama bu benim için çok karanlık. Gitmeme izin vermiyor. Ama dediği gibi, bu pisliği halleder halletmez gideceğim. Paralı ya da parasız, sözleşmeli ya da değil. Umurumda değil.

Her şey bitecek. Küçük, mavi yastığa tutunarak ve göğsümdeki acıyı görmezden gelerek yan dönüyorum.

Aynı zamanda bitmesini de istemiyorum. Bu çılgınca. Hem nefret ediyorum hem de seviyorum. *Ondan* nefret ediyorum ve *onu* seviyorum.

İçinde bulunduğum durumu düşündükçe sinirli bir nefes alıyorum.

Bu bende onunla savaşma isteği uyandırıyor. Beni burada tuttuğunu bilmek. Ve buna bağımlı olmaya başladım.

Ama kavgacı olma dürtüsü olsa bile, yine de ona itaat ediyorum. Sadece bir dereceye kadar. Sınırlarımı zorluyorum, onu test ediyorum. O da bunu biliyor ve bu beni daha da zorluyor. Çünkü beni daha fazla zorlamasını istiyorum. Bu bilgi gözlerimi güzel beyaz yorgana indirmeme neden oluyor.

Ve şüphelerime rağmen ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorum. Ne kadar güçlü olduklarını inkâr edemem. Nasıl edemem ki?

Bir parçam hissettiğim için kendimden nefret ediyor. Ama değil. Joseph bazı korkunç şeyler yapmış olabilir diye parmaklarımı şıklatıp hissettiklerimi silemem. Aramızda bir bağ var, benim hiç sahip olmadığım bir şey.

Şu anda çok gergin hissettirse de. Benim yüzümden. Çünkü geçmişi onu rahat bırakmıyor.

Bacağımı uzatıyorum ve benim için hazırladığı kıyafetin üzerine koyuyorum. Gözlerim güzel kısa elbiseye takılıyor. Neden koyduğunu bilmiyorum. Giyecek değilim ya.

Kafamın arkasındaki ses, bunu *giymem için beni ayartmak istiyor*, diyor. *Böylece zaman beni cezalandırmak için bir nedeni olabilir.*

Sanki bir nedene ihtiyacı varmış gibi. Bana ne isterse yapabilir.

O bana sahip.

Yatak odamın kapısını bile
kilitleyemiyorum. Bir an bile
mahremiyetim yok.

Aşk romanlarımın atladığı kısım buydu. Asla kendine ait bir anın olmamasının, onay almadan hiçbir şey yapamamanın soğuk, sert gerçekliği. Önceden, ona kızgın olmadığım zamanlarda her şey eğlenceliydi. Onun kadar ben de istediğimde. Ama değişti.

Romanım üzerinde çalışmayı istemek zorunda kalmaktan bile nefret ediyorum. Ama bu ayrıcalığı benden esirgemiyor. Ben istediğimde hep kabul ediyor. Nedense bu daha da çileden çıkarıcı oluyor.

Keşke ondan daha fazla memnun olabilseydim. Bunun yerine, kendimi öfke nöbeti geçiren şımarık bir hayvan gibi hissediyorum.

Kafam çok karıştı.

Yatak odasının kapısının yumuşak gıcirtısını duyduğumda düşüncelerim dağılıyor.

Odaya girdiğini duyuyorum ama başımı sadece ona bakacak kadar oynatıyorum. Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor. Her zamanki gibi yakışıklı görünüyor, siyah bir elbise pantolonu ve göğsü açık beyaz bir gömlek giymiş. Diz çökmek ya da onu selamlamak için yataktan kalkmıyorum. Bu yüzden o kıyafetleri giymeyeceğimi biliyorum. Oyun oynamayı bıraktım. Gitmeme izin verene kadar beni lanet kafese atabilir.

Gözleri çıplak bedenimi buluyor ve nedenini bilmesem de şiddetle kızarıyorum. Daha önce görmediği bir şey değil. Ona bakarken o kadar çok duygu hissediyorum ki, göğsüm kabararak arkamı dönmek zorunda kalıyorum.

Öfke. Acı. İhanet. Şehvet.

Hepsi orada.

Kollarının belimi sardığını hissettiğimde hafifçe irkiliyorum. Sıcak dudakları boynumu buluyor ve kendimi ona doğru eğilirken buluyorum, dudaklarım yumuşak bir iç çekişle ayrılıyor, meme uçlarım çakıllanıyor. Onun dokunuşunu özledim. Gözlerim kapanıyor; o öyle hissettiriyor ki

İyi. Kolum onun koluna dolanıyor, bana ihanet ediyor ama umurumda değil. Sadece bir anlığına onu hissetmek istiyorum. Sadece bir an.

"Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum Lilly," diyor usulca saçlarımın arasında, nefesi boynumda sıcak. Büyük, sert aletinın kıcıma bastırdığını hissedebiliyorum ve umutsuzca onu içimde istiyorum. Benimle sevişmesini. Bana unuttur. Lütfen, unuttur bana.

Keşke beni bu kadar iyi okuyamasaydı. Ve gerçekten cevap vermek istemiyorum.

Ama bir cevap beklediğini biliyorum.

"Evet efendim," diyorum usulca, kelimelerim biraz sert çıkıyor. Onlardan nefret etmeye başladım. Ama aynı zamanda onları söylemeyi seviyorum. Ben sadece yürüyen büyük bir çelişkiyim.

Elini karnımda gezdiriyor ve kasık kıllarımın etrafında dolaştırıyor. "Duş aldığında mutlaka tıraş ol."

Öfke boğazımı şişiriyor ve yutkunuyorum. Gözlerimi devirdiğimi görmediği için mutluyum. Tıraş olacağımı biliyor, sadece henüz duş almaya fırsatım olmadı. Sanırım sadece kızgın olduğumu biliyor ve beni daha da kızdırmak istiyor. Bana hükmetmek istiyor. Siktir et onu!

"Sen bir pisliksin!" Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan döküldü.

Kolları belimden ayrılıyor. Aynı anda hem rahatladım hem de dokunuşunu özledim. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum. "Bana neden kızgınsın?" diye soruyor, sesi eşit ve alçak. Ölümcül.

Hissettiğim öfkeyi artık gizleyemeyerek yüzümü ona dönüyorum. "Bana yalan söyledin."

Joseph çenesini sıkıyor. "Sana yapmadığımı söyledim zaten."

"Ve buna inanmam mı gerekiyor? O adam senin insanları öldürdüğünü söyledi.

Bunu nasıl açıklıyorsunuz?"

"Lilly, senden bu konu hakkında konuşmamamı isteyeceğim. Bunun bizimle bir ilgisi yok."

Ona kocaman gözlerle bakarken çenem neredeyse düşecek. "Yapacak bir şey yok mu?" Parmağımı yatağa saplayarak nefes nefese soruyorum. "Ben bir katilin lanet olası kölesiyim! Ben buyum işte! Sence bu bana kendimi nasıl hissettiriyor?"

Gözlerinde öfke parlıyor. Ona katil diyerek onu gerçekten kızdırdım.

Uzun bir süre bana bakıyor, göğsü kabarıyor, boynundaki damarlar belirginleşiyor. Bir an için bana vuracağını bile düşündüm. Belki de sadece

Böylece ondan nefret etmek ya da en azından onu sevmemek için gerçek bir nedenim olabilirdi. Ama sonraki sözleri kanımı dondurdu.

"Kafesine git."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama kapattım. İşe yaramaz. Zaten istediğim de buydu.

Gözlerim doluyor ama onlara koyuyorum. Neden bir şey söylediğimi bilmiyorum. Ne olacağını bilmem gerekirdi. Tek yapmam gereken çenemi kapamak ve bu iş bitene kadar günleri saymaya devam etmekte.

Arkamı dönüyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve kafesimin içinde sürünüyorum, yolun her saniyesinde ondan nefret ediyorum.

Ben daha arkasına geçmeden kafesin kapısını kapatıyor. Ama kilitlemiyor. Hiç kilitlemiyor. Keşke kilitlese. Hıçkırıklarımı tutarken kalbim kırılıyor.

Parmaklıkların arasından ona ters ters bakıyorum. Gözlerinde hem acıma hem de öfke ile bana bakıyor. Nedense bu beni yine çok kızdırıyor.

"Senden uzaklaşabileceğim anlamına gelecekse her lanet günü burada, bu kafeste geçiririm," diye hırlıyorum zehirli bir şekilde. Bu sözleri neden söylediğimi bilmiyorum. Öyle demek istemediğimi bile biliyorum. Ama kendime engel olamıyorum.

Bunu söylediğim an pişman oluyorum.

Cevap olarak kötü bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Yüzü vurduğumduymaz bir maske ama gözlerinde bir duygu fırtınası var. Sözlerimle onu incittim, bunu hissedebiliyorum. Bunu bilmek beni incitiyor. Bunu gerçekten yapmamalıydım. Tanrım, tam bir kaltağım. Koyu renk gözlerindeki duygu bakmak kendimden nefret etmeme neden oluyor.

Bana açılıyordu ama şimdi . Siktir, özür dilerim. *Çok üzgünüm.*

Ama kendimi bir şey söylemeye zorlayamıyorum. Boğazım düğümleniyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor.

Nedenini bilmiyorum.

Bir süre sonra gözleri ağırlaşan Joseph dönüp odadan çıktı ve beni kafesinde yalnız bıraktı.

O gider gitmez bir suçluluk duygusu, bir yalnızlık dalgasıyla birlikte üzerime çöküyor ve aniden yüzümden serbestçe akan gözyaşlarımı durduramıyorum.

Ne dilediğime gerçekten dikkat etmeliyim.

Joseph

TIRNAKLARI N KOLLARIMA BATIYOR, KOLLARIMI IZIYOR VE

Onu acımasızca becerirken işaretler, onu bir kez daha iddia ediyor. "Benimle savaşmaya devam et ieğim." Kalçalarım onun içine girerken ve yatak altımızda sallanırken ona söylüyorum.

Aletimin etrafına sarılmış amının sıcaklığını hissedebilmemin üzerinden üç gün geçti. Beni istemediğinden değil, öfkesi sadece arzusunu yoğunlaştırıyor gibi görünüyor. Gözlerinin içine bakıyorum ve o da bana aynı şiddetle bakıyor. şu anda kimin kime sahip olduğunu bilmiyorum.

O kadar yakın ki, yüzünde görebiliyorum, ama henüz izin istemedi.

"Ben sana izin vermeden önce boşalmaya mı alışyorsun?" Ondan uzaklaştım, sıcaklığından çekildim ve onu zevkinin sınırında bıraktım. Sadece isteseydi, ona memnuniyetle verirdim. Ağır ağır nefes alıyor, mavi gözleri meydan okuyarak dönüyor.

Oda ağır nefes alış verişlerimizin sesleriyle doluyor.

Nefret sikişi. Makyaj seksi. Bunun ne olduğundan emin değilim ama bittiğinde beni affedeceğini umuyorum. Bana eskiden baktığı gibi bakmasını istiyorum.

Vücudunda srndm, uyarılmasıyla ıslanan sert aletim kalçasına baskı yapıyordu. Ellerimi kalçasında hafifçe gezdirdiğimde yüz ifadesi yumuşuyor. Gğslerinin arasından köprücük kemiği boyunca ve boynundan yukarı doğru öperken ne düşüneceğini bilemiyor.

"Sadece bana sorman yeterli." Dudaklarına bakıyorum, onu eskiden olduğu gibi pebilmeyi diliyorum. Gözlerim onunkilere kayıyor ve aramızda olan şeyin tanıdıklığını hissediyorum. şansımı deneyip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

pcğ kesmeden önce beni öpüyor ve "lütfen efendim" diyor. "Seni özledim" diye eklemeyi önce sesinde bir tereddüt var.

Yüzünde hiç öfke izi yok. Sadece znt. Bunun uzun süreceğinden emin değilim. Ama en azından bir süreliğine ieğime sahibim.

CHAPTER 24

OceanofPDF.com

T Kalem kağıdın üzerinde kayarken, Günlük'teki işaretler pürüzsüzdür. Bu noktada sayfalar yıpranmış ve eskimiş durumda ve neredeyse sonuna geldim. Bu uygun, nasıl geldiğimi görüyorum

babamla aramdaki son sahne.

Romanoları vurmak kolaydı. Geldiğini bile görmediler. Babam tüm mürettebatı aldı. 18 adam. İlk restoranın önünü mermilerle doldurdu. Camların nasıl kırıldığını hatırlıyorum. Parçalar halinde yere saçıldı. Ben arka planda duruyordum, babam sağımda, kardeşim solumdaydı. Çığlıklar ve silah sesleri net bir şekilde duyuluyordu. O gece sokakları kan götürüyordu, her iki taraftan da, ama Romano'lar daha ağır basıyordu. Eşleri . Çocukları onlarla birlikteydi. Ölümeleri hızlı oldu. Her elimde bir silahla babamla birlikte yürüdüm, camlar çizmelerimin altında çatırdıyordu.

Silahlarımıla her birinin kafasına birer kurşun sıktım. Kanıt. İkisi de boşalana kadar ateş etmeye devam ettim. Bir yanım babamın kafamın arkasına bir kurşun sıkacağına umuyordu. Patlayan her kurşunu bekliyordum. Düşen ben olmalıydım. Ve bunun sonunda hayatta olmamı gerektirdiğini düşünmüyordum.

Babam bana tek bir isimden bile bahsetmememi söylerken korku dolu bir bakış attı. Söylememem gerektiğini zaten biliyordum. Babamın gözlerinde ilk kez korkuyu görmekten unutulmaz olan şey, ağabeyimin yüzündeki soğuk ifadeydi. Orada kıskançlık gördüm. Babam bu görev için bana güvenmeye istekliydi. Onu hiç sevmediğini bildiği bir oğluna. Ve ağabeyim bunun için benden nefret ediyordu.

Ömür boyu uzaklara gidecek olsam bile. Babamızdan herhangi bir onay ya da ailenin erkeklerinden herhangi bir saygı görmemden hoşlanmıyordu. Ama bu nedenlerden hiçbirini için bunu yapmayı kabul etmedim.

Tek kelime bile etmedim. Suçu üstlenmeye ve ölüm cezası almaya ya da ömür boyu hapse girmeye hazırdım; hangisi olduğu umurumda değildi. Günahlarım için cezalandırılmayı hak ediyordum. Hepsini için. Ama polisler gitmeme izin verdi, beni takip ettiler, beklediler. Konuşmadığım için kızgındılar ve beni serbest bırakmanın sokaktaki herkese tehlike sinyali göndereceğini tahmin ediyorlardı.

Ailemin benim için geleceğini düşündüler. Sırtıma koydukları hedefin, konuşmak için geri koşmamı ve koruma karşılığında istedikleri bilgileri vermeme sağlayacağını düşündüler.

Onların hatası benim umurumda olduğunu düşünmeleri idi. Ölmeye hazırdım. Nasıl olduğu umurumda değildi. Kurşunu kimin sıktığı benim için önemli değildi.

Babam bir şey yapmadı. Aksine, dürüst olduğumu biliyordu ve bana gerçekten istediğim tek şeyi verdi. Onun yönetiminden kurtulmak. Ama şimdi kardeşim yönetimi devralmaya hazırlanırken, geçmişim peşimi bırakmıyor.

Geri dönmeyeceğim. Kardeşimin buraya kaç adam gönderdiği umurumda değil. Geri dönmekten önce hepsini öldüreceğim. Umarım iş o noktaya gelmez. Uzun zamandır tetiği çekmemiştim. Ama nasıl yapıldığını unutmadığıma eminim.

Lilly'nin çıplak ayaklarının arkamdaki zemine hafifçe vuruşunu duyduğumda kalem kâğıt üzerinde hareketsiz kalıyor. Öfkesi büyük ölçüde azaldı. Daha önce olduğu gibi benimle savaşılmaya çalışmıyor.

Belki beni affetmiştir. Belki de sandığı kadar kızgın olmadığını fark etmiştir. İncinmişti çünkü beni tanıdığını sanıyordu.

Birçok yönden öyle. daha fazla. Belki de onunla savaşmayı bıraktığım içindir.

Ona karşı yumuşak davranıyorum. O kafese geri dönmesi için ona bir sebep vermek istemiyorum. Benimle daha fazla savaşması için ona bir sebep vermek istemiyorum. Kardeşimle buluşmaktan başka bir çıkış yolu göremiyorum. Ama bunu yapmak için Lilly'den ayrılmam gerek ve bu riske atamayacağım bir şey değil. Onu riske *atmayacağım*.

"Joseph?" Bana soruyor.

Gerçek adımı kullanmasına rağmen, hala sandalyenin yanında diz çöküyor. Bana yaklaşıp kadar onun hangi yönünü göreceğimi asla bilemiyorum. Tuhaf bir şey, birini istemediğimi sanıyordum. Birini istemedim

Ne zaman ne yapacağımızı ve kurallarımızı kontrol etmek için. Ama Lilly beni çok etkiledi. Çiçeğim için eğiliyorum. Onun solduğunu görmektense bunu yapmayı tercih ederim.

"Evet?" Ona dönüyorum, saçlarını okşuyorum ve başını kaldırıp bana bakmasını bekliyorum.

Ben.

Gözle görülür bir şekilde yutkunur ve ellerini kucağında kavuşturur.

Görünüşe göre

Bu da beni geriyor ama tabii ki bunu ona göstermiyorum. Ben her zaman onun efendisiyim, onun için güçlü olmalıyım.

"Ne yapıyorsun?" Gözleri dergide, soruyor.

Kucağımı sıvazlıyorum, "Gel benimle otur." Yavaşça ayağa kalkıyor ve bana itaat ediyor, ama hareketlerinde hala tereddüt var. Henüz onun güvenini kazanamadım. Bana bu küçük anları yaşatsa bile. Bir zamanlar sahip olduğumuz şeyin bozulduğunu biliyorum.

Günlüğümü kucağına koyuyorum. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, şimdiye kadar yaşadığım her kırılganlık belgeleniyor. Bunları neden yazdığımı bilmiyorum. Belki gece geç saatlerde aklımdan çıkmayan karanlık sahneler beni terk eder. Keşke onları yazabilsem.

"Hatırladığım şeyleri yazmayı seviyorum." Soluk mavi gözleri kalın kirpiklerinin arasından benimkilere odaklanıyor. Ve sonra tekrar günlüğe. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum, daha fazlasını sormak istiyor. Beklemiyorum, onu kendime doğru çekiyorum, sandalyede arkama yaslanırken parmaklarım belinin kıvrımlarını gıdıklıyor. "Eskiden çok kötü şeyler yapardım, Lilly." Ona itiraf ederken kalbim göğsümde çarpıyor. "Senin için biraz daha yazdım." Kalın kalın yutkunuyorum. "Bunlar sadece senin için." Bunları okuduğunda benden nefret edeceği düşüncesi bedenimi ürpertiyor. Yaptıklarımın hepsi gerçek. Ben kendimi affedemem ama belki o affeder. O benden daha nazik. Ben hayatıma devam etmeye çalışırken benimle tanıştı.

Nefesi biraz daha yüksek geliyor. Dudaklarını hafifçe yalıyor ve sonra soruyor, "Bunları neden yaptın?" Sesindeki acı beni öldürüyor.

"Kötü bir adam olmamı istemedin, değil mi?" Tüm insanların içinde iyilik olmasını istiyor. Bunu onun hakkında söyleyebilirim. Onda sevimli bulduğum özelliklerden biri de bu. Sanırım bana bu kadar kızgın olmasının sebeplerinden biri de bu. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ama yemin ederim denedim.

"Sen kötü bir adam değilsin" diye cevap verirken sesi çatlıyor. Bunu söylerken gözlerimin içine bile bakamıyor. Yalan söylediğini biliyor ve bu kalbimi kırıyor.

"Fazla seçeneğim yoktu." Bir seçeneğim olduğunu biliyorum ama ya öldürecektim ya da ölecektim. Uzun zamandır ilk kez göğsüme hafifçe yaslandı.

Küçük eli kalbimin üzerinde daireler çiziyor. Onun rahatlatıcı dokunuşunu özlüyorum.

"Okumak ister misin?" Dudaklarımdan dökülen bu teklif, yaşadıklarımı anlatmak ve gerçekten anlatmak zorunda kalmadan açıklamak için bir girişimdi. Her şeyi tekrar tekrar anlatmak istemiyorum. Bu günlüğe ki unutabileyim. Ama belki her şeyi, nasıl ve neden ayrıldığımı bilirse beni affedebilir.

Başını sallamakta tereddüt etmiyor, dudaklarının arasından "evet" kelimesi dökülüyor. Hevesi ve verdiği yanıt beni gülümsetiyor.

"Bu düşündüğümden çok farklı," diyor usulca. Konuşma şekli, bana söylediği şeyin bir sır olduğunu hissettiriyor.

"Benim için de öyle." Kabul etmeliyim ki, Lilly'yi ilk gördüğümde aklımda hiç de böyle bir şey yoktu.

Oyunların değiştiğini söylerken yalan söylemiyordum.

"Senin için ne kadar farklı?" Elbisesinin eteğiyle oynayarak soruyor. Sanırım bana ne düşündüğünü söylemeden önce benim gitmem gerekecek.

"Efendi-köle ilişkisinin sadece kısa süreli olduğunu. Ben aptal değilim, Lilly. Seni kontrol etmiyorum. Ama istemiyorum da." Artık ondan farklı bir şey istiyorum. Efendisi olarak kabul edilmekten daha fazlasını. Affetmekten daha fazlasını. Ne olduğundan emin olmasam da.

Biraz üzgün ve tereddütlü görünüyor. Keşke beni affetse. Onu rahatlatmak istiyorum. Geçen hafta boyunca yapmaya çalıştığım tek şey buydu.

"Özür dilerim, ben..." Lilly'nin sesi kesilir. "Seni biliyordum... Senin olduğunu biliyordum..." Gözlerini kaçırıyor, sözünü bitiremiyor.

"Bu benim geçmişimde var. Sana söz veriyorum." Sadece buna inanmasını istiyorum. Artık benimle savaşmak istemediğini biliyorum. "Ben bir zamanlar olduğum adam değilim." Bunun doğru olduğunu biliyor olmalı. Beni herkesten daha iyi tanıyor.

Başını küçük ama kabul edici bir şekilde sallıyor. Gözlerinden anladığım kadarıyla

Ben.

"Bu bizi nereye götürüyor? İkimiz de bir şey olduğunu düşünüyorduk. değil... ve sen... düşünerek," elini havada sallayarak kucağımda kayıyor.

Küçük çenesini avucumun içine alıp o yumuşak dudakları kendime yaklaştırıyorum, "bu sadece bazen oynayacağımız ve bazen de sadece biz olacağımız anlamına geliyor."

Bana baktı ve "Bu nedir?" diye sordu. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sustum.

"Oyun oynamıyor olsak bile bana efendinmişim gibi davranmalısın." Bu bir ifade olmasına rağmen, sanki ona bir şey soruyormuşum gibi geliyor.

Soru. Bunu ona söylediğim için kendimi yanlış hissediyorum çünkü bunca zamandır neredeyse sahneleri oynuyorduk. Ama ne okumak üzere olduğunu biliyorum. Ve benim hakkımda farklı düşünmesini istemiyorum. Ben onun efendisiyim ve bu böyle kalmalı. Ne okursa okusun. Beni ne kadar iyi tanırsa tanısın.

"Evet, efendim."

"KİPİRDAMA ÇİÇEĞİM," DIYORUM LILLY'YE SIRTINI YATAĞA YASLANIRKEN.
duvara. "Ellerini yanına koy," diyorum avuçlarını kalçalarına doğru iterken. Önümde çırılçıplak, sonunda yine bana itaat ediyor. Sanki evcilik oynuyormuşuz gibi hissediyorum. Sanki her şey rol icabı. Bu duvarların ardında yatanları görmezden geliyoruz. Ailemi, onun gidemeyeceği gerçeğini. Bizi ayrı tutacak şeylere karşı körmüş gibi davranıyoruz.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, yüzümü kalçalarının arasına koyuyorum ve onun tatlı kokusunu içime çekiyorum. Nefes nefese kalışına bakılırsa bunu beklemiyordu. Sıcığına karşı gülümsüyorum, sonra yavaşça yalıyorum ve gözlerinin içine bakmak için geri çekiliyorum...

"Yüzüme bin, Lilly," diyorum ona, sözlerimi anladığında gözlerinin nasıl açıldığını fark ediyorum. "Zevkini benden al. Özgürce boşal."

Ellerimi dizlerinin iç kısmına koyarak bacaklarının hafifçe bükülmesine izin veriyorum. Çaresizce yüzüme doğru sallanıyor, ilk başta tereddüt ediyor. Ama ben onaylayarak inliyorum, kalçaları daha da sertleşiyor ve dudaklarından yumuşak inilti dökülüyor.

Bana itaat ettiği sürece, ona istediği her şeyi veririm. Her zevki, her ihtiyacı. Sadece bana itaat etmesini istiyorum. Benimle kalmasına ihtiyacım var.

CHAPTER 25

OceanofPDF.com

I derin bir nefes alıyorum, parmaklarım Joseph'in günlüğünün kaliteli derisinin üzerinde geziniyor. Okumanın yarısındayım. Bugün daha önce yaşadığım kötü şeylere hazır mıyım bilmiyorum. Okurken öğreneceğimi biliyorum ama yine de okuyacağım. Onun hayatında neler olduğunu görmek istiyorum. Bu beni ona daha çok bağlı hissettiriyor.

Günlüğün altın mandalına vuran bir güneş ışığı, gözlerime bir parıltı olarak yansıyor.

Joseph'in güneş odasında, beyaz, pelüş kumaştan bir koltuğa uzanmış, güneşin sıcaklığını içime çekiyorum. Buradan görünen manzara muhteşem. Gökyüzü açık, masmavi bir mavi ve yer, güneş ışığını yansıtan ve odayı parlaklıkla dolduran kalın bir beyaz kar tabakasıyla kaplı.

Ruh halimi düzeltiyor. Joseph'in bizim için koyduğu yeni kurallar sayesinde son birkaç gündür kendimi daha iyi hissediyorum. Sahneleri oynama fikrini sevdim. Ve bana yavaş yavaş açılmasını seviyorum. Olanları anlamama yardımcı olmak için ayrıntılar ekliyor ve notlar yazıyor. Yine de benimle bu konuda konuşmuyor; elime geçen tek şey günlük. Günlüğü okuduğumda aynı odada bile olmayacak. Şu anda bile mutfakta çünkü okuduğumu biliyor.

Günlüğü son durduğum pasaja kadar açıyorum ve kaldığım yerden devam ediyorum. Çok geçmeden onun hikâyesine kendimi kaptırıyorum. Artık hikâyenin nasıl bittiğini bildiğim için, yazdığı her şey çok net. Ama annesiyle ilgili yürek parçalayıcı bir bölüme geldiğimde, gözyaşlarımı tutamıyorum.

"Bu çok zor," diyorum kalın bir sesle, elimin tersiyle yanağımdaki yaşları silerek.

Kitabı kapatmak zorundayım. Şu anda daha fazla okuyamam. Joseph'in yaşadığı onca şeye inanamıyorum. Onun için kesinlikle çok kötü hissediyorum.

Beni burada tuttuğunu unutmadım. Bir mahkum olduğumu. Ama gitmemi söylese bile gitmezdim. Bana emrederse. Reddederdim.

Onu görür görmez kucağına atlayıp öpeceğim ve verebileceğim tüm teselliye vermeye çalışacağım. Kucağa alınmaktan ve şefkatten hoşlanmadığını biliyorum ama buna en az onun kadar benim de ihtiyacım var.

Ama şimdilik oyunumuzu oynamaya devam edeceğim ve günlüğü okuduğum için benden kaçtığını bilmiyormuş gibi davranacağım. O da yaşadıklarını görmenin beni öldürdüğünü bilmiyormuş gibi davranacak. Bu oyunu oynamayı umursamıyorum, çünkü bu beni ona daha da yakınlaştırıyor.

Günlüğü sedirin üzerine itiyorum ve dizüstü bilgisayarımı alıyorum, hareket ederken gözlerimin altını ve burnumu siliyorum.

Ciddi bir stres atmaya ihtiyacım var. Tekrar burnumu çekiyorum, koltuğa çökerken dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Tam şu anda. Ve yazmaktan daha fazla rahatlamama yardımcı olan bir şey yok. Duygularım yükseldiğinde ya da kendimi kötü hissettiğimde terapim hep bu olmuştur. Duygularımı serbest bırakmanın mükemmel bir yolu. Joseph'in böyle bir şeye ihtiyacı var. Bunu ona ben söyledim.

Ve bana onun için böyle olduğumu söyledi. Sözlerini hatırladıkça kalbim acıyor.

Dizüstü bilgisayarımın ekranını açıyorum, zihnim öykü için kullanabileceğim fikirlerle dolup taşıyor. Kolay olmalı. Çalışacak çok fazla malzemem var. Oynayabileceğim çok fazla duygu.

Tam Word belgesi ekranına geçmek üzereydim ki ekranımda bir e-posta bildirimi belirdi.

Kimden: Aida

White'a: Lilly

Wade

Konu: BEBEĞİM GİTTİ

Lilly

Bu kelimeleri yazarken ellerim titriyor. Kiminle konuşacağımı bilmiyorum ama biriyle konuşmam gerek. Ağlamayı bırakmadım

Bu sabahtan beri. Bebeğim öldü. Buna inanamıyorum. Keşke hayatımı daha erken değiştirebilseydim. Keşke biraz daha bekleseydi ve annem onun yanında olsaydı. Kendimi değersiz bir bok parçası gibi hissediyorum. Eminim sen de benim hakkımda böyle düşünüyorsundur. Ve haksız da değilsin.

Polis bu sabah beni arayıp Zach'in bir kavgaya karıştığını söyledi. Bıçaklanarak öldürülmüş. Bu sabah ölmüş.

Onun için önemli biri olduğunu biliyorum, bana e-postanı verdiler. Özel biri olmalısınız çünkü beni aradığında sizden bahsederdi. Ben yapamadığımda bebeğimin yanında olduğunuz için size teşekkür etmek istiyorum.

Saygılarımla,

Zach'in annesi, Aida.

İnanamayarak ekrana bakıyorum, midem acı içinde kıvranıyor. Buna inanamıyorum. Bu doğru olamaz. Bu hastalıklı, acımasız bir şaka olmalı. Başımı sallıyorum. Böyle bir şey olmadı. Bu kadın bir yalancı. O bir yalancı!

Zach'in öldüğüne inanmayı reddederek başımı sallıyorum, dizüstü bilgisayarını itiyorum.

Arkadaşlarından biri bana şaka yapıyor olabilir. Bunu kabul edemem. Öyle olmak zorunda! Sandalyeden kalkarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Zach değil.

Buna inanmayı reddediyorum.

Hayatını toparlayacaktı. Şartlı tahliye memuru bile bunu söyledi.

Her şey onun için daha iyi olacaktı.

"Bu doğru değil" diye tekrar tekrar inkar ediyorum. "Bu bir sürü saçmalık!"

Bunun doğru olmadığına inanmak zorundayım ama kalbimi giderek büyüyen bir korku kaplıyor. Öğrenmek zorundayım.

Yerimden fırladım ve sabit hatlı bir telefon bulmak için evin içinde koşturdum. Joseph'in çalışma odasında bir tane buldum. Ahizeyi almak için aceleyle telefonu neredeyse duvardan sökerken ellerim eski şeyi karıştırıyor.

Hızlıca şartlı tahliye memurunun numarasını çevirdim. Ezbere biliyorum. aç.

Açın! Küçük alanı adımlarken parmaklarım kablounun etrafında dönüyor.

Biri cevap vermeden önce üç kez çalıyor.

"Alo?" Bir kadının boğuk sesi cevap veriyor.

Dudaklarım aniden kurudu ve kelimelerim boğazımda düğümlendi.

Sorun yok, diyorum kendime. Göreceksin. Hepsi bir yalandı. O iyi.

Derin bir nefes alıyorum ve sonra "Ben Lilly Wade... Zach White hakkında bilgi almak için aramıştım..." diye geveliyorum.

Bilgi almak için ararken sadece isim söylemek protokolde var mı bilmiyorum ama başka bir şey söyleyemiyorum. Boğazım o kadar sıkılıyor ki neredeyse nefes alamıyorum.

Hattın diğer ucundaki kadın bunu anlıyor, çünkü tuşlara vurulduğunu duyuyorum.

Sonraki sözleri neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti.

"Üzgünüm, Bayan Wade. Bu sabah vefat etti."

Telefon parmaklarımın ucundan kayıyor ve büyük bir gürültüyle Joseph'in masasına çarpıyor. Ama artık umurumda değil. Oda etrafımda dönüyor. Kalbim hızla atıyor. Düşünemiyorum. O değil. Ona yardım edemezdim. Ama edeceklerdi. Onu kurtaracaklardı. Bana kurtaracaklarını söylemişti. Bana iyi olacağını söylemişti!

Arka planda bir yerde, ahizeden gelen kadın sesini duyuyorum, "Hanımefendi orada mısınız?"

Masanın yanında dizlerimin üzerine çöküyorum, kollarımı göğsüme sarıyorum ve ileri geri sallanmaya başlıyorum. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Rahatlatıcı yogayı hatırlamaya çalışıyorum. Ama bunun yerine taşlarım hızlı. Çok hızlı.

Ben değilim. İyi değilim.

"Hayır, hayır, hayır, hayır!" Tekrar tekrar söylüyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor, gözlerim yanıyor. Buna inanamıyorum. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ona yardım etmek için daha fazlasını yapmalıydım. Benden uzaklaştığını gördüğüm o gün arabada kışını yakalamalıydım.

Hepsi benim suçum.

"Hanımefendi iyi misiniz?"

Telefonu kapatmadan önce birkaç kez daha dikkatimi çekmeye çalışıyor, çevir sesinin sesi benim sessiz çılgınlığıma karışıyor.

Ayak seslerini bile duymuyorum ama aniden güçlü kollar tarafından sert bir göğsün içine çekiliyorum.

"Ne oldu?" Joseph, ben sakinleşmeye çalışırken saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak soruyor.

Ona hemen cevap veremiyorum, gözyaşlarım ve hıçkırıklarım daha da şiddetleniyor, görünüşe göre onun şefkatli dokunuşundan kaynaklanıyor. Ama o sabırla kendimi toparlamamı bekliyor, normalde kara olan gözleri endişeyle dolu.

"Zach öldü," diye hıçkırıyorum sonunda kelimeleri söyleyebildiğimde. "Öldürüldü." Yarım yamalak konuşarak ona okuldaki sorunlu çocuklarla olan ilişkiyi, kendimi onlara yardım etmeye nasıl adanmışımı ve Zach'in benim için ne kadar özel olduğunu anlattım.

"İyi olacağını düşünmüştüm." Sonlara doğru söyleyebildiğim tek şey bu. Güçlü eli sırtımı geniş, yatıştırıcı dairelerle ovuyordu.

Joseph kaşlarını çatıyor, beni nazikçe sıkıyor. "Çok özür dilerim. Ama bu senin hatan değildi, anlıyor musun? Zach'in başına gelenleri değiştiremezdin. Kimse değiştiremezdi." Yüzümü onun sert göğsüne gömmeden önce inkâr edercesine başımı sallıyorum.

Ona 'bu doğru değil' diye bağırarak istiyorum, ama ondan uzaklaşıp gözlerindeki yumuşaklığa baktığımda, sadece gerçeği görmemi sağlamaya çalıştığını biliyorum. Onu kurtaramadım, tıpkı annemi gibi. Tıpkı babamın onu kurtaramadığı gibi.

"Lilly, insanları kendilerinden kurtaramazsın. Bunu biliyorum. Çoğu insandan çok daha iyi. Ama deniyorsun. Ve asla durmuyorsun. Sen iyi bir insansın. O gitmiş olsa bile," diye küçük bir hıçkırık çıkarıp uzaklaşmaya çalışıyorum ama Joseph çenemi sıkıca kavıyor, "o gitmiş olsa bile, başkalarına yardım edebilirsin. Eminim etmişsindir. Bunu bilmesen bile." Çenemi kavıyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Bana bakarkenki yoğunluğu hıçkırıklarımı durduruyor ve gözyaşlarımı kurutuyor. "Öyle olduğunu biliyorum"

Bok gibi hissediyorum. Kalbim acıyor. Ama üzerimdeki gücünü inkâr edemiyorum. Başımı sallıyorum, ona tam olarak inanmıyorum.

Sonraki sözleri ciğerlerimin havasını alıyor. "Bana yardım ettin." Yüzümdeki saçları taramak için beni tutuşunu gevşetiyor, "bilebileceğinden çok daha fazla.

Gözlerine bakıyorum ve daha önce hiç görmediğim bir şey görüyorum, o kadar güçlü bir şey ki dizlerimin bağı çözülüyor. Gerçekten orada olduğu için mi yoksa orada olmasını istediğim için mi gördüğümünden emin olamadığım bir şey.

Bu olmalı. Sadece gözlerinde gördüğüm aşkı hayal ediyorum.

CHAPTER 26

OceanofPDF.com

JOSEPH

I Buna başladığımızda oyun oynayanın o olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi daha iyi anlıyorum ki oynayan bendim. Viski şişesi boş. Onu sürekli

Dudaklarım, gittiğini unutarakbu acıyı dindirecek hiçbir şeyim olmadan.

İçinde yaşadığım içi boş kabuğun ötesinde bir hayat var. Savaşmak için bir neden var, *hissetmek* için bir neden var. Lilly bana bunu gösterdi. Kalbim onun için acıyor. Keşke ona acısını dindirecek bir şey verebilseydim. Ama hiçbir şey acısını dindiremez. Bunu çok iyi biliyorum.

Son birkaç gündür kendinde değildi. Ona kontrol edemediği bir şey için kendini suçladığını söyledim. Bu kimsenin kontrol edemeyeceği bir şey. Ama o buna inanmak istemiyor.

Zamanla ona göstereceğim. Ona elimden geldiğince yardım edeceğim. Sadece tekrar mutlu olmasını istiyorum.

Tak tak. Tak. Ön kapıdan gelen iki yumuşak tıkırtı beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Ona yeni bir dizüstü bilgisayar sipariş ettim. Şişeyi sehpanın üzerine bıraktım ve hızla kapıya yöneldim. Onu gülümsetecek bir şey almak için sabırsızlanıyorum. Kendini yazılarına gömüyordu. Bunun onu mutlu edeceğini umuyorum. Bir an için bile olsa.

Kontrol etmeden kapıyı açtığımda kalbim duruyor. Şu anda kendimden nefret ediyorum. Daha iyi bilmeliydim. Aptal! Gardımı düşürdüğüm için lanet bir aptalım.

İki silahın namlusuna bakıyorum, tanımadığım adamlar, ama onları kimin gönderdiğini biliyorum. Yüzeyde uyuşmuş bir halde duruyorum, ama içimde

Çılgılık atıyordum. Nasıl bu kadar aptal olabildim. Benim silahım yok. Hiçbir şeyim yok! Ve Lilly üst katta. Savunmasız. Bu benim hatam.

"Ne istiyorsun?" Korkuya teslim olmadan ve onu sesime yansıtmadan soruyorum. Elim kapıyı kavıyor, beni dik tutuyor; sanki o olmasa düşecekmişim gibi.

Lilly. Tek o. Dışarı çıkmaya başlıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ama onlar bir adım öne çıkarak alanımı dolduruyorlar. Onları buradan uzaklaştırmalıyım. Lilly'den olabildiğince uzağa.

"Bunu başka bir yerde tartışabiliriz," diyorum kolayca, beni görmezden gelip yürümeye devam ediyorlar ve beni fuayeye geri itiyorlar. Biri ön kapıyı kapatıyor ve kilitliyor. Bu evde sahip olduğum her silahın nerede olduğunu düşünmeye başlıyorum. Onları her odaya zulalamıştım. Gözlerim fuayenin köşesine kayıyor, bu iki pisliğin arkasında, dolaptaki silaha ulaşamayacağım. Ama oturma odasında iki tane var. Tek yapmam gereken bu şerefsizlerin beni oraya kadar takip etmelerini sağlamak. Ama orası Lilly'ye daha yakın. Hay sikeyim! Bu düşünce karşısında çenemi sıkmamaya ve ellerimi yumruk yapmamaya çalışıyorum.

Bu adamların onun burada olduğunu bildiklerinden emin değilim. Öğrenmeleri riskini göze alamam. Keşke ona kaçmasını söyleyebilseydim. Saklanmasını. Keşke zamanda geriye gidebilsem ve onunla hiç konuşmasam, geçmişimin günahlarıyla onu asla bozmasam.

Keşke yapabilseydim. Onu güvende tutmak için her şeyden vazgeçerdim.

"Bunun nasıl biteceğini biliyorsun Joe," diyor solumdaki adam. Neredeyse kel ve kısa boylu, deri ceketi biraz fazla büyük. Sağındaki adam çok daha uzun boylu; askeri kesimi ona diğer sikik suratlıya göre bir avantaj sağlıyor. İkisi de silahlarını gevşek tutuyor. İkisi de kibirli. Kazandıklarını düşünüyorlar. Derin bir nefes alıyorum ve hemen bir plan yapıyorum. Bir şeyler. Onu onlardan uzak tutacak herhangi bir şey.

Kel adam silahını bana doğrultmaya devam ederken diğer adam "Sadece kasanızın şifresine ihtiyacımız var" diye soruyor. Homurdanıyorum. Tabii ya. Para. Her zaman parayla ilgilidir.

"Peki bunu sana neden söyleyeyim?" Hissettiğim tek bir şeyi bile yansıtmayan bir sırtışla soruyorum.

"Çünkü eğer yaparsan, kızına ne yapacağımızı sana izlettirmeyiz." Sararmış dişlerini gösteren çarpık bir sırtışla gülümsüyor. "Önce senin acına son ." Kel adamın cevabı kanımı donduruyor. Kalbim göğsümde çarpıyor.

Kalın bir şekilde yutkunurken, ne söylediklerini kaydederken ve onu dövüp sidiğini çıkarma dürtüsüne boyun eğmemeye çalışırken, uzun adamın sağ omzunun üzerinden bir hareket görüyorum.

Lilly.

Yemin ederim kalbim durdu. Ne yapıyor lan bu?

"Geldiğin yere geri dönmelisin." Önümde duran adama söylüyorum ama onunla konuşmuyorum. Konuşurken ona bakabilmeyi isterdim ama yapamıyorum. Gözlerimi takip etmelerinden, arkalarını dönüp onu görmelerinden korkuyorum.

Aynı kelimeleri daha yüksek sesle söylerken çok kızgınım. Her iki adam da sesimdeki emirden etkilenmiş gibi görünüyor ama umurumda değil. Onları düşünemiyorum bile. Dinlemesi gerekiyor. Buradan gitmesi gerekiyor.

Lilly'nin adımlarıyla zemin gıcırdayınca ileri doğru bir adım atmaya cesaret ediyorum, bu onları onu duymayacak kadar rahatsız ediyor; iki adam da silahlarını kafama doğrultuyor. "Gidip saklanmalısınız." Yüzümde hastalıklı bir sırıtiş, sesimde sahte bir güvenle onlara söylüyorum. *Kaç Lilly!*

Lilly onunla konuştuğumu biliyor olmalı ama beni dinlemiyor. Beni dinlemesine o kadar ihtiyacım varken, şimdi tam zamanı. Ama dinlemiyor, ilerlemeye devam ediyor, fuayeye giriyor ve elindeki silahı yukarı kaldırarak sağımdaki uzun boylu adama doğrultuyor.

"İki dakikan var Joe," der kel adam. "Nikki burada," başparmağıyla diğer adamı işaret ediyor ve ona için başını hafifçe çeviriyor. Bunu yaptığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor, çünkü ortağına bakmak için döndüğünde Lilly'yi görüyor. Her şeyin ağır çekimde gerçekleştiğini görüyorum.

Siktir!

Bağırıyor ve silahını ona doğru kaldırıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve anında tepki veriyorum, tüm ağırlığımla ileri doğru iterek onu yere düşürüyorum. Tüm sesler ve çığlıklar beyaz gürültüye dönüşüyor, ciğerlerim donuyor, kalbim çılgınca atıyor. Vücudumu bir sıcaklık dalgası kaplıyor, neredeyse beni uyuşturuyor. Hayatımda hiç bu kadar korku hissetmemiştim.

"Kaçın!" Aynı anda birkaç el silah sesi duyulurken Lilly'ye bağırıyorum.

Bang! Bang! Bang! Bang!

Bang!

Lilly; Lilly değil. Silahı almak için mücadele ederken çığlıklarım boğazımı acıtıyor. Ateş etmesini engellemeye çalışıyorum ama Lilly'ye bakmaya çalışıyorum. Kaçın! Kaçın! Sadece koş!

Bir kurşun daha duvarda yankılanırken onun tiz çığlığını duyuyorum. Başboş bir alçıpan parçası parçalara ayrılır ve kel adamın yüzüne düşer. Ve

Sonra bir tane daha, bu sefer savaştığım silahtan. Çekilen tetiğin sarsıntısı, bu herifin silahı tutuşunu gevşetiyor.

Kurşun havada uçuyor ve ön kolumun üst kısmına isabet ediyor. Hay sikeyim! Nefesimin altında küfrediyorum. Göz açıp kapayınca kadar girdi ve çıktı. Uzanıp yarayı tutma dürtüsü hissediyorum ama yapamıyorum. Silahı tutuşumu güçlendirmeme engel olmasına izin vermeyeceğim. Hiçbir şey beni durduramaz.

"Lilly!" Ona sesleniyorum. Onu duyamıyorum. "Lilly!"

Piç kurusu karnıma tekme atarken parmak uçlarım silaha doğru kayıyor. İkimiz de yerde güreşiyor, silahı birbirimizin elinden almaya çalışıyoruz. Kolumdaki kurşunun acısı omzumdan aşağı ve yukarı vuruyor. Görmezden geliyorum. Çığlık çığlığa gelen acıdan dişlerimi sıkarak dövüşmeye devam ediyorum.

Kafası fuayedeki masanın kalın ön ayağına yakın. Risk alıp silah için mücadele etmeyi bırakabilir, onun yerine çenesine saldırabilir ve kafasını parkeye çarpmaya çalışabilirdim. Ama bu, neredeyse tuttuğum silahı bırakmam anlamına gelirdi. Parmak uçları tekrar tetiğe gitti, bir mermi havada vızıldadı ve alçı duvara saplandı. Ani atıştan dolayı irkildi.

Bu andan yararlanarak vücudumu yukarı doğru fırlattım. Elim yerine ön kolumu kullanarak kafasının arkasını masanın ayağına çarpıyorum. Gerçek bir hasar vermiyor ama gözlerini kapatmasına neden oluyor. Öne atlayıp dişlerimi ön koluna geçirebiliyorum ve silahı gevşettiği anda yakalayabiliyorum. Bir anda silah elime geçiyor ve hiç tereddüt etmeden kafatasına bir kurşun sıkıyorum. *Bam!*

Elimdeki silahı hızla kaldırıp diğer piçi vurmaya hazırlanırken kalbim hızla çarpıyor. Ama onun yerine Lilly'yi yerde hareketsiz yatan adama bakarken buluyorum. Gömleğindeki kan lekesinden üç kurşun yarası görünüyordu.

Adını söylediğimde Lilly bana bakmıyor, silahı hâlâ iki eliyle tutuyor. Titriyor.

Ellerimi kaldırarak yavaşça ayağa kalkıyorum ve yerde yatan iki ölüye bakıyorum. Açık yaralarından kan akıyor ve yanlarındaki mermer zeminde birikiyor. En azından burada oldu. Bu pisliği kolayca temizleyebileceğim bir yerde.

Lilly'ye zor bakıyorum. Utanç doluyum. Benim yüzümden hayatı için savaşmak zorunda kaldı. Onu koruyamadım. Ona bu acıyı ben yaşattım. Bu benim hatam.

Silahi yere bırakıyor, mermere sert bir şekilde ve kollarımın arasına yığılıyor. Kollarımı ona sardığım anda, kontrolsüzce titreyerek göğsüme doğru hıçkırıyor. Sanki dokunuşum transını bozmuş gibi.

Yıllardır kardeşime ve babama katlanıyorum. Ama Lilly'yi bu işe karıştırdılar ve bu da kararlılığımı pekiştirdi.

Lilly'nin saçlarını usulca öpüyorum, sırtında rahatlatıcı daireler çiziyorum. Ama onları öldürmem gerektiğini bilerek boş duvara bakıyorum. Bu gece.

OceanofPDF.com

CHAPTER 27

OceanofPDF.com

I Madam Lynn'in ofisinde otururken bir sinir yumağı gibiyim, aklım az önce olanlarda.

Ben bir adam öldürdüm.

Hâlâ inanamıyorum. Bunu sindirmek benim için neredeyse imkânsız. Uyanacağımı ve tüm bunların korkunç bir kabus olduğunu anlayacağımı düşünüp duruyorum. Bacaklarımı sandalyeye doğru çekip kollarımı dizlerime doluyorum.

Ama bu çok gerçek.

Milyon yıl geçse de böyle bir duruma düşeceğim aklıma gelmezdi. Gerçek hayattan bir aksiyon filmi gibi. Hatta aşk romanlarımdan biri gibi. Ama bu seferki mutlu sonla bitmeyebilir.

Bu düşünce kanımı donduruyor.

Daha da kötüsü, Joseph'in öleceğini sandım. Öldüğünü gördüm. Gördüğümü biliyorum. Adam gelirken tetiği çekemedim. Ama Joseph'i gördüm. Kurşunu gördüm. Kafasına doğrultulmuş silahı hatırladıkça göğsüm sıkışıyor. Tanrım, hatırladıkça zor nefes alıyorum. Kalbim göğsümden sökülmiş gibi hissetmişim. Şimdi bile düşününce soğuk terler döküyorum. Ölüme çok yakındı.

O anda içeri girmemiş olsaydım, ölecekti. Onu öldüreceklerdi.

O pisliği vurduğum için mutluyum. Öldüğüne sevindim. söylemeyeceğim. Ama pişman değilim. Tek bir an için bile.

Ve şimdi buradayım. Joseph beni burada bıraktı, çantama para sıkıştırdı ve beni koruyacaklarını söyledi.

Beni uzaklaştırdı. Bana beni koruyacaklarını söyledi, kelimenin tam anlamıyla beni tanımadığım insanların kollarına itti.

Ve şimdi gitmeye hazırım. Yüzümü dizlerime yaslıyorum. Gözlerim serin tenime karşı sıcak hissediyor. Sadece siktir olup gitmek istiyorum.

Bu ofiste olmaktan yoruldum. Ya onunla olmak istiyorum ya da eve gitmek .

Tutsak olmaktan yoruldum.

Olanlardan sonra güvenliğim için beni uzaklaştırdığını, bir şeyleri çözmeye çalıştığını biliyorum. Ve güvende olduğumu düşündüğü yerde olmamı istiyor. Anlıyorum, gerçekten. Ama yine de burada olmak istemiyorum. Burada oturup ne kadar zamandır beklediğimi bilmediğim için kendimi çaresiz hissediyorum.

Ofisin etrafına bakıyorum. Çok iç karartıcı. Orta büyüklükte bir oda, kâğıtlarla dolu büyük bir meşe masa ve tek bir pencere bile yok.

Lamba ışığı dışında burası karanlık. Madam Lynn bana çok iyi davrandı ve beni rahat ettirmek için elinden geleni yaptı ama neredeyse iki saattir içeri girmedi, kapının üstündeki saate bakıyorum. Saatlerdir *kimseyi* görmedim. Kalbim göğsümde titriyor. Yusuf'un hâlâ burada olup olmadığını bile bilmiyorum. Elimle yüzümü kapatıyorum.

Beni nasıl burada bırakabilir?

Başımı sallıyorum ve ayaklarımı tekrar yere basıyorum. Şimdiye kadar onsuz yaşayamayacağımı anlamış olmalı. Onu sevdiğim çok açık değil mi? O da biliyor olmalı.

Huzursuz bir şekilde oturduğum yerden kalktım ve ne yapmam gerektiğini düşünerek yerde volta attım.

Gitmek istiyorum ama güvende olacağımdan emin değilim. O da bana burada kalmamı söyledi. Bana söyleneni yapmam için resmen yalvardı.

Kapı açılıyor ve Joseph odaya girerken adımlarımın ortasında duraklıyorum.

Dudaklarım ayrılıyor ve nefesim kesiliyor.

Onu gördüğümde kalbim küt küt atıyor. Koyu renk pantolon, net, siyah bir elbise gömleği ve ceket giymiş, solgun ve biraz kaba görünüyor, çene çizgisinin etrafında bir günlük kaba sakal var, ama bana hiç bu kadar iyi görünmemişti. Saatlerce bu odada inzivaya çekildikten sonra onu gördüğüm için çok rahatladım.

" oluyor?" Hemen giderek sordum.

Bana bakıyor, ellerimi göğsüne koyduğumda beni tutuyor. Ama bana cevap vermiyor. Tüylerim diken oluyor. Bir şey sakladığını biliyorum.

Gömleğinin altında kurşun yarası var. Acı çekiyor olmalı. Ama onu dövmek istiyorum. Bana neler olduğunu anlat!

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, ondan uzaklaşıyorum ve duygularımı bastırıyorum.

"Endişelenmenize gerek yok," diyor sonunda, Madam Lynn'in masasının önünde durmak için yürürken. Sesinde yorgunluk var ama bunu saklamak için elinden geleni yapıyor. Gözlerimi ağır ve çığ hissediyorum. Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemeden kalın kalın yutkunuyorum.

"Bana bundan daha fazlasını borçlusun," diyorum ihtiyatla. "Neredeyse ölüyordun. I -" Kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Ve artık asla eskisi gibi olamayacağım. O bana bakıp hiçbir şey söylemezken, oda atan kalbimin sesinden başka hiçbir şeyle dolmuyor. Bana hiçbir şey sunmuyor.

Parmağımla göğsümü göstererek ona sert bir işaret yapıyorum. "Bilmeyi hak ediyorum."

Joseph başını sallar. "Hiçbir şey bilmene gerek yok." Sözleri sert ama gözleri yumuşak. "Seni güvende tutmaya çalışıyorum."

Sahip olduğum tüm samimiyetimle "Beni tutmak güvende tutmaz" diyorum.

Bu ona ulaşmadığında, "Ve buradan kesinlikle nefret ediyorum" diye ekliyorum. Huysuz bir çocuk gibi konuşuyorum ve bundan nefret ediyorum. Ama buraya gerçekten katlanamıyorum. Neredeyse kafesimde olmayı tercih ederdim. Ve bu da bir şey ifade ediyor.

Gözleri bir an yüzümü inceliyor ve içimden bir umut geçiyor. Belki fikrini değiştirir. Ama konuştuğunda sesi sertti. "Şu anda senin için en iyi yer burası."

Onunla tartışmaya başlıyorum ki kapı açılıyor ve Joseph beni buraya getirdiğinde tanıştığım adam içeri giriyor. Zander.

Ona doğru dönüp görünüşünü inceledim. Keskin yüz hatları ve koyu sarı saçlarıyla yakışıklı bir adam, siyah bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş. Uzun boylu ve asil görünümlü, ama onunki gibi gözlerle, Joseph kadar çok sır saklıyor gibi görünüyor. Bu kulübün onlar gibi adamlarla dolu olup merak ediyorum.

Sanırım mantıklı. Bu gibi adamlar sır biriktirmeden zengin ve güçlü olamazlar.

Joseph benden uzaklaşıp Zander'in bakışlarıyla buluşuyor. "Ne buldun?" diye soruyor ona.

Zander bir an için bana bakıyor, sanki benim önümde konuşup konuşmamayı tartışıyormuş gibi. Ama Joseph ona devam etmesi için hafifçe başını sallıyor. Onun bu hareketiyle göğsümdeki ağrı hafifliyor. En azından bazı konularda bana güveniyor.

"Kardeşin olduğunu kesinlikle biliyorum," diyor Zander. Tıpkı Joseph gibi, sesi derin ve gür ve sakinleştirici bir niteliğe sahip. Sanki şiddetli bir tepki bekliyormuş gibi Joseph'e bakıyor. "Sana tuzak kurdu."

Joseph bir an sessiz kaldı ve ben sadece şu anda ne hissettiğini merak edebiliyorum. Öz kardeşi onu öldürtmeye mi çalışmış? Günlüğünü okuduktan sonra bunu anlamak benim için zor değil. Yine de bunun onu incittiğini biliyorum. Kalbim onun için acıyor. Böyle bir durumda olmayı aklım almıyor.

"Bunu zaten biliyorum" diye cevap verdiğinde Joseph'in gözlerinde beni korkutan bir soğukluk var. Bana ölümü hatırlatıyor.

"Güzel, o zaman bu meseleyi yakında halledeceksiniz?" Zander, sanki kuru temizleme indiriminden bahsediyormuşuz gibi odanın köşesinde bir yere oturarak soruyor.

Bunun neyle ilgili olduğunu anladığımda kalbim küt küt atıyor.

Söylediğini duymama bile gerek yok. Kendi kardeşini öldüreceğini biliyorum. Kendi kanından birini. Joseph'in cevabı kısa, "evet."

"Gittiğinde," diyor Zander, sol ayak bileğini sağ dizinin üzerinden geçirerek, "babanın dolabını kontrol et." Yusuf'a sert bir bakışla bakarken Zander'in sözleri serttir.

Orada uyuşmuş bir şekilde duruyorum, bu konuşmanın sıradan tonuna inanamıyorum. Tanrım, midem bulanıyor. Joseph'in arkasından yavaşça odanın uzak ucuna doğru yürüyorum, kaybolmayı diliyordum.

Joseph kararlı bir şekilde, "Yapacağım," diye cevap verir.

Her iki adam da bir süre birbirlerine bakar ve sonra Zander Joseph'e hafifçe başını salladıktan sonra başka bir şey söylemeden oradan ayrılır.

Kapı kapanır kapanmaz Joseph'in gözlerinin üzerimde olduğunu ve tepkimi beklediğini hissediyorum.

"Lütfen gitme," diye yalvarıyorum, sesim neredeyse çatallaşıyor, "bunu yapmak zorunda değilsin." Gözlerim kocaman ve bana merhamet etmesi için yalvarıyorum. Gitmesine izin veremem. Geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyorum.

Joseph beni kollarına alıyor ama bana cevap vermiyor. Son umut kırıntılarımda da kayıp gittiğini hissederken bana tutunuyor. Tırnaklarım gömleğine batıyor. "Lütfen," diye fısıldıyorum. Ama duruşunda bir yumuşama yok. İstesem de istemesem de gidiyor.

"Telefonumda takip sistemi olacak, böylece nerede olduğumu görebileceksiniz," diyor Joseph, sesi yumuşak, neredeyse sempatik.

"Seni takip etmek zorunda kalmak istemiyorum," diye bağıyorum nefesimin altında. "Sadece gitme! Lütfen gitme. Ne yapmak üzere olduğunu bir düşün."

Joseph'in sesi kararlı. ". İşte bu yüzden bunu yapmak zorundayım." *Öldür onları.* Kelimeler zihnime sıçradı.

Onun sert bedenine yaslanıyorum, gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Gitmesini istemiyorum. Vurulduğunu, yaralandığını ve ölmek üzere olduğunu gördüm. Şimdi yine tehlike hattına giriyor.

Ve geri dönmeme ihtimali beni çok korkutuyor. Ona daha sıkı sarılıyorum, çaresiz, savunmasız ve aptal hissediyorum ama kalmasını istiyorum. Yaşamasını istiyorum. Beni terk ederse onu kurtaramam.

"Lütfen," diye fısıldıyorum sert göğsüne, o umutsuzca beni yatıştırmaya çalışırken. "Sana yalvarıyorum."

Joseph bana sarılırken sessizdi.

Joseph bir süre sonra benden uzaklaşarak, "Gitmem gerek," dedi. Aman Tanrım. Çok acıyor.

Ona tutunmaya çalışıyorum ama parmaklarımı kendisinden uzaklaştırarak beni tekrar Madam Lynn'in masasına doğru itiyor. Anında üşüdüğümü hissettim. Terk edilmiş.

"Bırak beni Lilly," diyor, sesi soğuk. Tanrım, kalbimi kırıyor. Onu .

Başımı sallıyorum, boğazım acıdan zonkluyor. "Hayır, gitmek zorunda değilsin."

"Ben gidiyorum." Sözleri artık o kadar soğuk ki bu sefer ciddi olduğuna eminim. Bir adım geri atıyorum, kollarımı kendime sarıp kendimi tutmaya çalışıyorum.

Yanağıma öyle bir öpücük konduruyor ki gözlerimi kapatıyorum, sıcak yaşlar yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Kendimi sana verdim," diye mırıltının biraz üzerinde konuşuyorum.

Kapıda duraklıyor, eli kapı kolunda ve bana bakmak için dönüyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken bakışları altında derim diken diken oluyor.

Daha fazlasını söylemeye çalışıyorum. Ne hissettiğimi anlatmaya çalışıyorum. Ama tek düşünebildiğim beni kaçırdığı ilk gece. Piç gözyaşlarımı siliyorum.

Bulanık görüşümde Joseph'in bana baktığını görüyorum. Bana bir şey söylemek istiyor gibi görünüyor. Odaya girdiğinden beri ilk kez gözlerinde bir şey görüyorum. Zach'in ölümü üzerine beni teselli ederken gördüğüm o bakış.

Söyle bana, ona sessizce yalvarıyorum. Beni sevdiğini söyle.
Bunu söylemesini istiyorum. Çünkü onu sevdiğimi biliyorum.
Söyle! Zihnim çılglık atıyor.
Ve görünüşe göre bunu yapmak üzere.
Dudaklarımı beklentiyle aralıyorum, karşılık vermeye hazırım.
Ama sonra arkasını dönüp dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatırken
tek kelime etmiyor.
O gidene kadar ona da hiç söylemediğimi fark ettim. Boş odaya
fısıldadım. "Seni seviyorum Joseph. Bana geri dönsen iyi olur."

OceanofPDF.com

CHAPTER 28

OceanofPDF.com

JOSEPH

I Büyüdüğüm evin karanlık koridorlarında dolaşıyordum. Eğer biri buraya ev diyebilirse. Sessiz adımlarım parke zemini derelerken rüyalarımın giren anılar gözlerimin önünden geçiyor botlarımın altında.

Gergin olmayı bekliyordum. Kalbimin radikal bir şekilde atmasını ve vücudumu soğuk bir terin kaplamasını bekliyordum. yerine hiçbir şey olmadı. Eldivenli elimde tuttuğum tabancanın susturucusu yere doğru bakıyordu. Kardeşimin kaldığı odaya yaklaştıkça yaklaşıyorum.

Levi'ların evi neredeyse bir . Boş odalarla dolu, yalnız bir ev. Büyüdüğümde çığlıklar koridorları doldururdu, bunu asla unutmayacağım. Buranın her santimini biliyorum.

Kaçış yolunu ve nereye gittiğini de biliyorum. Bunu küçükken öğrendim, hepimizin bilmesi gereken bir şeydi. Babam bana kendi güvenliğim için düzeni öğretti. Muhtemelen benim için yaptığı tek iyi şey buydu. Ve şimdi ben bunu ona karşı kullanıyorum.

Mutfağa girmek için kaçış yolunu kullandım, tamamen fark edilmeden. Oradan buraya kadar alarm yok, yatak odalarına girip onları uykularında öldürmemi engelleyecek hiçbir şey yok.

Küçük bir parçam sadece kardeşimi öldürmek istiyor. Babam asla peşimden gelmedi. Hepsi benim kardeşim.

Babamı canlı bırakma düşüncesi kalbimi hızlandırıyor ve kanımda adrenalin dolaşıyor. Bu yapabileceğim bir şey değil. Benim için gelecektir. Benim olduğumu bilmeyebilir ama yine de benim için gelecektir. İşi devralmam için beni zorlamaya gelecekti. O alıyor

ve bu ismi devam ettirecek bir Levi'ye ihtiyaç var. Ama gece bittiğinde kimse kalmayacak.

Bundan emin olacağım.

Kardeşimin kapısına yaklaşırken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Tek yapmam gereken onu uykusunda vurmak. O kolay bir hedef, basit bir cinayet. Çok daha kötü bir ölümü hak ediyor. Onu uyandırmak istiyorum; çıplak ellerimle kanlı bir posa haline getirmek istiyorum.

Onu bu şekilde öldürmek adalet değil ama risk alamam.

Lilly beni beklerken olmaz.

Kapısının kilitli olacağını düşünmüştüm ve kapı kolunu test etmem de bunun doğru olduğunu kanıtladı. Yine de seçmem uzun sürmedi. Büyüdüğümüzde kapısını kilitleme alışkanlığı vardı. Ayrıca benden çalma alışkanlığı da vardı. Ve gecenin bir yarısı kadınları incitmek. Kilit tıkırdarken ve kapı kolu dönerken anılar gözlerimin önünden geçiyor.

Anılar beni hasta ediyor. Sadece tanık olduklarım yüzünden değil, olmasına izin verdiklerim yüzünden de. Bunu yapmak zorunda değildim, savaşılabildim. Kaybedebilirdim ama en azından deneyebilirdim.

Kapıyı o kadar yavaş açıyorum ki neredeyse hiç ses çıkmıyor. Ama her küçük ses kalbimin göğsümde zıplamasına neden oluyor. bir silah olacağını kesinlikle biliyorum. hepimiz öyle yapardık. Güvenliğimizi sağlamanın tek yolu buydu. Onu uyandırmayı göze alamam.

Her adımımı olabildiğince sessiz atarak odasına girerken zorlukla nefes alabiliyorum. Gözlerim koridordaki karanlığa çoktan alışmıştı ve pencerelerinden gelen zayıf ışık karanlıkta görme kolaylığımı artırıyor.

Örtüler kalçalarının etrafında gevşek. Vücudu görünüyor. Kolay bir hedef. Hayatını çalarken ona daha iyi bakabilmek için ihtiyacım olandan daha fazla yaklaşıyorum.

Silahımda patlama sesi yok. Havada uçuşan merminin sert esintisinden başka bir ses yok. Vücudu bir kez sarsıldı. Kurşun kafasına girerken ve sonra bir tane daha. Ve sonra bir tane daha. Ona üç kurşun sıkıyorum, gerçekmiş gibi hissetmeden ölü bedenine bakıyorum. Son ikisi gereksizdi, sadece kızgınlığının bir sonucuydu. Tetiği her çektiğimde, onu öldürmeye çalışan adama bakarken yüzünde beliren ifadeyi düşünüyorum. Öldürdüğü adamı.

Silahı kafasına dayadım ve tetiği tekrar çektim.

Kardeşime bakıyorum, ölü bile olsa zalim görünüyor. Onun için hiç umut yoktu, onu kurtarmak yoktu.

Sırada babam var. Aklımdaki tek düşünce bu ve kardeşlerimin odasından çıkarken kafasına beşinci kurşunu sıkmaktan beni alıkoyan tek şey de bu. Babamın odası koridorun diğer ucunda. Hiç tereddüt etmeden ona gidiyorum. Kardeşimin ölümü beni zerre kadar korkutmuyor. Aksine, babamı da onun yanında toprağa vermek için bana daha fazla güç veriyor. Ait oldukları yer orası.

Odaya girdiğimde kalbim duruyor, kilidi açmama gerek kalmıyor, kolayca açılıyor. Zemin ağırlığının altında gıcırdadığında ayaklarım duruyor. Yatakta yatan iki cesedi sayarken dengesizim. Biri babam, bana en yakın olan. Uykusunda hafifçe horlarken nefes alışları ağırlaşıyor.

Diğer beden çok daha küçük. Bir kadın. Ağırlığının döşeme tahtaları üzerindeki sesi gecenin içinde gıcırdarken, uykusunda dönüyor. Kalbim erotik bir şekilde atıyor. Vücudum ısınıyor ve her bir tüyüm diken diken oluyor. Bu gece sadece iki ölüm planlamıştım. Masum bir hayatın çapraz ateşte kalmasını istemiyorum. Yine de bu işi bitirmeden buradan ayrılmamın imkanı yok. Ve tanık bırakmadan.

Bir adım daha atıp silahımı babama doğrultuyorum. Birkaç metre , ama tek yapmam gereken kafasına bir kurşun sıkmak ve sonra gidebilirim. Kadını zarar görmeden bırakarak. *Ölmek zorunda değil.*

Attığım son adım kadını uyandırmaya yeterken kalbim atmaya reddediyor. İnliyor, kollarını geriyor ve uykulu bir esnemeyle yatakta doğruluyor, gözleri sımsıkı kapalı. Lanet olsun! Ben iki adım ileri atarken o gözlerindeki uykuyu siliyor.

Kot pantolonumun birbirine sürtünme sesi odayı dolduruyor ve kadını daha da uyandırıyor. Susturucu doğrudan babamın kafasını işaret ediyor, kadın çılgılık atmadan önce bir mermi atıyorum. Mermi alınının ortasının hemen sağında düzgün bir delik açarken babamın kafası sarsılıyor.

Düşünemiyorum, nefes alamıyorum. Vücudum dayanılmaz derecede ısınıyor. Onu nasıl kurtarabileceğimi bilmiyorum. Ben düşünmeye çalışırken, o yapmaması gerektiğini bildiği bir şey yapıyor. Bana sırtını dönüp komodinin üstündeki silahı aldı. İki eliyle kavradı, bana doğru döndü, beni vurmaya hazırды.

Ve bir anlığına ona izin vermeyi düşündüm.

Dünyaya ne iyilik yaptım ki? Babamı ve kardeşimi öldürmek yapabileceğim son iyi şeydi. Hayatımda yaptığım en iyi şeyler. Yıllarca amaçsız yaşadım.

Horozu geri çekerken çıkardığı ses, titreyen ellerinde titreyen soğuk çelik, silahın namlusunu beni öldürmeyi planladığı mermiyle doldururken, onun, Lilly'nin anısını tetikliyor. Çiçeğimin.

Onun için yaşamalıyım.

Başka bir şey düşünmeden tetiği çektim. Mermi havada vızıldayarak boğazına isabet etti. Yataktan düştü, silah elinden çıktı ve bir gümbürtüyle yastıklı halının üzerine düştü.

Silahsız olduğu için hemen yanına gittim. İki eliyle boğazına bastırıp kanı durdurmaya çalışırken silahı kenara atıyorum. İlk tepkim onu kurtarmak oldu. Yere diz çöküyorum; korku dolu kocaman gözlerle bana bakıyor. Beni çaresizce itmeye çalışsa da avucumu boynundaki yaraya bastırıyorum. Kadın mücadele ediyor ama çok fazla kan var. Bu kalbimi acıtıyor. Bunu ben istemedim.

"Özür dilerim." Sıcak kanı eldivenli ellerimi kaplayıp krem rengi halıya karışırken kelimeleri zar zor söyleyebildim.

Ölmek üzere olan kadına bakıyorum. Yaradan fışkıran kanı durdurmaya çalışırken ellerimde onun masum kanı. Kalbi yavaşladıkça sıcak sıvı pompaları gittikçe zayıflıyor ve gözlerinden hayat akıyor. Derin bir nefes alıyor ve ölüyor. Başka bir kurban. Kim olduğunu bilmiyorum ama ölümü benim ellerimde.

Babam hasta ruhlu bir pislik olduğu için bunu yapmadan önce beni bir sandalyeye bağlamak zorunda kaldı. Bileklerimdeki jaluzilere karşı mücadele ediyorum ama nafile. Ayak bileklerim bağlı ve kalçalarım altımdaki sandalyeye bağlı. Göğsüm de öyle. Boğazım çiğnenene ve boğuklaşana kadar çığlık atıyorum. Hayatımda ilk kez yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanıyor.

İstediyini yapmadığım için beni cezalandırıyor. Bir emre itaatsizlik ettiğim için. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum. İşkence etmemi istediği kadını kurtarmaya çalışıyordum. Ve şimdi gözümün önünde annemi dövmesini izlemekten başka seçeneğim yok. Yardım etmesi için yalvaran kardeşime baktım.

"Onu öldürüyor!" Ona bağıryorum. Annem artık ağlamıyor bile. İlk başta çığlık atmamaya çalıştı. Beni üzgün görmek istemedi. Bana sorun olmadığını söyledi. Beni sevdiğini söyledi. Babam silahın kabzasıyla yüzüne tokat atarken bile. Ama babam devam ettikçe, acımasız vuruşları daha da şiddetlendikçe, o da kendini daha fazla tutamadı. Tıpkı şu an benim yaptığım gibi ona yalvardı.

Kardeşim bana babamın her zamanki bakışıyla bakıyor. Gözleri kötülükle dolu. Nefesim ciğerlerimi terk ediyor ve sesim

Küçük odada tiz bir patlama sesi yankılanırken kayboldum. Başımı öne eğdim.

Sadece 12 yaşındaydım ve o gün bana son kez küçük serçe denmişti. Ve son kez biri bana beni sevdiğini söyledi.

Kadına son bir kez daha bakıyorum, ayağa kalkarken kanını çarşaflara siliyorum, onun üzerinde yükseliyorum ve babama dönüp bakıyorum. Gözleri kapalı ve kan içindeydi. Babamın gözleri açık ve soğuk ve her zaman olduğu gibi hiçbir şeye bakmıyor. Altında yatağın içinde kan birikiyor. Çarşaf koyu kırmızı sıvıyı emiyor.

Bu gece geldiğim için ölmüş olabilir. Bunu bitirmek için.

Zander'ın sözlerine kulak asmadan neredeyse gidiyordum. Dolabı kontrol etmem gerektiğini. Gözlerim çift kapıya kayıyor ve arkalarında ne olduğunu görmek için temkinli adımlar atıyorum. Ona güvendiğimi bildiğim için vücudum ısınıyor. Tanımadığım bir adama.

Kapı yavaşça gıcırdayarak açıldı, odadaki tek ses kendi sığ nefes alışverişimden başka bir şey değildi. Kulaklarıma hücum eden kan diğer tüm sesleri bastırırken, evin her santimetresini gösteren monitörlere ve video kayıtlarına bakıyorum. Bazı yerleri tanıyamıyorum. Ekranlar titriyor ve daha önce hiç görmediğim odalara geçiyor. Bu evin ve başka bir yerin gözetimi.

Bir süre onları izliyorum, geçen her saniye vücudum ürperiyor ve kalbim çarpıyor. Kasetleri teker teker çıkarıyorum. Sekiz tane var ve ayrılmadan önce kayıtları durduruyorum. Zander bana söylememiş olsaydı, bu sefer cinayet için gideceğime hiç şüphem yok. Kesin kanıtlar inkar edilemez.

Zavallı kadının cesedinin üzerinden geçerek ve babama sırtımı dönerek kapıya doğru yürüyorum.

Artık bitti.

Ve o adam yüzünden başka bir ceset daha toprağa verilmeyecek. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve geldiğim yoldan gidiyorum.

CHAPTER 29

OceanofPDF.com

I Bütün gece dönüp durdum. Uykusuzluğun getirdiği korkunç bir baş ağrısı yüzünden gözlerimin arkası zonkluyor. Sanırım 24 saatten fazladır ayaktayım.

Club X'te özel bir odadayım. Uzandığım yatak, kral boy pelüş yastık şilte, yumuşak ve rahat. Resmen uyumam için yalvarıyor. Ama uyuyamıyorum. Güzel ama Joseph'in evindeki odamı tercih ederim. Ya da onun odasını, yanımda olduğu sürece.

Onu düşünmeden duramıyorum. İyi olup olmadığını, hatta hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.

Lüks perdelerin arasından sızan sabahın loş ışığını görünce kalın bir şekilde yutkunuyorum ve sonra bana bıraktığı telefona bakıyorum.

Bulunduğu yeri gösteren küçük nokta aynı yerde. Bu beni hasta hissettiriyor, sanki bir şeyler çok yanılmış gibi. Lanet nokta hareket etmiyor. Keşke biriyle, Joseph'le, iş arkadaşlarından biriyle konuşabilsem ve onun iyi olduğuna emin olabilsem. Herhangi biriyle!

Telefonunu en az bir düzine kez aradım ama cevap vermedi. Başta açmayacağını biliyordum ama şimdiye kadar açması gerekirdi.

Boğazım daralıyor ve bunu düşünmekten nefret ederek yatağında yuvarlanıyorum.

Bu kadar yavaş ilerlediği için zamandan nefret ediyorum.

Sadece bana geri dön.

Kapının çalınması, kalbim göğsümde çarparken beni mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı ayağa kaldırdı.

Madam Lynn içeri girdiğinde tam kapıdaydım.

Her zamanki gibi şık görünüyor; alt kısmı fırırlı siyah bir elbise ve siyah parlak topuklu ayakkabılar giymiş, saçlarını zarif bir topuz yapmış.

Kakülleri yüzünü çerçeveleyiyor. Gayet iyi görünüyor. Sanki arkadaşı şu anda dışarıda babasını ve kardeşini öldürmüyormuş gibi.

Odaya girip benden birkaç adım ötede durduğunda yüzü ciddiye.

"Artık eve gidebileceğinizi söylemek için buradayım," diyor Madam Lynn yumuşak bir sesle. "Isaac evinizin etrafına bir güvenlik sistemi kurdu. Buna ihtiyacınız yok." Başını hafifçe sallıyor, gözleri doluyor, "Güvenlik konusunda tuhaf biri."

Kapı çalındığında ona Joseph'i sormak için dudaklarımı aralıyorum.

Isaac kapı aralığında kafasını uzatıyor, ikimizin arasına bakıyor ve sonra odaya giriyor. Endişeyle dolu olmama rağmen, Isaac'ın yaydığı otoriteyi fark etmekten kendimi alamıyorum. Bana Joseph'i hatırlatıyor. O keskin yüz hatları, gözlerinin ardındaki güç ve acımasızlık.

Isaac, Madam Lynn'e "Tamamdır," der. "Kimsenin içeri giremeyeceğinden emin oldum."

Madam Lynn'in Isaac'e bakarken yüzünde beliren ifade son derece minnettar bir ifadedir.

"Peki ya Joseph?" diye sordum. Güvenliğimin canı cehenneme, neler olduğunu bilmek istiyorum.

Madam Lynn, Isaac ile bakışıyor ve aralarında sessizce bir şeyler geçiyor gibi görünüyor. Kalbim göğsümde daha sert çarpıyor.

İkisinin arasında bir ileri bir geri bakıyorum. "Nerede o?" Vücudum endişeyle titriyor. Biri bana bir şey söylesin!

Madam Lynn sessiz ve bana attığı üzüntü dolu bakış midemi bulandırıyor.

"Lütfen bana neler olduğunu anlat!" Ağlıyorum.

"Onsuz daha iyisin," diyor Isaac sonunda, kararlı bir şekilde. Yüzümün buruşması üzerine, "Duymak istediğin bu değilse özür dilerim ama o senin için iyi değil Lilly," diye ekliyor.

"Isaac!" Madam Lynn sinirlenmiş görünüyor. Ve Isaac şok oldu.

"Eğer seni gerçekten isteseydi, burada olurdu. Seni nerede olduğunu merak etmen için bırakmazdı." Isaac öyle diyor.

"Bu doğru değil. Onu tanıyorsun!" .

"Çık dışarı, Isaac." Madam Lynn alçak bir sesle. "Sana söyledim, onu tanıyorsun." Sesi acı dolu. Ve gözlerinde beliren ifadeye bakılırsa, gerçekten üzgün görünüyor.

", " diyor Madam Lynn biraz daha parlak bir tonda, onu kovarak.

Isaac bir an orada durup onun kendisine tekrar bakmasını bekliyor ama bakmıyor. Bana bir şey söylemek ister gibi görünüyor. Ama yine bir şey yok.

Dudaklarını düz bir çizgiye bastırıyor ve odadan çıkmadan önce başını sallıyor. Kapıda durup bana şöyle dedi: "Ekibim ve ben size evinize kadar eşlik etmek için bekliyor olacağız Bayan Wade. Hazır olduğunuzda bize gelin."

Ona cevap vermiyorum. Bunu söylediği için onu sikeyim. Canım yanıyor. Zaten canım yanıyor ve söylediği şey yaraya tuz basmaktan başka bir işe yaramadı. Söyleyebildiğim tek kelime, "Onu tanımıyorsun."

Kapı kapanır kapanmaz Madam Lynn, "Joseph'e gerçekten çok kızmıştım" dedi. Boğazını temizliyor ve odanın uzak köşesindeki koltuğa oturuyor. Sandalye soluk pembe, çivili tırnaklar pürüzsüz deriyi kaplıyor. Ellerini kenarlarında gezdiriyor ve bu ona çok yakışıyor. Sanki oraya aitmiş gibi görünüyor.

"O iyi," diye iri gözlerle ona bakıyorum. "Yusuf iyi." Vücudum rahatlayarak sarkıyor. "Birkaç saat önce aradı. Her şey bitti."

Birkaç saat önce mi? Sözleri sırtıma bir bıçak gibi saplandı.

"Isaac için üzgünüm. Joseph'i iyi tanımıyor." Konuyu değiştirmeye çalıştığımı anlayabiliyorum ama buna izin vermiyorum.

"Saatler mi?" Ona sordum. Yüz ifadesi bana nasıl hissettiğimi bildiğini söylüyor. "O güvende. Ve senin güvende olduğunu biliyor." Evin kenarında otururken sessizim.

Yatakta. Bir sürü duygunun altında ezildim.

"Senin için gelecektir. Eminim gelecektir." Gözleri o kadar içtenlikle dolu ki ona inanıyorum. Gerçekten geleceğini düşündüğüne inanıyorum.

Ama onun sözleri bana ihtiyacım olan güveni vermiyor. Onu şimdi burada istiyorum. Telefondaki o aptal noktanın bana gittikçe yaklaşmasını izlemek istiyorum. Onu bana geri getirmesini.

Ama sonra bana attığı son bakışı düşündüm ve şüphelerim yok oldu.

Gözlerinde ne gördüğümü biliyorum. Ve bu bir yalan değildi. O beni seviyor. Ve benim için gelecek.

Ve eğer , o zaman ona giderim.

CHAPTER 30

OceanofPDF.com

JOSEPH

Tyatağımın ayak ucundaki sandık gürültüyle kapandı. Geçmişimin tüm anıları içine yerleştirildi. Günlüğüm de dahil. Artık ona ihtiyacım yok, başka bir şey yazma arzum yok.

kelime.

Bitti
artık.

Babam ve ağabeyim öldükten sonra sırtımda tek bir hedef bile kalmadı. Zander bana kulağını yere yakın tutacağına dair güvence verdi. Parmakları kapalı kapılar ardında neler olup bittiğinin nabzında. Benden ne istediğinden emin değilim, henüz sormadı. Elimden gelse kimseye borçlu kalmayı sevmem ama yine de minnettarım.

Lilly yüzünden.

Onu geri istiyorum. Onu burada, evimde ve yatağında istiyorum, tıpkı onu ilk gördüğüm gece yaptığım gibi. O artık bana ait. Bu yüzden onu korumak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu Zander'la bir anlaşma yapmak anlamına gelse bile.

Anahtarlarımı elime aldığımda, antredeki masanın üzerinde şıngırdıyorlar. Eve onsuz gelmemin tek nedeninin beni istememesi olduğunu fark ettiğimde ses benimle birlikte yankılanıyor. Elim kapı kolunun üzerinde tereddüt ediyor, zihnim son bir ay içinde yaşadığımız tüm anları tekrarlıyor.

Birlikte büyüdük. Ben onun yanında oldum, o da benim yanımda oldu. En azından benim zihnimde olan buydu. Son iki haftadır bir tutsak olduğunu biliyorum. İsteddiği gibi gidemiyordu. Bu onun kendi güvenliği, kendi iyiliği içindi. Ön kapıyı arkamdan kapatırken, vücudum ısınıyor, onu kafeste gözlerinde hançerlerle bana bakarken hatırlıyorum.

Beni şimdi terk edebilir. Benden uzaklaşabilir ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Kafesi hiç kilitlemedim ve asla da kilitlemeyeceğim.

Bu düşünce Şubat ayının acı soğuşuyla birlikte beni de ürpertiyor. Paltomu unutmuşum. Umurumda değil, geri dönmeyeceğim. Onu kollarıma alana kadar olmaz.

Adımlarım hızlanıyor ve arabamın kilidini açmak için düğmeye basıyorum. Hafif *bip bip* sesi soğukta çınliyordu.

Çiçeğimle birlikte geri geleceğim. Geleceğimi biliyorum.

Tam şoför kapımı açmışım ki, uzun dolambaçlı yoldan bir arabanın geldiğini gördüm. Açıklığın üzerinde toz halinde kar var ve eski, kırmızı Honda virajı alırken araba hafifçe kayıyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve anahtarları yere bırakıyorum.

Lilly.

Kontrolünü yeniden kazandı ve arabayı daha yavaş sürdü. Yemin ederim ki bana geri dönerken kendini öldürürse onu asla affetmeyeceğim.

Gökyüzünden küçük kar taneleri süzülürken ve Lilly arabasını garaj yoluna park ederken anahtarları oldukları yerde bırakıyorum. Ön camdan yukarı bakıyor, yüzünde tereddüt ve geyik gözlerinde parlayan o muhteşem kırılmalılık var.

Benim çiçeğim.

Benim için geldiğini düşünmemeye çalışıyorum. Bir kez daha aynı şeyi arzuladığımı. Boğazımda sert bir yumru oluşuyor, sivri uçlar beni boğmakla tehdit ediyor. Havanın soğuşu beni etkilemeye başladığında ellerim bir sıkılıp bir açılıyor.

Tüm bunları görmezden gelip şoför kapısına doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. Ona elimi uzattığımda temkinli bir şekilde bana bakıyor. *Lütfen beni reddetme, çiçeğim.* Benim için burada ol. Lütfen.

Eli benimkinde çok küçük, çok sıcak. Farklı olduğumuzu hep biliyordum ama bana iltifat etmesini sevmeye başladım. Kaybetmek istemediğim bir yanımlı ortaya çıkarıyor.

Bakışlarımızı paylaşıyoruz, benimkinin ona ne yansıttığından emin değilim, ama onunki inkar edilemez bir şekilde vücuduma bir ürperti gönderiyor. Bana sanki ne düşündüğümü bilmiyormuş gibi bakıyor. Bunu yüzünde onlarca kez ya da daha fazla gördüm.

Benim için ne anlama geldiğini bilmeli. Ve bilmediği gerçeği beni geriyor. Ben gergin olmayı seven bir adam değilim. Rahat bir duygu değil.

Elim sırtının küçük bir kısmına değiyor, ama hemen onu kendime çekiyorum, kolumu beline doluyorum ve küçük bedenine sarılıyorum.

Onu içeri götürürken benimkini.

Donmuş ve ince bir kar tabakasıyla kaplanmış anahtarlarımı almak için kendimi yere bırakıp ona baktığımda dudaklarında küçük bir gülümseme görüyorum. Hayatımda hiçbir şey beni bu kadar iyi hissettirmemişti. Bana güvende olduğumu ve istendiğimi hissettiriyor. Onu asla bırakmayacağım. Asla. Sizi böyle hissettiren birini bulduğunuzda, ona gitmesi için bir neden vermeniz için hiçbir neden yoktur.

Kapının kilidini açıp evimin sıcaklığının ikimize de yayılmasına izin verdiğimde kapı aralığında titriyor. Bensiz yürümeye devam ederken topukları antrede tıkırdıyor. Sırtımı ona dönerek kapıyı kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bana geri döndü. Gitmesine izin veremem. Bu düşünceyle gözlerimi kapatıyorum, ihtiyacı olan şeyin bu olmadığını fark ediyorum. Ona kendi özgür iradesiyle kalması için bir sebep vermeliyim. Onu burada tutamam ama buraya geldiğini bilmenin bir anlamı olmalı.

Yavaşça ona doğru dönüyorum, ayak bilekleri hafifçe çapraz duruyor ve sallanıyor, açık kapı aralığının ortasında duruyor, elleri kenetlenmiş ve paltosu kolunun kıvrımında asılı. O da en az benim hissettiğim kadar gergin görünüyor. Onu görmek bana onu buraya getirdiğim ilk günü hatırlatıyor. Aynı belirsizlik ve tıpkı daha önce olduğu gibi endişelerini yatıştıracağımı biliyorum. Keşke bana izin verse.

"Bir ay daha kalmanı istiyorum," diye teklif ediyorum ona, sesim boş duvarlarda yankılanıyor, ona doğru yürüyorum ve sadece birkaç santim önünde duruyorum. Teknik olarak kontratımız henüz bitmedi, Sevgililer Günü yarın. Ama eğer yapabilirsem onu sözleşmeyle bağlamak istiyorum. Günlerin geçmesini ve onun üzerinde hiçbir hak iddia edememeyi istemiyorum.

"Sadece bir ay mı?" diye soruyor gözlerinde parlayan bir bakışla. Dudaklarından "evet efendim" kelimelerini duymak hoşuma gidiyor. Ama bu daha da iyi olabilir.

"Daha ister misin, çiçeğim?" Umarım evet der. Bana ne istediğini söylerse ona vereceğim. Sadece bana söylemesi gerek.

Sonunda yaşamak için bir sebebim varmış gibi hissediyorum. Ve Lilly'yle dört gözle bekleyeceğim bir gelecek. Ona ihtiyacı olan her şeyi verebilirim. Ne isterse seve seve veririm. Şimdiye kadar bunu fark ettiğine eminim. O yanımda olmadan, sadece hissetmek için geçmişe tutunuyordum. Artık bunu istemiyorum. Onu istiyorum; her şeyini.

"Sana değer veriyorum Lilly," derken gözlerinin içine bakıyorum, sanırım hayatım boyunca ilk kez bir başkasına karşı duygularımı belli ediyorum. Hissediyorum

Ŗu anda savunmasız, cevap vermeden bana bakıyor. Beni reddedebilir. Reddederse bu beni mahveder.

Çenesini avucumun içine alırken başparmağım yanağına sürtünüyor. Dokunuşuma doğru eğilirken elleri nazikçe bileklerimi sarıyor. Gözleri kapanıyor ve yüzünde saf bir mutluluk ifadesi belirliyor. İçimdeki endişeyi yatıştırıyor ama yine de bana aynı şeyi hissettiğini söylemesine ihtiyacım var. Başladığımız yolun onun istediğı şey olmadığını biliyorum. Hiçbir şey bilmediğimiz halde ne istediğimizi bildiğimizi sanan aptalların bir oyunuydu. Ama artık biliyorum. Ve onun için savaşmaya hazırım.

"Beni sevdiğini söyleyebilirsin. Sevdiğini biliyorum." Lilly alaycı bir şekilde söylüyor.

Sonunda soluk mavi gözlerini açıyor, doğrudan ruhuma bakıyor. Gözlerindeki bakış, sesinin tonuyla uyuşmuyor. Ona söylememe ihtiyacı var. Aşk duygusunu tanıdığımdan emin değilim. Birlikte büyüdüğüm bir şey değil, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Ama ikimizin arasında farklı bir şey var. O ilk gün beni ona çeken bir şey. Ve onunla birlikte olmak için dağları yerinden oynatmamı sağlayan bir şey. Gitmesine asla izin vermemek için.

"Seni seviyorum, Lilly." Bu sözleri fısıldarken dudaklarım onunkilere değiyor. Bu aşk olmalı. "Seni seviyorum."

"Sizi seviyorum, efendim."

BİLEKLERİ INCE BİR İPLE BAĞLANMIŞ, İPİN UCU ALÇININ ÜZERİNE GEÇİRİLMİŞ.

başlığın üstündeki demir halka. Ait olduğu yere, yatağıma bağlı. Hareketleri çok kolay. İplerin orada olmasının tek nedeni, ben bacaklarının arasını yalamaya devam ederken parmaklarını saçlarıma geçirmesini engellemek. Onun uyarılması çok tatlı, çok lezzetli. Ve hepsi benim.

Vücudunda sürünerek ilerliyorum, ilerlerken de öpüyorum. Kalçaları omzuma dolanıyor ve sonra yanlarımdan belime doğru iniyor. Ona bu seans için yönetebileceğı kadar kontrol verdim. Hareketsiz durmak yok. İzin istemek yok. Tek yapması gereken hissetmek ve tepki vermek.... Her ne kadar bileklerini bağlamış olsam da... açgözlü.

Kalçalarımı kalçalarının arasına yerleştirirken parmaklarım boğazına dolandı ve onu daha da açtı. Sert aletim onun tatlı

Kuku. Dudaklarını hissettiğim bir tutkuyla öpüyorum. Onunla geçirdiğim her an için minnettarım. Gitmesine asla izin vermeyeceğim. Ona çok ihtiyacım var.

"Sen kime aitsin?" Ona sordum.

"Sadece diyorsun." Sesini şehvetin kaplamasına bayılıyorum.

"Her zaman için sadece ben." Dudaklarımla zevk çığlıklarını yakalayarak kabzasına ona çarpmadan önce ona söylüyorum. Her sert darbeye yatak başlığı duvara çarpıyor. Bu beni sadece daha sert vurmaya teşvik ediyor.

O benim . Ve ben de onunum.

OceanofPDF.com

EPILOGUE

OceanofPDF.com

"N

Yine mi bu saçmalık!" Okuduğum kitap *Durma*'yı sinirli bir hırıltıyla kapattım. Nasıl oldu da beni bu kadar sinirlendiren başka bir kitap bulabildim?

odanın öbür ucuna fırlatmak istediğimi mi? Bunu yapmamak için her türlü önlemi aldıktan sonra mı?

Bu seferki bir öncekinden bile kötüydü. Kahramanlarımız Ada ve Randy o kadar çok badire atlattılar ki sonlara doğru onları deli gibi destekledim.

Gerçekten heyecanlandım, sayfaları nefesimi tutarak çevirdim. Yolları zafere doğru gidiyor gibi görünüyordu, ancak Ada'nın Randy'den gizli bir bebek sakladığını öğrendim. Aileleri arasında büyük bir skandala neden olacağı kesin olan bir bebek. Kitap tam orada kesildi.

Ugh. Bu beni çok kızdırıyor!

Bunu kim yapar ki? Ne kadar söylesem az.

I. Nefret ediyorum. Cliffhanger'lar.

Ama tüm bunlardan sonra bile, ne olduğunu öğrenmek için ölüyorum.

Bunu bana yaptığı ve beni beklettiği için yazara binlerce kez lanet olsun! ... Yine de bir sonrakini alacağımı biliyorum. Kitabı sedirin üzerine atarken bir tutam saçımı yüzümden savuruyorum. Sanırım cezalandırılmaya aç biriyim.

Dizüstü bilgisayarımı kapıp taslağımı açmadan önce geriniyorum.

Dün gece, yorucu ders planlarımı nihayet bitirdiğimde yeni romanımın bir bölümünü yazarak kendimi ödüllendirdim.

Hem dersler hem de kitabım için heyecanlıyım.

Roman için kelimeler kolayca akıyor. Sahip olduğum tüm ilham ve harika beta okuyucum Jenna'nın desteğiyle kitabın hakkını verebileceğimi biliyorum.

Ama bu benim hobim. İşim değil. Alt dudağımı çiğniyorum, gülümsememi tutuyorum. Daha sömestr başlamadan eski işime geri döndüm. İsimsiz bir bağışçı geldi ve *Children in Need Vakfı*'na fon sağladı.

İsimsiz. Joseph aslında ben merak edince onun olmadığını söylemeye başladı. Ona borçluymuşum gibi hissetmemi istemedi. Ona ne kadar borçlu olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Ama onun düşündüğü şekilde değil.

Birlikte olduğumuz kısa süre içinde bana ne kadar yardımcı olduğuna inanamıyorum. Birbirimize ne kadar yardım ettiğimize. Ve son zamanlarda, onun her iki yönünü de görebiliyorum, Efendi ve centilmen.

Bu düşünceyle dudaklarımdan yumuşak bir i çekiş kaçıyor.

Sadece bile hayatımın daha iyi olacağını hayal edemiyorum.

Kapı aralığından gelen ağır ayak sesleri başımı kaldırmama neden oluyor ve orada duran tehlikeli derecede seksi adamı görünce kalbim kt küt atıyor.

"Bir şey mi okuyorsun?" diye soruyor derin erkeksi sesi.

Koyu gri elbise pantolonu ve göğsü açık beyaz bir Henley giyen, saçları yana yatırılmış Joseph, yüzünde bir sırtışla kapıya yaslanırken tam bir hayal gibi görünüyor.

Kapıdan uzaklaşıp odaya girdiğinde "Efendim," diye mırıldanıyorum.

Sandalyemden kayarak dizlerimin üzerine çöküyorum ve bir cadaloz gibi sürünerek ilerliyorum.

Joseph bu manzara karşısında şakacı bir şekilde kıkırdıyor. Onunla oynamak istediğimde bunu yapmamı söylemişti ve ben de bundan sonuna kadar faydalaniyorum.

"Kalk," diye emretti.

Ayağa kalkıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. Yakından bakınca, o çok sevdiğim erkeksi kokusuyla sarmalanıyorum ve derin derin içime çekerek onu olabildiğince içime çekiyorum.

Sırtarak kollarımı beline doluyor ve beni kendine çekerek dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"yleydim," diye yanıtlıyorum az önceki sorusunu, beni nefessiz bırakarak geri çekildiğinde.

Tekrar kıkırdar. "Biliyorum. Evin öbür ucundan bağırdığını duyabiliyordum."

Yanaklarım utançtan kıpkırmızı oldu. Manyak gibi bağırdığımı fark etmemiştim. Ama sanırım bir uçurumla yüzünüze tokat yediğinizde böyle oluyor.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Joseph eğlenen bir kaşını kaldırıyor. "İçinde seni bu kadar heyecanlandıran ne oldu?"

"Bilmek istemezsin," diye homurdanıyorum. Joseph suratını asıyor. "Bu hiç adil değil."

Sonu da öyle. Hâlâ o yazarın kışını Kulüp X'teki bir itaatkâr gibi tekmelemek istiyorum.

"Hayat adil değil," diyorum ve dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. Joseph bana sırtıyor.

Bir an birbirimize bakıyoruz ve kalbim doluyor. Bu adama sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum.

"Ne?" Joseph'in muzip bir gülümsemeyle bana baktığını görmek için düşüncelerimden sıyrılarak soruyorum.

"Senin için bir şeyim var."

Kalbim göğsümde duracak gibi olurken, büyük, siyah kadife bir kutu çıkarmasını izliyorum. Bir an için bunun bir nişan yüzüğü olabileceğini düşünüyorum ama kutu çok büyük.

Yüzüme belli belirsiz bir gülümseme yayılıyor ve hevesimden dolayı başımı sallıyorum. Böyle bir şey beklemek için çok erken. Ama bunu istiyorum. Herkesin onun benim, benim de onun olduğumu bilmesini istiyorum.

Olacak, kendime söylüyorum. Eninde sonunda.

Boğazımı temizliyorum, ona doğru uzanıyorum, parmaklarımız birbirine değiyor ve uzun zaman önce hissettiğim kıvılcımı hissediyorum. Belki o kadar uzun zaman önce değildi ama yaşadığımız onca şeyden sonra öyle hissettiriyor.

"Aç ," diye usulca dürterek kutuyu ellerime tutuşturuyor.

Boğazım düğümlense de yüzümdeki gülümsemeyi koruyorum ve dediğini yapıyorum. İçindekini gördüğümde kalbim yerinden fırlıyor, dizlerimin bağı çözülüyor.

"Yusuf," diye nefes alıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor, ciğerlerimdeki hava çekiliyor. *Aman Tanrım, Aman Tanrım*, zihnimde defalarca tekrar ediyorum.

Bu bir yaka, güzel bir yaka, siyah ve gümüş, pırıl pırıl elmaslarla kaplı. Ama gözüme çarpan ilk şey bu değildi.

İçinde bir de yüzük var. Bir an için kelimelerim boğazımda düğümlendi, şok içindeydim ama daha çok mutluluktan boğulmuştum.

"Nedir bu?" Ne olduğunu çok iyi bilmeme rağmen sesim nefes nefese bir fısıltıya dönüşüyor. Üzerinde büyük, ışıltılı bir elmas bulunan platin bir yüzüğe bakarken, nefes almak birden çok zorlaştı.

Birkaç dakika önce hayal etmişim ama bu gerçek gibi görünmüyor.

Joseph önümde dizlerinin üzerine çöküyor, kalbi gözlerinde. Kalbim küt küt atıyor ve gerçekler yüzüme vurdukça derim diken diken oluyor. Ona bakarken oda etrafımda dönüyor ve bayılacak gibi oluyorum.

"Lilly Marie Wade, çiçeğim," diyor, sesi duygu yüklü, "Benimle evlenir misin?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, boğazım duygularla öylesine daralmış ki ciğerlerimi zar zor doldurabiliyorum. Cevap verecek kelimeleri bulamıyorum. Şaşkına döndüm.

Ben yaşadığım şoku atlatmaya çalışırken sessizlik birkaç dakika boyunca devam ediyor. Nefes almaya çalışırken göğsüm kabarıyor, bacaklarım jöle gibi oluyor. Tüm bunlar olurken Joseph tek dizinin üzerinde sabırla bekliyor.

Evet de seni aptal!

"Evet!" Sonunda sesimi bulduğumda mırıldanabiliyorum, kollarımı boynuna dolamak için eğiliyorum ve yüzünü ağlamaklı öpücüklerle gömüyorum, kalbim bir koçbaşı gibi çarpıyor. "Evet, evet, evet! Seninle evleneceğim Joseph!"

"Güzel." Joseph beni kollarının arasına alarak dudaklarıma derin ve sert bir öpücük konduruyor. "Çünkü seni seviyorum Lilly ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Gözyaşlarımdan arasından ona gülümsüyorum, bedenimi dolduran inanılmaz sevinç ve gözlerine yansıyan mutluluk yüzünden kalbim sızlıyor.

Dudaklarına bir öpücük daha kondurarak ağrıyan ciğerlerime doğru nefes alıyorum: "Ben de seni seviyorum Joseph."

En Yüksek Teklifi Veren
(4. Kitap) Zander'e Kısa
Bir Bakış

CEP TELEFONUMDAKI O ŞEREFSİZDEN GELEN MESAJI SILDIM.

Adam Brooks, o salak herif, bana çok borcu var, olması gerekenden çok daha fazla.

Ne kadar borcu olduğunu biliyordu ve hepsini kumarda kaybetti. Bilmediğimi sanıyor... Ben her şeyi biliyorum.

Bu zaman zaman olur. *Herkes* bana borçlu ve ben de bundan hoşlanıyorum. Bana borçlu oldukları parayla arama bir şey girmesi an meselesi.

Ama umurumda değil; ben her zaman zirveye çıkarım ve önemli olan da budur. Para güç değildir, kaldıraçtır. Borçlu olmak güçtür. Gerçek güç. Ve ben bunu istiyorum. Ve sahip olduğum şey.

Ama bu aptal herif bana mazur görülebilecek olandan daha fazlasını borçlu. Değerinden fazlasını. Bunun yanına kâr kalmasına izin veremem. Üst düzey bir yönetici olabilir ve dokunulmaz olduğunu düşünüyor olabilir, ama alkolik, kumarbaz dejenere bana paramı öyle ya da böyle verecek. Ve sonra onunla işim bitecek. İstersem onu gömecek kadar gücüm var. Parmaklarımı sert akçaağaç masaüstüne vuruyorum, tartışıyorum. Rapt rapt rapt ritmik bir şekilde yankılanıyor ve beni biraz sakinleştiriyor.

Onu yavaş yavaş yok edebilirdim. Mali olarak çökertebilir ve onu mümkün olan her şekilde utandırabilirim. Ama kimse nedenini bilmez ve o çok zavallı. Hayır, sadece paramı alacağım ve onunla işim bitecek. Kendini asacaktır.

Beni en çok kızdıran şey, para yerine bana vermeyi teklif ettiği şey.

Bilgisayar ekranına bakıyorum, loş ışık karanlık odayı aydınlatıyor.

Isaac bana onun bilgilerini verdi. *Talia Raine*.

Güzel bir kadın. Muhteşem gözleri bir şey tarafından rahatsız ediliyor, arkalarında yatan şey tarafından karartılıyor.

Bana olan yüz binlerce borcu karşılığında onunla bir ay geçirmemi teklif etti. Onun üzerinde sahip olduğu tek hak, boynundaki tasma. İstedğim her şeyi yapacağına dair bana güvence verdi. Onu eğittiğini söyledi.

Dizlerinin üzerine çöküp kendini bana teslim edeceği, beni memnun edeceği düşüncesiyle aletim sertleşiyor. Kulüpte daha önce de baştan çıkarılmışım ama hiç katılmamışım. En azından böyle açıkta değil. Bu adamlar kartlarını göstermekle aptallık ediyorlar. Lucian bunun bedelini yıllar önce ödedi, her ne kadar şimdi bunun karşılığını almış olsa da, geçmişinin yükü sadece gizlilik anlaşmalarının kâğıt üzerinde kaldığını, onlara sadık kalınmadığını, sadece kâğıttan ibaret olduklarını, kolayca parçalanıp, çabucak unutulduklarını gösteriyor.

Talia'nın perili gözleri ekrandan parlayarak bana bakıyor. Onu daha önce görmüştüm, onu koridorlarda nasıl sürüklediğini ve zindana nasıl götürdüğünü izlemiştim. Doğasında itaatkârlık var ama ne ona ne de teklifine güveniyorum. Kimsenin bana yaklaşmasına izin vermememin bir sebebi var.

Her şeyin yerle bir olması ve kurduğum imparatorluğun harabeye dönmesi için tek bir hata yeterli. Zirvede olmak ama görünmemek için çok çalıştım. Yolsuzluk ve güç el ele gider. Ve kadınlar erkekleri düşürür.

Eğer onu almazsam açık artırmaya çıkacak. Borçlarını ödemek için onu satacak.

Onu almamalıydım, teklifini düşünmemeliydim bile. O sadece bir uzantı olarak kullanılacak. Ona gitmesi gereken parayı kabul etmeyeceğim, onun üzerinde hiçbir hakkı yok. Bu para ona ait değil.

Yine de benim olması gerekiyordu. Ve açık artırmadan elde edebileceği para, onun üzerindeki kontrolü nedeniyle bana gidecek. Onu manipüle etme şekli.

Bu da onun başka birinin ellerinde olacağı anlamına geliyor. Masamdan kalkıyorum, dizüstü bilgisayarı kapatıyorum ve karanlık ofiste tek başıma duruyorum, tek ışık arkamdaki büyük pencerenin ötesindeki şehrin gece hayatından geliyor.

Kolayca görmem uzun sürmüyor. Gözlerim karanlığa alıştı.

Ceketi omuzlarıma silkip kapıya doğru yürürken düğmelerini ilikliyorum.

O bana verildi ama yarın açık artırmaya çıkıyor. Uzak durmalıyım, parayı alıp onu kendi haline bırakmalıyım, hayatıma devam etmeli ve bu zavallı hayat israfını görmezden gelmeliyim.

Ama o gözler beni çağırıyor. Ona ve temsil ettiği şeye duyduğum nefret, bastırmaya çalıştığım bir yanımın yüzeye çıkmasına neden oluyor.

Ve bu çok tehlikeli bir şey.

Dördüncü kitap Given için devam

edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.